

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JAMES
PATTERSON

VE MAXINE PAETRO

6 Eclips_e

HEDEF

İNKILÂP

JAMES PATTERSON

6. HEDEF

Kadınların Cinayet Kulübü'nün en zorlu davası; seri çocuk hırsızı şehirde dolaşiyor.

KORKUNÇ BİR SALDIRGAN

Kalabalık bir feribottaki tüyler ürpertici silah sesi, ardında birkaç ölü ve yaşam mücadelesi veren bir kadın bırakır. Yaralı kadın, geleneksel yöntemlerle bir yere ulaşılamayan en zorlu davalarda güç birliği yapan *Kadınların Cinayet Kulübü*'nün bir üyesidir. Teğmen Lindsay Boxer, arkadaşını öldürmeye çalışan adamı yakalama girişiminde birbiri ardına gelen heyecanlı ipuçlarını takip eder. Fakat *Kadınların Cinayet Kulübü*'nün şimdiye kadar karşılaştığı en sapkın ve en korkutucu davada hiçbir şey yeterli değildir.

ÇOCUKLAR ORTADAN KAYBOLUYOR

Bölge Savcı Yardımcısı Yuki Castellano hayatının en zorlu davasına hazırlanıyor, şehir tüyler ürpertici suç furiasının peşinde. Varlıklı ailelerin çocukları bakıcılarıyla birlikte kaçırılıyor. Fakat kaçırılmalarını korkunç bir sessizlik takip ediyor; hırsızlardan mesaj yok, fidye talebi yok. Anne babalar en kötüsünü düşünmekten kendilerini alamıyorlar. Yeni ortağıyla gece gündüz çalışan Lindsay Boxer bu korkunç suçları anlamlandırmaya yardımcı olacak bağlantıyı bulmak için mücadele ediyor.

BİR SONRAKİ HEDEF KİM OLACAK?

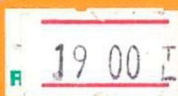
Bütün bir şehir korkunun pençesindeyken Lindsay Boxer, *Kadınların Cinayet Kulübü*'yle ilgili bu heyecan dolu altıncı romanda formunun zirvesinde. Son on yılın en çok satan polisiye serisi, "gözünden bir şey kaçmayan" (*Times*) James Patterson'dan...

Eclips_e

ISBN 978-975-10-2756-6

9 789751 027566

6. Hedef/ The 6th Target

© 2007, James Patterson

Akçalı Telif Hakları Ajansı ve "Linda Michaels Ltd. International Literary Agents" aracılığıyla Türkiye'de yayın hakkı:

© 2008, inkılâp Kitabevi

Yayın Sanayi ve Ticaret A.Ş.

Sertifika No: 10614

Bu kitabın her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince inkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret A.Ş.'ye aittir.

Sayfa tasarımı Ümit Yavuz

Kapak Uygulama Sayat Ayık

Düzeltili Recep Coşkun

Yayına hazırlayan Solina Silahlı

ISBN: 978-975-10-2756-6

08 09 10 11 12 10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Baskı

İNKİLÂP KİTABEVİ BASKI TESİSLERİ

İf İNKİLÂP

Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8

34196 Yenibosna - İstanbul

Tel : (0212)496 11 11 (Pbx)

Fax: (0212)496 11 12

posta@inkilap.com

www.inkilap.com

James Patterson &

Maxine Paetro

6. HEDEF

roman

ingilizceden çeviren

Ayşegül Üzer

İİ İNKILÂP

James Patterson

Son on yılda en çok satan polisiye gerilim romanları yazarı. İçinde *Fatima'nın Sırrı*, *Kedi ve Fare*, *Sansar*, *Londra Köprüleri* romanlarının da bulunduğu *Alex Cross* serisinin ve yine *İlk Ölüm*, *İkinci Ans*, *Üçüncü Derece*, *4 Temmuz*, *5. Atlı* romanlarının bulunduğu *Kadınların Cinayet Kulübü* serisinin yazarı.

Suzanne's Diary for Nicholas, *Lifeguard* ve 2005'in Uluslararası Polisiye Gerilim romanı olan *Honeymoon* romanları da Patterson'ın yine Bestseller romanları arasındadır. Halen Florida'da yaşıyor.

Maxine Paetro, roman yazan ve gazeteci. Halen eşiyle New York'ta yaşıyor.

Ayşegül Üzer, 1983 yılında İstanbul'da doğdu. 2005 yılında İstanbul Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun olduktan sonra çeşitli yayınevlerinde çevirmenlik yaptı.

Giriş

Günübirlik gezgin

Bölüm 1

Temkinli katil Fred Brinkley, feribotun üst güvertesindeki mavi döşemeli bankete kendini bırakarak oturdu. Kasım güneşi, katamaran San Francisco Körfezi'ni yarıp geçerken büyük beyaz bir göz gibi parlıyor ve Fred Brinkley de güneşe ters ters bakıyordu.

Karşısına bir gölge düştü, bir çocuk "Bayım, fotoğrafımızı çekebilir misiniz?" diye sordu.

Fred başını salladı -hayır, hayır, hayır- öfke onu bir yay gibi gerdi, boğazını çevreleyen bir tel gibi sıkı.

Çocu u bir böcek gibi ezmek istiyordu.

Fred gözlerini başka yöne çevirdi, sesleri bastırmak için içinden şarkı söylüyordu: *Ay, ay, ay, ay Sau-sa-lito-lindo*. Kendini rahatlatmak için elini Bucky'nin üzerine koydu, mavi naylon yağmurluğundan onu hissediyordu ama sesler beynini matkap gibi deliyordu.

Zavallı. Fi lik. Martılar yüksek sesle bağırıyor, çocuklar gibi çığlık atıyorlardı. Tepede güneş, bulutlu gökyüzünden ısıldıyor ve onu cam gibi saydamlaştırıyordu. *Ne yaptı mı biliyorlar*.

Şortlu ve şapkalı yolcular korkuluklara dizilmiş Golden Gate Köprüsü'nün Alcatraz'mın, Angel Adasının fotoğraflarını çekiyorlardı.

Ana yelkeni çift düğümlü bir tekne, korkuluklara köpükler sıçratarak geçti ve Fred aklına gelen o kötü şey yüzünden iki büküm oldu. Liman bariyerlerinin sallandığını gördü. Bir çatırtı duydu. *Aman Tanrım! Yelkenli!*

birinin bunu ödemesi gerekiyor!

Feribotun motorları geri vitese geçip gıcırdadı ve feribot limana girerken güverte sallandı.

Fred ayağa kalktı, kalabalığın arasından yolunu buldu, sekiz beyaz masa ve yan yana sıralanmış mavi sandalyeleri geçti, yol arkadaşları ona tuhaf tuhaf baktı.

Açık kompartımandan başını eğerek girdi, bir annenin, açık kah-verengi saçlı dokuz on yaşlarındaki oğlunu azarladığını gördü. "Beni çıldırtıyorsun!" diye bağırdı kadın.

Fred metalin soğukluğunu hissediyordu. *Birinin ödemesi gerekiyor!*

Sağ eli ceketinin cebine süzüldü, Bucky'yi buldu.

Parmağını tetiğe koydu.

Gemi bağlanacağı yere tosladığında sallandı. İnsanlar gülerek birbirlerine tutundular. Baştan kıça kadar uzanan sıra sarsıntıdan kıvrıldı.

Fred'in gözleri hâlâ oğlunu aşağılamakta olan kadınla buluştu. Ufak tefek, sedef küpe takmış, beyaz bluzunun altından meme uçları belli olan bir kadındı. "Senin neyin var böyle?" diye bağırdı kadın motorların gürültüsünü bastırarak. "Beni gerçekten sinirlendirdin ahbap."

Bucky Fred'in elindeydi, Smith ve Wesson Model 10, canlıydı.

Ses yükseliyordu: *Öldür onu. Öldür onu. Kadın kontrolden çıkmı !*

Bucky'yi kadının göğüsleri arasına çevirdi.

BAM.

Fred silahın geri tepmesiyle oluşan sarsıntıyı hissetti. Kadının acı dolu bir inlemeyle geri sıçradığını, beyaz bluzunda açan kırmızı lekeyi gördü.

Güzel!

Küçük çocuk kocaman açılmış gözleriyle annesinin güverteye düşüşüne baktı, çilekli dondurması kulahtan damlıyor, pantolonunun önünde çiş lekesi yayılıyordu.

Çocuk da kötü bir ey yapmı tı.

BAM.

Bölüm 2

Kan güverteye yayılırken Fred'in aklını göz kamaştıran beyaz yelkenliler doldurdu. Güvenilir Bucky elinde sıcaktı. Fred güverteyi gözleriyle kolaçan etti.

Kafasındaki ses gürlüyordu: *Ko . Kaç buradan. Bunu yapmak istememi tin.*

Göz ucuyla iriyarı bir adamın hamle yapmak üzere olduğunu gördü, yüzünde öfke, gözlerinde cehennem vardı. Fred kolunu doğrulttu.

BAM.

Başka bir adam, Asyalı, çirkin kara gözlü, ağız yerine beyaz bir çizgi, Bucky'yi yakalamak için hamle yaptı.

BAM.

Kalabalık tarafından olduğu yerde sıkıştırılmış Fred'in yakınında duran siyahi bir kadın vardı. Ona doğru döndü, yuvarlak yanaklı, koca gözlü... Yüzüne baktı ve... *aklım okudu.*

"Tamam evlat," dedi titreyen elini ona uzatarak, "Bu kadar yeter. Şimdi silahı bana ver."

Ne yaptı mı biliyordu. Nereden bilebilirdi?

BAM.

Akıl okuyan kadın yere düşerken Fred içini bir rahatlama kapladığını hissetti. İlerideki küçük kompartımandaki insanlar dalgalar halinde hareket ediyor, çömeliyor, Fred kafasını çevirdikçe sola, sonra sağa kayıyorlardı.

Ondan korkuyorlardı. *Korkuyorlardı.*

Ayağının dibinde, siyahi kadın kanlı ellerinde bir cep telefonu tutuyordu. Güçlkle nefes alarak başparmağıyla tuşlara bastı. *Hayır, bunu yapmayacaksın!* Fred kadının bileğine bastı. Sonra gözlerine bakmak için eğildi.

"Beni durdurmalıydın," dedi dişlerinin arasından. "Bu senin işindi." Bucky'nin namlusunu şakağına dayadı.

"Yapma!" diye yalvardı kadın. *"Lütfen."*

Biri bağırdı. "Anne!"

On yedi on sekiz yaşlarında zayıf siyahi bir çocuk, omzunun üzerinde beyzbol sopası gibi tuttuğu boru gibi bir şeyle ona doğru geliyordu.

Feribot sallanırken Fred tetiği çekti.

BAM.

Atış isabetsizdi. Boru parçası düştü, güverteden sekti, çocuk kadına doğru koştu ve kendini yere attı. *Onu korumak için mi?*

İnsanlar koltukların altlarına saklandı, çıkışları Fred'in etrafını ateş gibi sardı.

Motorların sesi iskele tahtasının metalik sesiyle birleşti. Bucky kalabalığın üzerine doğrultulmuştu. Fred korkulukları kontrol etti.

Uzaklığı hesapladı.

İskele tahtasına bir buçuk metrelik bir atlayış, sonra da iskeleye oldukça uzun bir sıçrayış gerekiyordu.

Fred, Bucky'yi cebine koydu ve iki elini de korkuluklara dayadı. Zıpladı ve Nike'ların üstüne düştü. Güneşin önünden bir bulut geçti, onu gizleyerek görünmez yaptı.

Çabuk ol denizci. Haydi.

Çabuk oldu, iskeleye uzun bir sıçrayış yaptı ve çiftçi pazarına

doğru koştı, park yerini dolduran kalabalığın içinde kayboldu.

Embarcadero'ya doğru neredeyse normal bir şekilde yarım blok yürüdü.

BART¹ İstasyonu'nun merdivenlerinden inerken mırıldanıyordu, eve giden trene bindiğinde hâlâ mırıldanmaktaydı.

Bunu basardın denizci.

1 BART: Bay Area Rapid Transit: San Francisco Rıhtım'ndaki metro ağı.

Birinci Kısım

Bu Adamı Tanıyor musunuz?

Bölüm 3

Kasım ayının başındaki o cumartesi sabahı izinliydim. Kartım kurbanın cebinde bulunduğu için cinayet mahalline çağrılmıştım.

On Yedinci Sokak üzerindeki iki ailenin oturduğu evin karartılmış salonunda Jose Alonzo adındaki küçük pisliğin karşısında dikiliyordum. Üzerinde tişört yoktu, göbekliydi. Soluk renkli, bel vermiş kanepenin üzerine yığılmıştı. Elleri arkadan kelelepçeliydi. Başını göğsüne eğmiş, gözlerinden yaşlar akıyordu.

Ona acımıyordum.

"Haklarım okudunuz mu?" diye sordum bana haber veren eski ortağım Müfettiş Warren Jacobi'ye. Jacobi elli birine henüz girmişti ama meslekteki yirmi beş yılında on polisin hayatında görebileceğinden daha fazla cinayet kurbanı görmüştü.

"Evet, okudum Teğmen, itiraf etmeden önce." Jacobi yumruklarını sıkıyordu. Yıpranmış yüzünden tiksinti dalgası geçti.

"Haklarını anladın mı?" diye sordum Alonzo'ya.

Başım salladı ve tekrar hıçkırarak ağlamaya başladı. "Yapmama-lydım, ama beni o kadar *delirtti* i..."

Saçında kirli beyaz bir fiyonk, dizlerine kadar sarkan ıslak beziy-

le, yeni yürümeye başlamış bir çocuk, babasının bacağına sarıldı. Ağlaması neredeyse içimi acıtacaktı.

"Rosa seni *delirtmek* için ne yaptı?" diye sordum Alonzo'ya. "Bunu gerçekten bilmek istiyorum."

Rosa Alonzo yerdeydi, güzel yüzü pul pul dökülen karamel renkli duvara dönüktü, kafası kocasının onu devirmek ve canını almak için kullandığı ütüyle açılmıştı.

Ütü masası ölü bir at gibi üstüne yıkılmıştı ve havada yanık sprey kola kokusu vardı.

Rosa'yı en son gördüğümde bana kocasını neden bırakamayacağını, adamın onu yakalayıp öldüreceğini söylemişti.

Bütün kalbimle bebeğini alıp kaçmasını dilemiştim.

Müfettiş Richard Conklin, Jacobi'nin ortağı, ekibimin en yeni ve en genç üyesi mutfağa girdi. Kırmızı formika masanın üzerinde miyavlayan yaşlı sarman kedi için ağzına, kadar doldurulmuş bir kase kedi maması vardı, *ilginç*.

"Burada uzun zamandır yalnız kalmış olabilir," dedi Conklin omzunun üzerinden.

"Hayvan denetimini çağırın."

"Meşgul olduklarını söylediler Teğmen." Conklin musluğu açtı, bir kâse su doldurdu.

Alonzo konuşmaya başladı.

"Ne dediğini biliyor musunuz Memur Bey? Bana 'İş bul' dedi. Benim de *gözüm döndü*, anlıyor musunuz?"

Başını çevirene kadar ona dik dik baktım. "Bunu yapmak istemiştim Rosa. Lütfen, *bana bir ans daha ver*."

Jacobi adamın koluna uzandı ve onu ayağa kaldırdı. "Evet seni affediyor dostum. Haydi biraz gezintiye çıkalım."

Sosyal Hizmetler'den Patty Whelk açık kapıdan girdiğinde bebek yeni bir ağlama krizine girdi.

"Selam Lindsay," dedi kurbanın etrafından dolanarak. "Kim bu Küçük Bayan Kıymetli?"

Çocuğu kucağıma aldım, buklelerin arasından kirli kurdeleyi

çıkarttım ve kızı Patty'ye verdim.

"Anita Alonzo," dedim üzüntüyle, "Sistemle tanış."

Küçük kızı kucağında rahat etmesi için yerleştirirken Patty ile ben çaresiz gözlerle birbirimize baktık.

Ben çıkarken Patty yatak odasında temiz bir bebek bezi arıyordu. Conklin geride durup beni beklerken ben de Jacobi ve Alonzo'nun arkasından sokağa çıktım.

Jacobi'ye "Görüyoruz," dedim ve cadde üzerindeki beş metrelik çöp yığınının yanına bıraktığım üç yaşındaki eski Explorer'ima bindim. Belimdeki uydu telefonu çaldığında anahtarı henüz çevirmiştim. *Bugün cumartesi. Beni rahat bırakın.*

ikinci çalışında açtım.

Arayan patronumdu, Şef Anthony Tracchio. Keskin sirenleri bastırmak için yükselttiği sesinde alışılmadık bir gerginlik vardı.

"Boxer," dedi "Feribotlardan birinde vurulma vakası var. *Del Norte*. Uç kişi ölmüş. Birkaç kişi de yaralanmış. Sana burada ihtiyacım var. Hemen."

Bölüm 4

İçimde gerçekten kötü bir his vardı. Şefi *cumartesi günü* Oakland'daki o rahat evinden çıkartabilen şeyin ne olduğunu düşünüyordum. Rıhtımın girişine yarım düzine polis aracının, feribot binasının kaldırımına da iki devriye aracının park ettiğini gördüğümde içimdeki kötü his hızla büyüdü.

Bir devriye polisi seslendi: "Bu taraftan Teğmen." Rıhtıma inen güney yolunu işaret etti.

Polis arabalarının, ambulansların, itfaiye araçlarının yanından geçtim ve terminalin dışına park ettim. Kapıyı açtım ve yoğun sisin içine girdim. Neredeyse yirmi deniz millik bir rüzgâr rıhtımda Del Norte'u demirlediği yerde sallıyordu.

Polisin yaptıkları kalabalığı heyecanlandırmıştı, feribot binasıyla çiftçi pazarı arasında bin kişi toplanmış, fotoğraf çekip ne olduğunu soruyorlardı. Sanki havadaki barut ve kan kokusunu almışlardı.

Güvenlik kordonunun altından rıhtıma geçtim, tanıdığım polisleri başımla selamladım, Tracehio adımı söylediğinde ona döndüm.

Şef, *Del Norte'un* girişinde duruyordu.

Deri bir ceket ve Dockers marka pantolon giyiyordu ve imzası

olarak kelini kapatmak için yana taradığı saçlarıyla orada duruyordu. "Feribota çık!" dedi örümcek sine e.

Ona doğru yürüdüm ama henüz beş adım atmıştım ki geri çekilip tekerlekli bir sedyeyle ilerleyen sağlık görevlilerine yol açtım.

Gözüm kurbanı takıldı, şişman bir Afro Amerikan kadındı, yüzünün neredeyse tamamı oksijen maskesiyle kapatılmış, koluna dörtlü kateter takılmıştı. Vücudunu sıkıca sardıkları battaniye kan içindeydi.

Göğsümde bir ağrı hissettim, olayı anlayana kadar kalbim durdu sanki.

Kurban Claire Washburn dü!

En iyi arkada ım feribotta vurulmu tu!

Sedyei yakaladım, ileriye gitmesine engel oldum ama arkadan gelen cart sarı saçlı sağlık görevlisi "Hanımefendi yoldan çekilin!" diye bağırdı.

"Ben polistim," dedim ceketimi açıp rozetimi göstererek.

"Tanrı bile olsan umurumda değil," dedi sarışın. "Onu Acil Servis'e götürüyoruz."

Ağzım açık kalmıştı ve kalbim kulaklarımda atıyordu.

"Claire," diye seslendim tekerlekli sedye sarsılarak iskele tahtasından geçerken hızla yanında yürüyordum. "Claire, ben Lindsay. Beni duyabiliyor musun?"

Cevap yoktu.

"Durumu nedir?" diye sordum sağlık görevlisine.

"Onu hastaneye götürmemiz gerektiğini anlıyor musunuz?"

"Bana cevap ver lanet olasıca!"

"Bir şey bildiğim yok!"

Sağkk görevlileri ambulansın kapısını açarken çaresizce kenarda durdum.

Tracchio'nun beni çağırmasının üzerinden on dakikadan fazla zaman geçmişti. Claire bu zaman içinde güvertede kan kaybederek, göğsünde bir mermiyle nefes almaya çalışıp yatıyordu.

Elini tuttum, gözlerim hemen yaşla doldu.

Arkadaşım yüzünü bana çevirdi, gözlerini açık tutmaya çalışırken göz kapakları titriyordu.

"Linds" dedi ağzının içinden. Yüzündeki maskeyi kenara çektim. "Willie nerede?" diye sordu.

Claire'in en küçük oğlunu o zaman hatırladım. Willie hafta sonları feribot hattında çalışıyordu. Claire'in *Del Norte'de* olmasının sebebi muhtemelen buydu.

"Birbirimizi kaybettik," dedi nefesi kesilerek. "Sanırım ateş edenin peşinden gitti."

Bölüm 5

Claire gözlerini devirdi ve yanımdan kayarak uzaklaştı. Tekerlekli sedyenin ayakları büküldü ve sağlık görevlileri sedyeyi ulaşamayacağım şekilde iterek ambulansa koydu.

Kapılar kapandı. Sirenler gürültüyle ötmeye başladı, sevgili arkadaşımı taşıyan ambulans San Francisco General Hastanesi'ne doğru trafiğe daldı.

Zaman aleyhimize işliyordu.

Ate eden gitmi ve Willie de onun pe inden gitmi ti.

Tracchio elini omzuma koydu. "Bunu yapanın eşkâlini belirlemeye çalışıyoruz Boxer."

"Claire'in oğlunu bulmalıyım," dedim.

Tracchio'nun yanından ayrıldım ve yavaş yavaş ilerleyen kalabalığı yarıp insanların yüzlerini inceleyerek çiftçi pazarına doğru koştum. Sığır sürüsünün arasından geçmek gibiydi.

Her tezgâha ve aralarma baktım, koridorları gözlerimle tarayarak umutsuzca Willie'yi arıyordum ama beni bulan Willie oldu.

Adımı söyleyerek onu görmemi sağladı. "Lindsay! Lindsay!"

Tişörtünün önü kan içindeydi. Nefes nefeseydi ve yüzü korku-

dan kaskatıydı.

İki elimle omuzlarından tuttum, gözyaşlarını tekrar akmaya başladı.

"Willie nerenden yaralandın?"

Başını salladı. "Bu benim kanım değil. Annem *vuruldu*."

Onu kendime çektim ve göğsüme bastırdım, korkumun biraz azaldığını hissediyordum. En azından Willie iyiydi.

"Hastaneye gidiyor," dedim, *iyi olacak* lafım da eklemeyi istedim. "Ateş eden kişiyi gördün mü? Nasıl biriydi?"

"Sıksa beyaz bir adamdı," dedi kalabalığa çarparak ilerlerken. "Sakalı ve uzun kahverengi saçları var. Gözlerini hep *a a ıda tuttu Lindsay. Gözlerini hiç görmedim*."

"Kaç yaşındadır?"

"Belki senden birkaç yaş daha gençtir."

"Otuzlarının başında?"

"Evet. Benden uzun. Bir seksen beş belki, kargo pantolon ve mavi bir yağmurluk giyiyor. Lindsay, anneme, kendisini engellemesi gerektiğini, onun görevinin bu olduğunu söylediğini duydum. *Bu da ne demek oluyor?*

Claire, San Francisco morgunun şef doktoruydu. Adli patologdu, bir polis değil.

"Bunun kişisel bir şey mi olduğunu düşünüyorsun? Anneni hedef aldığını? Onu tanıdığını?"

Willie başını salladı. "Bağırışmalar başladığında feribotun bağlanmasına yardım ediyordum," dedi. "Önce başka insanları vurdu. Annem sonuncusuydu. Annemin başına silah dayadı. Ben de demir bir boru kaptım," dedi. "Onun beynini dağıtacağtım ama bana ateş etti. Sonra da feribottan atladı. Peşinden gittim ama onu kaybettim."

Willie'nin ne *yaptı* ı o zaman kafama dank etti.

Sesim yükseldi ve omuzlarından tuttum.

"Ya onu yakalasaydın? Willie bunu düşündün mü? O sıksa beyaz adam *silahlıydı*. Seni *öldürürdü*."

Willie'nin gözlerinden yaşlar, o tatlı genç yüzünden hızla süzül-

meye başladı. Omuzlarında duran ellerimi gevşettim ve onu kollarımın arasına aldım.

"Ama sen çok cesurdun Willie," dedim. "Annemi korumak için bir katilin karşısında dikildiğin için çok cesurdun. Bence onun hayatını kurtardın."

Bölüm 6

Devriye arabasının açık camından Willie'yi öptüm. Sonra Memur Pat Noonan Willie'yi hastaneye götürdü, ben de *Del Norte'nin* üst güvertesindeki açık ön kompartımanda bekleyen Tracchio'ya katılmak üzere feribota çıktım.

Unutulmaz bir korku sahnesiydi. Cesetler düştükleri otuz kırk metrelik kanlı fiberglas güvertede yerde yatıyor, her yöne giden ayak izleri, oraya buraya saçılmış kıyafetler, kâğıt bardaklar ve sosisli sandviç kâğıtlarına karışmış, ezilmiş kırmızı bir beyzbol şapkası ve kana bulanmış gazeteler...

Mide bulandırıcı bir umutsuzluk dalgası sardı beni. Katil herhangi bir yerde olabilirdi; her polis, yolcu ya da sağlık görevlisi güvertede yürüdüğünde bizi ona ulaştıracak kanıtlar yok oluyordu.

Ayrıca Claire'i düşünmeden edemiyordum.

"İyi misin?" diye sordu Tracehio.

Başımı salladım, ağlamaya başlarsam duramayacağımdan korktum.

"Bu Andrea Canello," dedi Tracehio geminin gövdesine dayanmış, krem rengi pantolon ve beyaz bluz giymiş kadın cesedini göstererek.

"Şuradaki çocuğun söylediğine göre," dedi saçları diken diken, burnu güneşten yanmış delikanlıyı göstererek, "Bunu yapan kişi önce kadın vurmuş, sonra da oğlunu. Küçük bir çocuk. Dokuz yaşlarında."

"Çocuk yaşayacak mı?" diye sordum.

Tracehio omuz silkti. "Çok kan kaybetmiş." Yansı koltukların altında duran başka bir ceset gösterdi; Kafkas, erkek, beyaz saçlı, ellilerinde.

"Per Conrad. Mühendis. Feribotta çalışıyormuş. Muhtemelen silah seslerini duydu ve yardım etmeye çalıştı. Ve bu adam," dedi güvertenin ortasında sırtüstü yatan Asyalı adamı göstererek: "Lester Ng. Sigortacı. Kahraman olabilecek adamlardan biri. Görgü tanıkları her şeyin iki üç dakika içinde olup bittiğini söylüyorlar."

Sahneyi gözümün önünde canlandırmaya başladım. Willie'nin anlattıklarından, Tracchio'nun bana şimdi söylediklerinden ve kanıtlara bakarak parçaları bir araya getirmeye çalışıyordum. Bu saldırı furyası planlı bir şey miydi, yoksa ateş eden kişiyi kıskırtacak bir şey mi oldu merak ettim. Eğer öyleyse onu tetikleyen şey neydi?

"Yolculardan biri olaydan önce ateş eden kişiyi tek başına otururken gördüğünü sanıyor. Orada," dedi Tracehio. "Sigara içtiğini sanıyor. Bir masanın altında bir paket özel Türk tütününü bulunmuş."

Tracchio'yu feribotun kıç tarafına doğru takip ettim. Birkaç korkmuş yolcu küpeştenin iç kıvrımındaki sıralarda oturuyordu. Bazılarına kan sıçramıştı. Bazıları el ele tutuşuyorlardı. Şok yüzlerini dondurmıştı.

Polisler hâlâ tanıkların isimlerini ve telefon numaralarını yazıyor, ifadelerini alıyordu. Çavuş Lexi Rose bize döndü: "Şef, Teğmen. Bay Jack Rooney'nin bize iyi haberleri var."

Cart kırmızı naylon yağmurluklu yaşlıca bir adam bir adım öne çıktı. Büyük çerçeveli bir güneş gözlüğü takıyordu. Boynundan aşağıya siyah bir kordona asılı, bir kalıp sabun büyüklüğünde mini kamerası sarkıyordu. Yüzünde korkunç bir tatmin ifadesi vardı.

"Onu çektim," dedi Rooney kamerasını kaldırarak. "O psikopati iş üzerindeyken yakaladım."

Bölüm 7

Olay yeri inceleme ekibi şefi Charlie Clapper, görgü tanıkları bırakıldıktan hemen sonra ekibiyle kalabalığı yararak güverteye çıktı. Charlie önümüzde durdu ve şefi selamladı. "Selam Lindsay," dedi ve etrafa göz attı.

Balıksırtı ceketinin ceplerini karıştırdı, lateks eldivenlerini çıkarttı ve ellerine geçirdi.

"Ayıkla pirincin taşını," dedi.

"Olumlu olmaya çalışalım," dedim sesimdeki endişeyi gizleyemeyerek.

"Körü körüne iyimser," dedi. "İşte ben."

Olay yeri inceleme ekibi birkaç kola ayrılıp, kanıtları işaretleyip, cesetlerin ve her yere sıçramış kanın fotoğraflarını çekerken ben de Tracchio'nun yanında durdum.

Feribotun gövdesinden bir mermi çıkarttılar ve bizi belki de katile götürebilecek bir cismi poşete koydular: Feribotun kış tarafında bir masanın altında bulunan yarı boş bir paket özel Türk tütününü.

"Ben artık gidiyorum Teğmen," dedi Tracchio, Rolex'ine bakarak. "Belediye başkanıyla toplantım var."

"Bu davada çalışmak istiyorum, kişisel olarak," dedim.

Gözlerini kırpmadan sert bir ifadeyle bana baktı. Damarına basmıştım ama yapacak bir şey yoktu.

Tracchio düzgün bir adamdı ve çoğu zaman onu severdim. Ama şef, yukarıdakiler sayesinde bu kıdeme yükselmişti. Hayatında hiçbir davada çalışmamıştı ve bu, olayları tek yönlü görmesine neden oluyordu.

Benden i imi masamdan yürütmemi istiyordu.

Ama ben en iyi i imi sokakta yapmı tım.

Tracchio'ya en son davalarda "uygulamalı" çalışmak istediğimi söylediğimde bana nankör olduğumu, bir ekibe önderlik etme konusunda öğrenmem gereken çok şey olduğunu, lanet olasıca işimi yapmamı ve teğmenliğe terfi edildiğim için kendimi şanslı saymam gerektiğini söylemişti.

Bana sertçe ortaklarımdan birinin sokakta öldürüldüğünü ve bundan sadece birkaç ay önce Jacobi ve benim Tenderloin'de ıssız bir yolda vurulduğumuzu hatırlattı. Bu doğrudu. İkimiz de neredeyse ölüyorduk.

Bugün beni reddedemeyeceğini biliyordum. En iyi arkadaşımın göğsünde bir mermi vardı ve onu vuran kişi serbestti.

"Jacobi ve Conklin'le çalışırım. Uç kişilik bir ekip. Mc Neil ve Chi'yi destek olarak alırım. İhtiyaç oldukça ekibin kalanını da bu gruba dahil ederim."

Tracchio isteksizce başını salladı ama bu yeşil ışıktı. Ona teşekkür ettim ve cep telefonumdan önce Jacobi'yi, sonra hastaneyi aradım. Hattaki iyi kalpli hemşire bana Claire'in hâlâ ameliyatta olduğunu söyledi.

Elimde Jack Rooney'nin kamerasıyla olay yerinden ayrıldım. Video kayıtlarına adliye sarayında bakmayı, vurulma olayını kendi gözlerimle görmeyi düşünüyordum.

İskeleden yürüdüm ve kaldırıma gelmeden "Deliler," diye sölendim. Uç yerel televizyon kanalından muhabirler ve *Chronicle* beni bekliyordu. Hepsini tanıyordum.

Kameralar çalıştı, zum yapıldı. Yüzüme mikrofonlar doğrultuldu.

"Bu bir terörist saldırı mıydı Teğmen?"

"Ateş eden kişi kim?"

"Kaç kişi öldürüldü?"

"Bana izin verin çocuklar. Olay bu sabah oldu," dedim. Etrafta dolaşan, kendilerini akşam altı haberlerinde görmekten memnuniyet duyacak Tracehio ya da elli polisten birini yakalarlar diye umuyordum.

"Aileleriyle bağlantıya geçtiğimizde kurbanların isimlerini açıklayacağız.

"Ve bu korkunç şeyi yapan her kimse, onu *bulaca ız*," dedim umut ve inançla. "Bundan yakasını *kurtaramayacak*."

Bölüm 8

Kendimi Claire'in doktoru Al Sassoon'a tanıttığımda saat öğleden sonra ikiye. Yoğun bakım ünitesinin ortasında elinde Claire'in dosyasıyla duruyordu.

Sassoon kırklı yaşların ortasında, koyu renk saçları ve dudaklarının kenarlarında gülmekten oluşan kırışıklıklar vardı. Güvenilir ve kendinden emin görünüyordu, ona ilk bakışta güvendim.

"Vurulma olayını mı araştırıyorsunuz?" diye sordu.

Başımı salladım. "Evet, ayrıca Claire benim arkadaşım."

"Benim de arkadaşım," diyerek gülümsedi. "Size şunu söyleyebilirim, mermi kaburgalardan birini kırmış, sol ciğerine saplanmış ama kalbi ve ana arterleri ıskalamış."

"Kaburga yüzünden biraz ağrısı olacak ve rahat nefes alana kadar göğüs tüpü takılı kalacak. Ama sağlıklı ve şanslı. Ayrıca burada onu kollayan bir sürü iyi insan var."

Bütün gün engellediğim gözyaşlarını akmak üzereydi. Gözlerimi indirdim ve boğuk bir sesle "Onunla konuşmak istiyorum. Claire'e saldıran adam üç kişiyi öldürdü," dedim.

"Birazdan uyanır," dedi Sassoon. Omzuma dokundu. Claire'in

odasının kapısını açtı, ben de içeri girdim.

Claire'in yatağının arkası kolay nefes alabilmesi için kaldırılmıştı. Burnunda tüp vardı, askıdaki torbadan damarına serum veriliyordu. İnce hastane geceliğinin altında göğsü bandajlarla sarılmıştı, gözleri şiş ve kapalıydı. Tanıdığım bunca yıl içinde Claire'i hiç hasta görmemiştim. Onu *yatarken* bile görmemiştim.

Claire'in kocası Edmund yatağın yanındaki sandalyede oturuyordu. Ben kapıdan girer girmez ayağa fırladı.

Barbat görünüyordu, yüzü korkudan ve şaşkınlıktan allak bullak olmuştu.

Alışveriş torbamı bıraktım. Ona uzun uzun sarılmak için yanına gittim. Edmund saçlarımın üzerinden "Allah'ım, Lindsay, bu kadarı çok fazla," dedi.

Kelimelerin yetersiz olduğu durumlarda ne söylenirse onları geveledim. "Yakında ayağa kalkacak Eddie. Bunu biliyorsun."

"Öyle mi dersin?" dedi Edmund, sonunda birbirimizden uzaklaştığımızda. "İyileşti diyelim. Sen o vurulma olayını atlatabildin mi?"

Cevap veremedim. İşin gerçeği bazı geceler Larkin Caddesi'ndeki o korkunç geceyle ilgili rüyalar görüp ter içinde uyanıyordum. Mermilerin etkisini hâlâ üzerimde hissedebiliyorum, o çaresizliğimi ve ölebileceğim düşüncesini...

"Peki ya Willie'ye ne demeli?" dedi Edmund. "Bu sabah bütün dünyası altüst oldu. Dur sana yardım edeyim."

Edmund alışveriş torbasının iki tarafından tuttu, böylelikle içinden gümüş renkli geçmiş olsun balonunu çıkarabildim. Balonu Claire'in yatağının başına bağladım, sonra uzanıp eline dokundum. "Bir şey söyledi mi?"

"Birkaç saniye gözlerini açtı. 'Willie nerede?' diye sordu, ona 'Evde ve güvende.' dedim. 'İşe dönmem gerek.' dedi yorgun bir şekilde. Bu, yarım saat önceydi."

Vurulmadan önce Claire'i en son ne zaman gördüğümü düşündüm. Dün. İşten çıkınca Adliye Sarayı'nın karşısındaki park yerinde

birbirimize el sallamıştık. Öyle sıradan bir el hareketi.

"Görüşürüz arkadaşım."

"İyi akşamlar Kelebek."

Ne kadar da sıradan laflardı... Yaşadığımız her gün bir armağan.
Ya Claire bugün ölseydi?

Bölüm 9

Edmund koltuğa dönüp uzaktan kumandayla duvardaki televizyonu açtığında Claire'in elini tutuyordum. Televizyonun sesini kısarak "Bunu gördün mü Lindsay?" diye sordu.

Yukarı baktım ve yasal uyarıyı gördüm: "Biraz sonra izleyecekleriniz oldukça sakıncalı görüntülerdir. Çocuklarınızı ekrandan uzak tutun."

"Vurulma olayından hemen sonra gördüm," dedim Edmund'a. "Ama tekrar görmek istiyorum."

Edmund başını salladı. "Ben de."

Sonra Jack Rooney'nin feribotta çektiği amatör filmi ekrana geldi.

Sadece saatler önce Claire'in başından geçenleri birlikte tekrar izledik. Rooney'nin filmi kumlu ve titrekti. İlk önce üç turist kamerası gülümseyip el sallıyorlardı, arkalarında bir yelkenli vardı, sonra Golden Gate Köprüsü'nün güzel görüntüsü.

Kamera, feribotun açık güvertesini çekiyordu, martılara sosisli sandviçlerin ekmeceklerini atan bir grup çocuğu geçti. Kırmızı beyzbol şapkasını ters takmış küçük bir çocuk kalemle masaya bir şeyler çiziy-

yordu. Bu Tony Canello'ydu. Korkulukların yanında oturan uzun sakallı adam dalgın bir şekilde kolundaki tüyleri kopartıyordu.

Ekran dondu ve bir ışık, sakallı adamı daire içine aldı.

"Bu o," dedi Edmund. "Bu adam deli mi Lindsay? Ya da doğru zamanı kollayan, cinayeti önceden planlamış bir katil mi?"

"Belki ikisi de," dedim, ikinci kısım yayımlanırken gözlerim ekrana kilitlenmişti. Feribot iskeleye yanaşır yanaşmaz coşkulu kalabalık korkuluklara yöneldi. Aniden kamera sola döndü, bir kadına odaklandı. Kadın dehşet içinde göğsünü tutuyordu, sonra yere yığıldı.

Küçük çocuk Tony Canello kameraya döndü. Yüzü tanınmasın diye haberciler tarafından mozaiklenmişti.

Çocuk sıçrayıp silahlı adamdan kaçarken irkildim.

Objektif, bundan sonra çılgın gibi oradan oraya hareket etti. Sanki birileri Rooney'ye çarpmış gibiydi, sonra görüntü sabitlendi.

Claire'in katile doğru uzanan elini izlerken ağzımı kapadım, Edmund da sandalyenin kollarına tutundu. Kalabalığın çığlıkları arasında onu duyamasak da silahı istediği açıktı.

"Ne cesaret," dedim. "Allahım."

"Fazla cesur," diye mırıldandı Edmund, elini kır saçlarında gezdirirken. "Claire ve Willie, ikisi birden fazla cesurlar."

Ateş ederken katilin arkası kameraya dönüktü. Silahın elinde geri teptiğini gördüm. Claire göğsünü tuttu ve yere yığıldı.

Objektif tekrar, paniklemiş kalabalığın içindeki korkmuş yüzlere yöneldi. Sonra silahlı adam çömelmiş halde ekranda göründü, yüzü kameraya dönük değildi. Claire'in bileğine bastı ve suratına bağırdı.

Edmund haykırdı: "*Seni hasta orospu çocu u!*"

Arkamda, Claire yatağında inledi.

Ona bakmak için döndüm ama hâlâ uyuyordu. Katilin yüzü ekrana geldiğinde yeniden televizyona baktım.

Gözleri aşağıdaydı, sakalları yüzünün yarısını kaplıyordu. Soğukkanlılığını yitirip filme almayı kesen kameramana doğru geliyordu.

"Bundan sonra Willie'yi vurdu," dedi Edmund.

Sonra ben televizyon ekranındaydım, çiftçi pazarındaki koştur-mam sonucu saçlarım dağılmış, ceketime Willie'nin tişörtünden Claire'in kanı bulaşmıştı. Gözlerim yuvalarından fırlamış gibiydi.

"Lütfen bu adama ulaşmamızı sağlayacak her türlü bilgi için bizi arayın," diyordum.

Yüzüm katilin donmuş film karesindeki resmiyle yer değiştirdi. SFPD'nin² telefon numarası ve internet adresi ekranın altından büyük harflerle geçiyordu.

BU ADAMI TANIYOR MUSUNUZ?

Edmund canı yanmış halde bana döndü. "Henüz bir şey yok mu Lindsay?"

"Jack Rooney'nin videosu," dedim parmağımı televizyona dokun-durarak. Hiç durmadan yayımlanan görüntüler ve iki yüz kadar tanı-ğımız var. Onu bulacağız Eddie. Sana yemin ederim bulacağız."

Ne düşündüğümü söylemedim: *E er bu adam kaçarsa ben bu i i bırakırım...*

Ayağa kalktım, alışveriş torbamı topladım.

"Bırkaç dakika bekleyemez misin? Claire seni görmek isteyecek-tir," dedi Eddie.

"Daha sonra gelirim. Şimdi görmem gereken biri var."

Bölüm 10

Claire'in beşinci kattaki odasından ayrıldım ve ikinci kattaki Pediyatrik Yoğun Bakım Ünitesi'ne merdivenle indim. Kendimi korkunç geçeceği kesin, yürek burkan bir görüşmeye hazırlıyordum.

Kendi vurulmadan hemen önce annesine ateş edilen küçük Tony Canello'yu düşündüm. Ona, ateş eden kişiyi daha önce görüp görmediğini, ateş etmeden ya da ettikten sonra bir şey söyleyip söylemediğini, annesinin ya da kendisinin neden hedef alındığına dair bir fikri olup olmadığını sormalıyım.

Merdivenin son basamaklarını inerken alışveriş torbalarımı sağ elimden sol elime geçirdim. Bu görüşmede söyleyeceklerim bu küçük çocukla sonsuza kadar yaşayacaktı.

Polis departmanı sarsıntı geçirmiş çocuklar için oyuncak ayılar saklardı ama bu küçük oyuncaklar annesinin vahşice öldürüldüğünü gören bir çocuk için çok yetersiz görünüyordu. Hastaneye gelmeden önce Build-A-Bear Atölyesi'nden Tony için özel yapım bir oyuncak ayı almıştım. Futbolcu kıyafetleri giydirilmeden önce ayının göğsüne kumaştan bir kalp dikilmişti, yanında da Tony'ye geçmiş olsun dileklerini yazan bir not vardı.

ikinci katın kapısını açtım ve Pediyatrik Ünitesi'nin pastel renkli koridoruna adım attım. Neşeli gökkuşağı ve piknik resimleri duvarları süslüyordu.

Pediyatri Yoğun Bakım Ünitesi'ne giden yolu buldum ve resepsiyonda kırklarında, kır saçlı, büyük kahverengi gözlü hemşireye rozetimi gösterdim. Ona tanıgımla konuşmam gerektiğini, bunun birkaç dakikadan fazla sürmeyeceğini söyledim.

"Tony Canello'dan mı bahsediyorsunuz? Feribotta vurulan küçük çocuktan?"

"Uç dört sorum var. Onu çok yormayacağım."

"Ah üzgünüm Teğmen," dedi hemşire gözlerimin içine bakarak. "Ameliyatı riskliydi. Kurşun birkaç temel organa isabet etmiş. Üzülerek söylüyorum ki onu yirmi dakika önce kaybettik."

Hemşirenin bulunduğu yere doğru sendeledim.

Hemşire benimle konuşuyor, bana bir şey getirebileceğini ya da birini çağırabileceğim söylüyordu, içinde Build-A-Bear'den aldığım oyuncak ayı bulunan alışveriş torbasını ona verdim ve yoğun bakım ünitesine gelecek bir sonraki çocuğa vermesini istedim.

Bir şekilde otoparkta arabamı buldum ve Adliye Sarayı'na gitmek üzere yola koyuldum.

Bölüm 1 1

Adliye sarayı Byrant Caddesi'nde bir tam blok yer kaplayan granit, küp şeklinde bir binaydı. Kalitesiz ve kasvetli bu binanın on katı temyiz mahkemesine, bölge savcılarının ofislerine, SFPD'nin güney şubesine ve en üst kat da hapishaneye ev sahipliği yapıyordu.

Morg doktorunun ofisi bitişik binadaydı ama Adliye Sarayı'nın giriş katındaki bir arka kapıdan buraya geçebiliyordunuz. Lobinin sonundaki sertleştirilmiş cam kapıları iterek binanın arkasından dışarı çıktım ve morga giden saçakların altından yürümeye başladım.

Otopsi odasının kapısını açtım ve bir anda dondurucu soğukla kuşatıldım. Sanki kendi yerimmiş gibi yürüdüm; bu, morgun şef doktoru, en iyi arkadaşım Claire'in bana kazandırdığı bir alışkanlıktı.

Ama tabii Claire merdivenin üstüne çıkıp ölü bir kadının kuşba-kışı fotoğraflarını çekmiyordu. Onun yerini alan şef yardımcısı kırkklarında, beyaz, 170 cm civarında, kır saçlı, siyah kemik gözlüklü bir adamdı.

"Dr. G," dedim hızla otopsi odasına girerken.

"Bastığınız yere dikkat edin Teğmen."

Dr. Humphrey Germaniuk, ME³ ofisinde altı saattir bulunuyordu ama şimdiden kâğıdalarını duvar boyunca, düzenli bir şekilde yerleştirmişti. Kazayla yerinden oynattığım yığını ayakkabımın ucuyla düzelttim.

Germaniuk'un mükemmeliyetçi, esprili ve tanık kürsüsünde harika olduğunu biliyordum. Claire gibi CME⁴ olmak için yeterli vasıflara sahipti, hatta kimileri Claire istifa ederse onun, yerine gösterecek en güçlü aday olduğunu söylüyordu.

"Andrea Canello'yla işler nasıl gidiyor?" diye sordum otopsi masasına yaklaşarak. Dr. G.'nin "hastası" çıplaktı, sırtüstü yatıyordu, kurşun yarası göğüslerinin arasındaydı.

Daha yakından bakmak için eğildim. Dr. Germaniuk benimle kadının cesedi arasına girdi.

"Sınırı geçemezsiniz Teğmen. Buraya polis giremez," dedi çatallaşmış ses tonuyla. Şaka yapmadığını görebiliyordum. "Zaten şüpheli bir çocuk istismarı, trafik kazası ölümü ve buharlı ütüyü kafası açılmış bir kadınla uğraştım."

"Feribot kurbanları bütün günümü alacak ve ben ancak başlayabildim. Sorunuz varsa bana şimdi sorun. Aksi halde cep telefonu numaranızı masamın üzerine bırakın. Bitirdiğimde sizi ararım."

Sonra bana sırtım döndü ve Andrea Canello'nun yarasını ölçmeye başladı.

Geri çekildim, frenlemeye çalıştığım öfkem yüzünden başım zonkluyordu. Dr. G.yi karşıma almayı göze alamazdım ayrıca bunu yapmaya hakkı vardı. Claire olmadan, zaten az personelle çalışan ME ofisi alarm veriyordu. Germaniuk beni çok az tanıyordu ve departmanını, hastasının haklarını ve soruşturmanın genel bütünlüğünü korumak zorundaydı.

Ve feribot kurbanlarının hepsine otopsi yapmalıydı.

Bu çoklu cinayette ikinci bir patolog devreye girerse, iyi bir savunma avukatı iki patoloğu birbirine düşürür ve tanıklıklarını zayıf-

3 ME (Medical Examiner): Morg doktoru.

4 CME (Chief Medical Examiner): Şef morg doktoru.

latacak tutarsızlıklar arardı.

Bu insanları öldüren psikopatı bulaca ımızı ve onu mahkemeye çıkartaca ımızı varsayarak konu uyordum.

Saat neredeyse akşamüstü dört olmuştu. Andrea Canello, Germaniuk'un ilk feribot kurbanıydı, bütün gününü alan şey şimdi de bütün gecesini alacaktı.

Aklımda bir sürü soru işareti vardı. Dört kişi ölmüştü.

Zaman geçtikçe feribottaki katilin kaçma ihtimali artıyordu.

"Dr. G."

Çizelgesinden döndü ve kaşlarını çatı.

"Fazla sert çıktıysam özür dilerim ama katil dört kişiyi öldürdü, kim olduğunu ya da onu nerede bulacağımızı bilmiyoruz."

"Uç demek istediniz herhalde," dedi Germaniuk. "Sadece üç kurbanım var."

"Bu kadının küçük oğlu, Tony Canello, San Francisco General'da yarım saat önce öldü," dedim. "Dokuz yaşındaydı. Bu dört ölü eder ve Claire Washburn ancak göğüs tüpü yardımıyla nefes alabiliyor."

Bir sempati dalgası Dr. Germaniuk'un yüzündeki öfkeyi aldı götürdü. "Size nasıl yardım edebileceğimi söyleyin," derken sesindeki gerginlik yok olmuştu.

Bölüm 1 2

Dr. Germaniuk, Andrea Canello'nun göğsünü delen yarayı nazikçe incelemek için yumuşak bir sonda kullandı. "Tam kalbe gitmiş bir K-5 gibi görünüyor. Ateşli silahlar uzmanı görmeden kesin bir şey söyleyemem ama bana bir 38'likle vurulmuş gibi geldi."

Videodan bana da öyle gelmişti ama emin olmak istemiştin. Jack Rooney'nin objektifi, vurulur vurulmaz Andrea Canello'dan karşı tarafa dönmüştü. Şu an yaşasaydı, katilini tanıyor olsaydı, adını söylerdi.

"Vurulduktan sonra yaşamış olabilir mi?"

"Hiç şansı yok," dedi Germaniuk. "Kalbe öyle bir mermi... daha güverteye düşmeden ölmüştür."

"Ne vuruş ama," dedim. "Altı mermi, beş isabet. Bir silahla."

"Kalabalık bir feribot, bir sürü insan. Birilerine isabet etmek zorundaydı," dedi Dr. G. gerçekçi bir şekilde.

Otopsi odasının paslanmaz çelik kapıları ardına kadar açıldığında ikimiz de başımızı kaldırdık, içeri bir sedyeyle giren teknisyen "Dr. G, bunu nereye bırakayım?" dedi.

Sedyedeki cesedin üzeri örtülüydü, boyu 120 cm kadardı. "Bu" bir çocuktuktu.

"Oraya bırakabilirsin," dedi Germaniuk teknisyene. "Bundan sonrasını biz hallederiz."

Doktor ve ben sedyenin yanına gittik. Örtüyü açtı.

Sadece ölü çocuğa bakmak bile içimin parçalanmasına yetti. Tony'nin derisi alacalı mavi renkteydi ve sıska küçük göğsünde, yeni dikilmiş otuz santimetrelik bir kesik vardı. Elimini yüzüne koyma dürtüsüne karşı koymaya çalıştım, saçlarını okşamak, deli bir adamın ateş hattında kalma şanssızlığına uğramış bu çocuğu rahatlatmak için bir şeyler yapmak istedim.

"Çok üzgünüm Tony."

"İşte benim kartım," dedi Germaniuk, laboratuvar önlüğünün cebinden çıkarıp elime koyarak. "Bana ihtiyacınız olursa cep telefonumdan arayın. Claire'i gördüğünüzde... ona hastaneye gelmeye çalışacağımı söyleyin. Ona yanında olduğumuzu ve onu asla yalnız bırakmayacağımızı söyleyin."

Bölüm 13

Ekibim sandalyelerini çekip etrafımda toplandı. *Del Norte* katiliyle ilgili sorular sorup teoriler üretmeye çalışırken cep telefonum çaldı. Arayan Edmund'dı. Açtım.

Edmund'ın sesi boğuk geliyordu ve kesik kesikti. "Claire röntgenden çıktı. İç kanaması varmış," dedi.

"Eddie anlamıyorum. Ne oldu?"

"Mermi karaciğerini zedelemiş... Onu tekrar ameliyata alacaklar."

Hastanede Dr. Sassoon, Claire için evine dönebilecek kadar iyi deyip gülümsediğinde rahatlamıştım. Şimdiyse korkudan midem bulanıyordu.

Yoğun bakım ünitesi bekleme salonuna vardığımda salonun yarısı Claire'in akraba ve arkadaşlarıyla doluydu. Edmund, Willie ve Reggie Washburn, Claire ve Edmund'ın Miami Üniversitesi'nden gelen yirmi bir yaşındaki oğulları da vardı.

Herkese sarıldım, Claire'in ve benim en yakın kız arkadaşlarımız Cindy Thomas ve Yuki Castellano'nun yanına oturdum. Dördümüz şakayla karışık "Kadınların Cinayet Kulübü'nü" oluşturuyorduk.

Birbirimize sokulup o iç karartıcı odada haber beklemeye başladık.

Uzun gergin saatler boyunca korkumuzu Claire'le ilgili birbirinden ilginç hikâyeler anlatarak giderdik. Kötü kahveleri kafamıza diktik, otomatik yiyecek makinelerinden çikolata yedik. Sabahın erken saatlerinde Edmund dua etmemizi istedi.

Eddie Tanrı'dan Claire'i bize bağışlamasını dilerken hepimiz ele tutuştuk. Hepimiz eğer bir arada kalırsak ve yeterince inanırsak onun ölmeyeceğini biliyordum.

O zor saatler boyunca vurulduğum ana geri döndüm, Claire ve Cindy'nin nasıl yanımda olduklarım hatırladım.

Ve bunun gibi odalarda beklediğim başka anları hatırladım. Annemin kanser olduğu zamanı. Sevdığım adamın görev başındayken vurulduğu zamanı. Yuki'nin annesinin felç geçirdiği zamanı.

Hepsi ölmüştü.

Cindy: "O orospu çocuğu katil nerede şu an? Yemeğinden sonra sigara mı içiyordur? Sıcacık yatağında uyuyup başka bir eğlence mi düşünüyordur? "

"Bir yatakta uyumuyordur," dedi Yuki. "On dolarına bahse gireyim ki o herif bir Maytag' kutusunda uyuyordur."

Sabah beş civarı yorgun Dr. Sassoon bize haberleri vermek için geldi.

"Claire'in durumu iyi," dedi. "Karaciğerindeki hasarı giderdik, kan basıncı yükseliyor. Yaşamsal belirtileri iyi."

Bir bağırış koptu ve kendiliğinden herkes alkışlamaya başladı. Edmund oğullarına sarıldı, herkesin gözlerinde yaşlar vardı.

Doktor gülümsedi ve itiraf etmeliyim ki, o tam bir savaşıydı.

Border Koli cinsi köpeğim Martha'yla, Potrero Tepesi'nde sabah koşusuna çıkmak için hemen eve döndüm.

Güneş arabamın tepesinde yükselirken Jacobi'yi aradım. O ve Conklinle Adliye Sarayı'ndaki asansörün oradaki bankta saat sekizde buluştum.

Günlerden pazard .
Kahve ve çörek getirmiŐlerdi.
Bu çocukları seviyordum.
"Haydi işe koyulalım," dedim.

Bölüm 14

Conklin, Jacobi ve ben ekip odasının köşesindeki camdan bölme tam yerleşmiştik ki Müfettiş Paul Chi ve Müfettiş Cappy McNeil cinayet masasının on iki üyesinin merkezi olan tozlu, altıya dokuz metrelik çalışma alanına girdiler.

Capy rahat yüz on kilo vardı, oturduğunda sandalye çatırdadı. Chi çevikti. Jacobi'nin yanında, masama yaslandı. Jacobi bu sırada sık sık tekrarlanan öksürük nöbetlerinden birini geçiriyordu.

Oturulacak yerlerin hepsi dolduğundan Conklin arkamda, sırtını pencereye yaslayıp çevre yoluna çıkan yan yolu görecek şekilde, bir ayağı her zamanki gibi diğer ayak bileğinin üzerinden atılmış halde ayakta durmayı tercih etti.

Ofisim gereğinden fazla dolmuştu, tıpkı bir avuç boya kalemiyle doldurulmuş tekila bardağı gibi.

Conklin'in vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum, 185 cm boyunda, mükemmel orantılı yüz hatlarına sahip, kahverengi gözlerinin önüne düşen açık kahve saçlı, yirmi dokuz yaşındaki görünümü belki de Amerika Deniz Kuvvetleri'ne kızgın Kennedy kuzenlerinden birini hatırlatıyordu bana.

Chi, Pazar Chronicle'ını yanında getirmişti ve masamın üzerine bıraktı.

Katilin fotoğrafı, Jack Rooney'nin düşük çözünürlüklü filminden alınmış donuk bir kare halinde ön sayfadaydı. Altındaki başlıkta BU ADAMITANIYORMUSUNUZ? yazıyordu.

O bulanık fotoğrafı tekrar incelemek için hepimiz öne doğru eğildik. Katilin koyu renk saçları çenesinin hizasına geliyordu ve sakalları üst dudağından âdemelmesine kadar her yerini örtüyordu.

"Yüce İsa," dedi Cappy. Hepimiz ona baktık.

"Ne var? İsa'ya benzediğini söylemek istedim."

"Pazar sabahı laboratuvarından bir sonuç alamayacağız, ama elimizde bu var."

Özel Türk tütününün kahverengi paketinin fotokopisini kutumdan çıkarttım.

"Elimizde bunlar var."

Elimi beş santim kalınlığındaki tanık ifadelerinin, telefon mesajlarının, asistanımız Brenda'nın SFPD sitesinden aldığı elektronik posta çıktıların olduğu kâğıt yığınının üzerine koydum.

"Bunları paylaşabiliriz," dedi Jacobi.

Bunu hararetle bir tartışma takip etti, sonra Chi üstüne basarak "Sigara önemli bir ipucu olabilir. Özel Türk tütünü ancak ailelerin işlettikleri küçük dükkânlarda satılıyor olabilir. Aile üyelerinden birisi katili hatırlayabilir."

"Tamam. Siz onu araştırın," dedim.

Jacobi ve Conklin tanık ifadelerinin üçte ikisini ekip odasındaki masalarına alıp telefona sarıldılar. Bu sırada da Chi ve McNeil sokaklara dökülmeden önce birkaç telefon görüşmesi yaptılar.

Ofisimde tek başıma otururken Brenda'nın kurbanlarla ilgili topladıklarına baktım, hepsi düzgün vatandaşlardı, hepsi.

Katille vurdu u insanlar arasında bir ba lantı var mıydı?

Tanık ifadelerindeki numaraları tuşlamaya başladım ama ilk birkaç görüşmede beni koltuğumdan kaldıracak bir şey olmadı. Sonra katil ateş açtığında Andrea Canello'dan sadece on adım uzakta olan

itfaiyeciye ulaştım.

"Silahlı adam ona ateş ettiğinde çocuğuna bağırıyordu," dedi tanık. "Ona sakin olmasını söylemek üzereydim. Bir dakika sonra, uf, kadın ölmüştü."

"Ne diyordu? Hatırlıyor musunuz?"

"Beni çıldırtıyorsun'. Bunun gibi bir şey. Düşünmesi bile korkunç... Çocuk kurtulabildi mi?"

"Üzgünüm, hayır, kurtulamadı."

Bir sürü not aldım, kırık parçaları parçalara, parçaları bir bütüne oturtmaya çalıştım. Kahvemın sonunu bir dikişte içtim ve listemde bir sonraki kişiyi aradım.

Adı Ike Quintana'ydi ve dün akşamüzeri geç bir saatte katille on beş yıl önce arkadaşlık etmiş olabileceğini söylemek için aramıştı.

Quintana bana "Eminim, ona çok benziyor. Eğer oysa seksenlerin sonunda Napa Eyalet Hastanesi'nde birlikteydik."

Telefonu sıkıca tutup ahizeyi kulağıma bastırdım. Tek bir heceyi bile kaçırmak istemiyordum.

"Anlıyor musun?" diye sordu Quintana. "ikimiz de tımarhane-deydik."

Bölüm 15

Ike Quintana'nın telefon numarasının yanına bir yıldız koydum. "Arkadaşının adı ne?" diye sordum ahizeyi kulağıma bastırarak. Birden Quintana lafı dolandırmaya başladı.

"Söylemek istemiyorum, ya o *de ilse*}" dedi. "Elimde bir'fotoğraf var. Şimdi gelerseniz bakabilirsiniz. Aksi halde bugün yapacak çok işim var."

"Sakın evden ayrılayım deme! Hemen geliyoruz!"

Ekip odasına gittim ve "Bir iz bulduk. San Carlos Caddesi'nde bir adres."

"Ben telefonlara devam etmek istiyorum. Vurulma olayının yeni görüntüleri internet sitemize gönderilmiş," dedi Conklin.

Jacobi ayağa kalktı, ceketini giydi. "Arabayı ben kullanırım Boxer," dedi.

Jacobi'yi on yıldır tanıyordum, teğmenliğe terfi edilmeden önce üç yıl ortağı olarak çalışmışım. Bu zaman içinde Jacobi ve ben bir takım gibiydik, derin bir dostluk ve neredeyse telepatik bir bağ kurmuştuk. Kokain almış gençler tarafından vurulduğumuz geceye kadar ikimizin de bunun farkında olduğunu sanmıyorum. Ölümüne yakın

olmak bizi birbirimize bağlamıştı.

Jacobi arabayı Tenderloin'nin ücra bir köşesindeki berbat bir bloğa doğru sürüyordu.

Ike Quintana'nın bana verdiği adrese baktık, giriş katında caddeye açılan bir kilisesi ve üst katında iki apartman dairesi bulunan iki katlı bir binaydı.

Zili çaldım ve kapı otomatığının sesi duyuldu. Ağır metal kapı kolunu kendime çektim ve Jacobi'yle karanlık antreye girdik. Gıcırdayan merdivenlerden halı döşeli, küf kokulu bir koridora çıktık.

Koridorun her iki yanında birer kapı vardı.

Üzerinde 2R yazan kapıyı çaldım, uzun süren bir yarım dakika sonunda kapı gıcırdayarak açıldı.

Ike Quintana otuzların ortasında, beyaz bir adamdı. Siyah saçlarının uçları havaya kalkıktı. Tuhaf bir şekilde kat kat giyinmişti. V yakalı tişörtünün içinden atleti görünüyordu, üzerinde düğmeleri iliklenmiş el örgüsü bir yelek ve onun üzerinde kalçalarına kadar uzanan pas rengi bir hırka vardı.

Mavi çizgili pijama altı ve kahverengi keçeden terlik giymişti, bir bakıma tatlı ama eksik bir gülümsemesi vardı, ikimizin de elini sıktı ve bizi içeri davet etti.

Jacobi ileriye doğru adım attı ve üst üste konulmuş devrilmek üzere olan gazete yığınları ve yerden tavana kadar istiflenmiş soda şişeleriyle dolu çöp torbalarının oluşturduğu bir tünele girdik.

"Sanırım her şeye hazırlıklısın," diye mırıldandı Jacobi.

"Amaç o zaten," dedi Quintana.

Mutfağa ulaştığımızda her yer tencere tava doluydu, masa örtüsüyle kapatılmış gazete kupürü arşivi, onun üzerinde daha çok gazete kupürü ve bir masa örtüsü daha, tekrar gazete kupürleri ve tekrar masa örtüsü, bu şekilde otuz santimlik arkeolojik bir yığın oluşmuştu.

"Kendimi bildim bileri Giant takımını tutuyorum," dedi Quintana utangaç bir şekilde. Bize kahve ikram etmek istedi ama Jacobi'yle ben reddettik.

Yine de Quintana gaz ocağını yaktı ve kaynaması için üzerine bir çaydanlık su koydu.

"Bize göstereceğin bir fotoğraf mı var?" diye sordum.

Quintana yerden eski tahta bir sabun kutusunu kaldırıp yastık kadar yumuşak masanın üzerine koydu. Fotoğraf, mönü ve anlam veremediğim çeşitli hatıra yığınlarını kabaca eşeledi.

"İşte," dedi, soluk on ikiye on yedi fotoğrafı kaldırarak. "Sanırım bu; 88 yılı gibi çekildi."

Beş genç -iki kız ve üç erkek- bir kuruma ait olduğu anlaşılan bir odada televizyon izliyorlardı.

"İşte ben," dedi Quintana, portakal renkli koltuğa yayılmış genç versiyonunu göstererek. O zaman bile kat kat giyiniyormuş.

"Pencerenin önünde oturan şu çocuğu görüyor musunuz?"

Fotoğrafa dikkatle baktım. Bu çocuk zayıf, uzun saçlı ve sakal bırakmaya niyetlenmiş gibiydi. Yüzü profilden görünüyordu. Bu katil olabilirdi. Herhangi biri olabilirdi.

"Kolundaki tüyleri nasıl çekiştiriyor görüyor musunuz?" dedi Quintana.

Başımı salladım.

"Bu yüzden onun olabileceğini düşündüm. Bunu saatlerce yapardı. O çocuğu severdim. Söylediği şarkıdan dolayı ona Fred-a-lito-lindo derdik."

"Gerçek adı ne?" diye sordum.

"Depresyondaydı. O yüzden Napa'ya gelmişti. Suçluydu, bilirsiniz. Bir kaza olmuştu. Küçük kız kardeşi ölmüştü. Sanırım bir yelkenliyle ilgili bir şeydi."

Quintana ocağı söndürdü ve uzaklaştı. Bir an aklımdan geçti: *Dairesi nasıl oluyor da yanıp kül olmuyordu?*

"Bay Quintana, bize bir daha sordurmayın tamam mı?" dedi Jacobi dişlerinin arasından. "Adamın adı ne?"

Quintana elinde çatlamış kahve fincanıyla masaya geri döndü, istifçi kıyafetleri giyiyordu ama onda malikânede doğmuş zengin bir adamın güveni vardı.

"Adı Fred. Alfred Brinkley. Ama o kadar insanı nasıl öldürdüğü-
erçekten anlamadım."dedi. "Fred dünyanın en tatlı adamıydı."

Bölüm 16

Arabadan Rich Conklin'i aradım, Jacobi Bryant Caddesi'ne doğru arabayı sürerken, Ulusal Suçlular Bilgi Toplama Merkezi'nden araştırması için Brinkley'nin adını verdim.

Chi ve McNeil, bizi MacBain's Beers O' the World Pub'da bekliyorlardı, burası Adliye Sarayı'nın karşısında kefaletle serbest bırakılacakların gecelediği iki kulübenin arasına sıkışmış, karanlık bir bardı.

Jacobi'yle onlara katıldık ve Fosters fiçı birasından sipariş ettik. Chi ve McNeil'e son gelişmeleri sordum.

"Vallejo Polk'taki tütün dükkânından bir adamla görüştük," dedi Chi hemen konuya girerek. "Oranın sahibi yaşlı bunak: 'Evet, Özel Türk tütünü satıyorum. Düzenli bir müşteriye her ay iki paket.' Raftan bize göstermek için kartonu aldı, iki paket azalmıştı."

Conklin içeri girdi, oturdu, bir Meksika birası ve Angus burger ısmarladı, az pişmiş.

Aklında bir şeyler var gibi görünüyordu.

"Ortağım bir karton sigaradan heyecanlanıyor," dedi Cappy.

"Aptallık kimde acaba?" diye sordu Chi, McNeil'e.

"işimize bakalım, tamam mı?" diye homurdandı Jacobi.

Biralar geldi, Jacobi Conklin ve ben bardaklarımızı Don MacBain'e kaldırdık. Çerçevelemiş portresi barın üzerinde asılı duran barın sahibi MacBain, sıra dışı eski bir SFPD yüzbaşısıydı.

Chi devam etti: "Aşağı yukarı seksen yaşında olan yaşlı bunak, müşterisinin bir Yunanlı olduğunu söyledi. 'Ama bir dakika,' dedi. 'Şu resme bir daha bakabilir miyim?'"

Chi'nin bıraktığı yerden Cappy devam etti. "Katilin fotoğrafını adamın burnuna soktum, o da 'Bu adam mı? Bu adamı her sabah gazetesini alırken görüyordum. Ateş eden *bu* adam mı?' dedi."

Jacobi garsonu tekrar çağırdı ve "**Syd**, ben de bir hamburger alacağım, orta pişmiş yanında da patates kızartması," dedi.

Chi devam etti.

"Öyleyse bütün **dükkanındaki** yaşlı bunak, şüphelinin adını bilmediğini ama sokağın karşısında, 1513 Vallejo'da yaşadığını söylüyor."

"O zaman oraya gidelim," dedi Cappy.

"Lütfen beni aydınlatın," dedi Jacobi. Dirsekleri masadaydı, avuç içlerini göz çukurlarına bastırıyor, bu hikâyenin bitmesini bekliyordu.

"Ve eve döndük," diye bitirdi Cappy. "1513 Vallejo adresindeki apartman yöneticisi fotoğraftaki adamı teşhis etti. Şüphelinin iki ay önce, işini kaybettikten hemen sonra evden tahliye edildiğini söyledi."

"Davul sesi lütfen," dedi Chi. "Katilin adı Alfred Brinkley."

McNeil ve Chi'nin yüzündeki hayal kırıklığını görmek üzücüydü ama araya girmek zorundaydım.

"Teşekkürler Paul. Adım biliyoruz. Eskiden nerede çalıştığını buldunuz mu?"

"Evet Teğmen. O kitapçıda, hm, Mason Caddesi'ndeki Sam'in Kitap dükkânında."

Conklin'e döndüm. "Richie, Cheshire kedisi" gibi görünüyorsun. Ne biliyorsun?"

Conklin geriye yaslanmış, sandalyenin arka ayaklarıyla dengesini sağlıyordu, bu konuşmadan zevk aldığı açıktı. Sandalyenin ön ayakları aşağıya indi ve Conklin masaya doğru eğildi. "Brinkley'in sabıkası yok. Ama... Presidio'da iki yıl kalmış. 94 yılında taburecu edilmiş."

"Tımarhaneden sonra orduya mı girmiş?" diye sordu Jacobi.

"Napa Eyalet Hastanesi'ndeyken daha çocukmuş," dedi Conklin. "Tıbbi kayıtları gizli tutuluyor. Orduya asker toplayan görevliler çok da seçici değillermiş."

Katilin bulanık görüntüsü netleşmeye başlamıştı. Her ne kadar korkunç olsa da, vurulma olayından beri kafamı kurcalayan şeyin cevabını biliyordum.

Brinkley keskin bir nişancıydı, çünkü ordu tarafından eğitilmişti.

Bölüm 1 7

Ertesi gün saat dokuzda Jacobi, Conklin ve ben dikkat çekmeyen arabalarımızı North Point'e yakın Mason'a park ettik. Fisherman's Wharf'a iki blok uzaktaydık. Burası büyük oteller, restoranlar, bisiklet kiralama yerleri, hediyelik eşya dükkânlarıyla dolu turistik bir yerdi, seyyar satıcılar tezgâhlarındaki malları etiketliyorlardı.

Uzayıp giden kocaman kitapçıya girdiğimizde gergindim. Jacobi en yakındaki tezgâhtara rozetini gösterdi ve Alfred Brinkley'i tanıyıp tanımadığını sordu.

Tezgâhtar, kat müdürünün adını anons etti. Kat müdürü bizi asansöre kadar geçirip bodruma indirdi, orada adı Edison Jones olan, koyu tenli, otuzlarında, eskimiş bir Duran Duran tişörtü giyen ve burnuna hızma takmış depo müdürüyle tanıştırdı.

Deponun etrafına dizildik. Beton duvarlara ayarlanabilir raflar sıralanmış, oluklu metal kapılar yükleme bölümüne açılıyor, etrafımızdaki adamlar el arabalarıyla kitap taşıyorlardı.

"Fred ve ben arkadaştık," dedi Jones, "işten sonra birlikte takılmak ya da onun gibi şeyler yapmazdık ama akıllı biriydi, onu sevdim. Sonra tuhaflaşmaya başladı." Faturalar ve ofis araçlarıyla dolu

metal masadaki televizyonun sesini kıstı.

"Nasıl tuhaf?" diye sordu Conklin.

"Bazen bana: 'Wolf Bützer'in bana ne dediğini duydun mu?' derdi. Sanki televizyon onunla konuşuyor gibi, anlarsınız ya? Gidip geliyordu, kendi kendine mırıldanıp şarkı söylüyordu. Yönetimi huzursuz ediyordu," dedi Jones tişörtünde hafifçe elini gezdirerek, "işe gelmemeye başlayınca, ellerinde onu kovmak için sebepleri oldu."

"Kitaplarını sakladım," dedi Jones. Rafa uzandı, bir kutu çıkarıp masanın üzerine koydu.

Kutunun kapaklarını açtım. Jung, Nietzsche ve William Reich'in ağır kitapları vardı. Ayrıca Julian Jaynes'in, kenarları kıvrılmış *The Origin of Consciousness in the Breakdown of the Bicameral Mind* kitabı vardı.

Kitabı kutudan aldım.

"Bu onun başucu kitabıydı," dedi Edison. "Bunun için dönmediğine şaşırdım."

"Konusu ne?"

"Fred'e göre Jaynes'in bir teorisi varmış, bundan üç bin yıl kadar önce insan beyninin iki yarım küresi birbirine bağlı değilmiş. Bu yüzden beynin iki yarısı direkt olarak iletişim kuramıyorlarmış," dedi Jones.

"Yani?" diye sordu Jacobi.

"Jaynes, o zamandan beri insanların, düşüncelerin dışarıdan geldiğine, aslında tanrıların emirleri olduğuna inandıklarını söylüyor."

"Yani Brinkley..." dedi Jacobi, "Televizyon tanrılarından sesler mi duyuyordu?"

"Sanırım *sürekli* sesler duyuyordu. Onlar Fred'e ne yapması gerektiğini söylüyorlardı."

Jones'un sözleri baştan aşağıya ürpermeme sebep oldu. Feribot olayından bu yana kırk sekiz saatten fazla geçmişti. Kör uçlar üst üste yığılırken Brinkley dışarıda bir yerlerdeydi. Seslerden emirler alıyordu. Silahlıydı.

"Şu anda Brinkley'in nerede olabileceğine dair bir fikriniz var mı?" diye sordum.

"Bir ay kadar önce onu bir barın önünde takılırken gördüm," dedi Jones. "Oldukça öfkeli görünüyordu. Sakalları uzamıştı. Ona vahşi doğaya dönüş yapmakla ilgili bir espri yaptım ve yüzünde çılgın bir ifade oluştu. Gözlerime bakmadı."

"Bu bar neredeydi?"

"Geary'deki Double Shot Bar'ın dışında. Fred içki içmez, belki de barın üzerindeki otelde kalıyordu."

O yeri biliyordum. Otel Barbary, fahişelerin saatlik kiralandığı odalarıyla, keşlerin ve yoksulların kaldığı Tenderloin'daki birkaç düzine "turist otelinden" biriydi. Toplumun en aşağısından bir basamak yukarıdaydı, bu çok da yüksek bir basamak değildi.

Eğer Fred Brinkley bir ay önce Otel Barbary'de kalıyorduyorsa şu anda da orada olabilirdi.

Bölüm 18

Hava durumu sunucusu yağmur yağacağını söylemişti ama güneş tepede parlıyordu. Fred Brinkley güneşe elini uzattığında *arkasını görebiliyordu*.

Karanlık metroya doğru ilerliyordu, henüz bir işi varken gittiği Civic Center BART'ın merdivenlerinden hızla iniyordu.

Brinkley gözlerini yere indirdi, o tamdık beyaz mermer ve siyah granit bordur döşeli yere bastığı adımlarını küçültmüştü. Asma katta dümdüz yürüyordu, bilet ve çiçek alan, seyahatleri için su alan kölelere bakmıyordu. Hamster tekerleği gibi çalışan beyinlerinden ne bir fikir almak ne de at gözlüklü gözlerindeki meraklı bakışları görmek istiyordu. Tünellere inen yürüyen merdivene bindi ama aşağıya indikçe sakinleşeceğine, daha telaşlı ve öfkeli oldu.

Sesler yine üstüne geliyordu, onu aşağılayan isimlerle çağırıyordu.

Kafasını eğdi, Brinkley gözlerini yerden kaldırmıyordu ve içinden şarkı söylüyordu, *Ay, ay, ay, ay, BART-a-lito- Undo*, sesleri bastırıp, onları susturmaya çalışıyordu.

Uç kat sonra yürüyen merdivenlerden iner inmez hatasını anladı.

Platform, işten eve giden zavallılarla doluydu.

Koyu renk paltoları, durduğu yerde onu saran, sıkın, tuzağa düşüren gözleriyle fırtına bulutu gibiydiler.

Elektronik eşyalar dükkânının vitrininde gördüğü bir duvar dolusu televizyondan Fred'in aklına bir şey hücum etti: *feribottaki insanları vururkenki görüntüsü.*

Bunu o yapmı tı!

Brinkley kalabalığın arasında çekinerek yürüdü, platformun ucuna gelene kadar kendi kendine mırıldandı ve şarkı söyledi. Tek bir karenin üzerinde duruyordu, ayak parmakları boşluğun üzerinden kıvrıldı.

Hâlâ etrafında nefret ve ayıplama hissediyordu, öfkesi kabardı. Beyaz seramik duvarlar nabız gibi atıp dalgalanıyordu. Fred göz ucuy-la insanların ona baktıklarını ve aklını okuduklarını görebiliyordu.

Bağırmak istedi, *bunu yapmak zorundaydım! Dikkat edin. Sıra size gelebilir.*

Raylara baktı, ne hareket ediyor ne de birine bakıyordu, elleri ceplerindeydi, sağ eli Bucky'yi kavramıştı.

Biliyorlar, sesler bir anda yükselmişti. Senin içini görüyorlar Fred.

Arkasından tiz bir ses duydu. "Hey!" Brinkley keskin hatlı, küçük kara gözlü bir kadının ona parmağını salladığını gördü.

"İşte o. Feribottaydı. *Oradaydı.* Feribot katili. Biri polise haber versin."

Her şey bitmişti. Herkes yaptığı o kötü şeyi biliyordu.

Pislik. Zavallı.

Ay, ay, ay, ayyyyyyyy.

Fred, Bucky'yi cebinden çıkardı, kalabalığa doğru salladı. Etrafındaki insanlar cıgıllıklar atıp bir yerlere sindiler.

Tünel gümbürdedi.

Gümüş ve mavi renkli kurşun vagonlar istasyona yıldırım gibi geldi, gürültü diğer bütün sesleri ve düşünceleri yok ediyordu.

Tren durdu, bir sürü insan fareler gibi vagonlardan taştı, diğerle-

ri dalga gibi içeri doldu, Fred akıntıya kapılmıştı, bir direğe çarptı.

Nefesi kesilmişti.

Kendini kurtararak, kalabakğın arasından sıyrıldı ve yürüyen merdivenlere ulaşabildi. Uzun adımlarla yürüyerek, hareket eden merdivendeki kemirgen insanların yanından kaçarcasına geçti ve caddeye ulaştı.

Kafasındaki ses bağıırıyordu. *Gıt! Kıçını buradan kurtar!*

Bölüm 19

Mikrodalga fırının saati 07.08'i gösteriyordu. Bütün gün Tenderloin'i arayıp taradıktan sonra elimizde sadece Alfred Brinkley'in *ya amadı* 1 yerlerin listesi oluşmuştu, fiziksel olarak suyum çıkmış, kafa olarak da gücüm tükenmişti.

Sadece hayal kırıklığına uğramamıştım, aynı zamanda korkuyordum. Fred Brinkley dışarıda bir yerdeydi.

Healthy Choice marka peynirli makarnayı mikrodalgaya koydum, dakika düğmesine beş kere bastım.

Akşam yemeğim fırında dönerken bütün günü tekrar aklımdan geçirdim, altı düzine ucuz ve pis otel, işe yaramaz resepsiyon görevlileri ve bir sürü ucuzcu kiracıyla yapılan görüşmelerden oluşan turumuzda gözümüzden kaçan bir şey olup olmadığını düşündüm.

Martha hafifçe bana sürtündü, ben de kulaklarını okşadım ve bir kâseye köpek maması, koydum. Kafasını eğdi ve tüylü kuyruğunu salladı.

"Aferin kızıma," dedim. "Hayatımın ışığı."

Kapı çaldığında biramı yeni açmıştım.

imdi ne var?

Kapımı çalmaya kimin cüret ettiğine bakmak için cama doğru ağır ağır yürüdüm ama adamın kaldırımından bana baktığını bilmiyordum.

Sinekkaydı tıraş olmuştu, yarısı karanlıktaydı, elinde bir zarf tutuyordu.

"Ne istiyorsun?"

"Elimde sizin için bir şey var Teğmen. Acil. Bunu şahsen size vermek zorundayım."

Bu da kimdi? Adli tebligat yapan biri mi? Bir muhbir mi? Arkamda mikrodalga öttü, yemeğin hazır olduğunu haber verdi.

"Posta kutusuna bırakın," diye aşağıya doğru bağırdım.

"Bunu yapabilirdim," dedi ziyaretçi. "Ama televizyonda demiştiniz ki: 'Bu adamı tanıyor musunuz?' Hatırladınız mı?"

"Onu tanıyor musunuz?" dedim.

"Ben *oyum*. Bunu yapan benim."

Bölüm 20

Bir an afalladım.

Feribot katili kapıda mıydı?

Birden harekete geçtim.

"Hemen geliyorum," diye aşağıya bağırdım.

Silahımı ve kılıfını sandalyenin arkasından aldım, kelepçeleri kemerime taktım. İkinci katın sahanlığına indiğimde cep telefonumdan Jacobi'yi aradım, onun gelmesini bekleyemeyeceğimi çok iyi biliyordum.

Atış poligonuna gidiyor olabilirdim ama aşağıdaki adam Alfred Brinkley'se onun kaçmasına izin veremezdim.

Siper olarak kullanmak için kapıyı birkaç santim araladığımda Glock'um elimdeydi.

"Ellerini görebileceğim bir yere koy," diye bağırdım.

Adam patlamaya hazır gibiydi. Tereddüt ediyormuş gibi görünüyordu, caddeye geri yürüyor sonra kapıya doğru geliyordu. Gözleriyle her yeri kolaçan ediyordu. Kendi kendine şarkı söylediğini duyabiliyordum.

Allahım bu adam deliydi ve... tehlikeliydi. Silahı neredeydi?

"Eller yukarı. Olduğun yerde kal," diye bağırdım tekrar.

Adam yürümeyi kesti. Ellerini kaldırdı, zarfı beyaz bir bayrak gibi sağa sola salladı.

Yüzünü dikkatle inceledim, gördüğüm şeyle kafamda canlandırıdığım katili karşılaştırmaya çalıştım. Bu adam tıraş olmuştu ama berbat bir iş çıkarmıştı. Tutam tutam sakallar soluk teninde koyuluklar oluşturmuştu.

Diğer bütün noktalar uyuyordu. Uzun boylu, sıska, altmış saat kadar önce katilin giydiği kıyafetlerin benzeri ya da aynılarını giyiyordu.

Bu Alfred Brinkley miydi? Vah i bir katil teslim olmak için sadece kapımı mı çalmı tı? Yoksa bu dikkat çekmek isteyen ba ka bir tür deli miydi?

Aydın gölgelediği kaldırıma çıktım, Glock'umu iki elimle sıkıca tutarak adamın göğsüne nişan aldım. Adamın pis kokusu rüzgârla bana geldi.

"Benim," dedi ayakkabılarına bakarak. "Beni aradığınızı söylemiştiniz. Sizi televizyonda gördüm. Videocuda."

"Yere yat," diye bağırdım. "Yüzüstü yere yat, ellerini başının üzerinde görebileceğim bir şekilde birleştir."

Yerinde sallandı. "Yere yat, hemen şimdi!" diye bağırdım. Hızla yere yattı ve ellerini başının üzerine koydu.

Silahım kafasına dayalı bir şekilde şüphelinin üzerini aradım, silahı var mı diye bakıyordum, bu süre içinde Rooney'nin videosu sürekli aklımdan geçiyordu.

Ceketinin cebinden bir silah çıkardım, kemerimin arkasına sıkıştırdım ve aramaya devam ettim. Başka yoktu.

Glock'umu kılıfına soktum ve kelepçeleri hızla kemerimden çıkardım.

Sopa gibi ince kollarını kelepçeleri bileklerine geçirene kadar çekerek "Adın ne?" diye sordum. Sonra kaldırımdan zarfı aldım ve ön cebime koydum.

"Fred Brinkley," dedi, sesi huzursuzdu.

"Beni tanıyorsunuz. Gelmemi söylemiştiniz hatırlıyor musunuz? 'Bu korkunç şeyi her kim yaptıysa onu bulacağız.' Hepsini yazdım."

Rooney'nin videosundaki görüntüler aklımda dönmeye başladı. Bu adamı beş kişiye ateş ederken görmüştüm. *Onu Claire'i vururken görmü tüm.*

Titreyen ellerle arka cebinden cüzdanını çıkardım, yolun karşı-sındaki sokak lambasının cılız ışığında ehliyetini gördüm.

Bu Alfred Brinkley'di.

Onu yakalamıştım.

Brinkley'e haklarını okudum, o da haklarından feragat ederek tekrar, "Ben yaptım, feribot katili benim," dedi.

"Beni nasıl buldun?" diye sordum.

"Adresiniz internette var. Kütüphanede," dedi Brinkley. "Beni içeri atın. Sanırım bir daha yapabilirim."

Tam o sırada Jacobi'nin arabası frenleri öterek geldi. Elinde silahla sürücü koltuğundan fırladı.

"Beni bekleyemedin mi Boxer?"

"Bay Brinkley işbirliği yapıyor Jacobi. Her şey kontrol altında."

Jacobi'yi görmek, tehlikenin sona erdiğini bilmek içimi rahatlatmıştı; aynı anda gülmek, ağlamak ve *oleeey* diye bağırarak istiyordum.

Jacobi'nin, "İyi iş çıkardın," dediğini duydum. Elini omzumda hissettim. Jacobi'yle ben Brinkley'i ayağa kaldırırken derin nefes alıp kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum.

Jacobi'nin arabasının arkasına kelepçelerken Brinkley bana döndü.

"Teşekkürler Teğmen," dedi, deli gözleri hâlâ etrafı kolaçan ediyor, gözlerinden yaşlar akarken yüzü buruşuyordu. "Bana yardım edeceğinizi biliyordum."

Bölüm 21

Jacobi beni ofisime kadar takip etti, sinirlerimiz o kadar gergindi ki onları gitar gibi çalabilirdik. Brinkley işlemleri tamamlanırken masama yaslandık, kahve içip bundan sonra ne yapacağımızı konuştuk.

Brinkley feribot katili olduğunu itiraf etmiş, bir avukat tutmayı reddetmişti. Bana verdiği yazılı ifade beyaz ışık, fare insanlar ve "Bucky" isimli bir silahla ilgili konudan konuya atlayan uzun bir saçmalıktı.

Brinkley'in itirafını dosyasına koymalıydık, her ne kadar *imdi* mantıklı davransa da Alfred Brinkley'in akli dengesinin yerinde olmayabileceğini göstermeliydik.

Tracchio'yu aradıktan sonra sadece iyi arkadaşım değil Chronic-
le cinayet masasının zirvedeki ismi olan Cindy'yi, Brinkley'in yakalanmasıyla ilgili başlıkları vermek üzere aradım. Sonra ekip odasında volta atmaya başladım, Tracchio'nun gelmesini beklerken saatin kol-
larının yavaşça hareket etmelerini izledim.

09.15 gibi Alfred Brinkley'in parmak izleri alınmış ve fotoğrafı çekilmişti, kıyafetleri hapisane tulumuyla yer değiştirmişti böylelikle,

sıçramış kan ve barut kalıntıları için giysileri test edilebilecekti.

Brinkley'den bir sağlık görevlisinin kan almasına izin vermesini istedim ve nedenini de açıkladım: "Suçunu itiraf ettiğinde alkol ya da uyuşturucunun etkisi altında olmadığından emin olmak istiyorum."

"Ben temizim," dedi Brinkley kolunu yukarı sıvayarak.

Brinkley bizi iki Numaralı Görüşme Odası'nda, tepesinde çoğu zaman çalışan, video kameralı küçük odada bekliyordu.

Jacobi'yle ben gri taş döşeli odadaki Brinkley'e katıldık, çizik metal masanın etrafına sandalyelerimizi çekerek katilin karşısında yerlerimizi aldık.

Onun soluk ve kirli yüzüne baktığımda hâlâ tüylerim ürperiyordu.

Ne dediğini hatırladım.

"Bunu yapan benim."

Bölüm 22

Brinkley diken üstündeydi. Dizleri masanın alt tarafına vuruyordu, kelepçeli bileklerini çapraz yapmıştı, böylelikle elinin üzerindeki tüyleri yolabiliyordu.

"Bay Brinkley, sessiz kalma hakkınız olduğunu biliyorsunuz değil mi?" diye sordum. Ona diğer haklarını okurken başım salladı. "Haklarınızın ne olduğunu anlıyor musunuz?" diye sorduğumda "Evet," diye cevap verdi.

Önüne feragat belgesini koydum, o da imzaladı. Camın arkasındaki gözlem odasında bir sandalyenin sürtünme sesini duydum.

"Bugün günlerden ne biliyor musunuz?"

"Pazartesi," dedi.

"Nerede oturuyorsunuz?"

"BART İstasyonu'nda, bilgisayar mağazalarında. Bazen de kütüphanede."

"Şu an nerede olduğunuzu biliyor musunuz?"

"Adliye Sarayı, 850, Bryant Caddesi."

"Çok iyi Bay Brinkley. Peki bana şunu söyleyebilir misiniz: Cumartesi günü, dününden bir önceki gün, *Del Norte* feribotuyla seyahat ettiniz mi?"

"Evet ettim. Gerçekten güzel bir gündü. Bileti çiftçi pazarında buldum," dedi. "O bileti kullanmanın bir suç olduğunu düşünmüyorum, haksız mıyım?" diye sordu.

"Onu birinden mi aldınız?"

"Hayır, yerde buldum."

"O zaman bunu göz ardı edebiliriz," dedi Jacobi, Brinkley'e.

Brinkley şimdi daha sakin ve yaşından daha genç görünüyordu. Çocuksu hatta zararsız görünmesi canımı sıkmaya başlamıştı. Sanki kurban kendisiymiş gibi...

jürinin kar ısına nasıl çıkaca mı dü ün mü tüm. Onu sempatik mi bulurlardı?

Korkunç bir manyak olmakla beraber sevilebilirlik faktöründen "suçsuz" mu bulunacaktı?

"Dönüş yolunda Bay Brinkley..." dedim.

"Bana Fred diyebilirsiniz."

"Peki Fred. *Del Norte* San Francisco'ya yanaşırken silah çekip yolculardan birkaçının üzerine ateş ettin mi?"

"Bunu yapmak zorundaydım," dedi, sesi çatlıyordu, bir anda gerildi. "O anne... dinleyin, *ben kötü bir ey yaptım*. Bunu biliyorum ve cezalandırılmak istiyorum."

"O insanları siz mi vurdunuz?" diye ısrar ettim.

"Evet, ben yaptım. Anneyi ve oğlunu ben vurdum. Ve o iki adamı da. Ve bana aklımdaki her şeyi biliyormuş gibi bakan o kadını da. Gerçekten çok üzgünüm. Her şey berbat olana kadar gerçekten güzel zaman geçiriyordum."

"Ama onlara ateş etmeyi önceden planladın, değil mi?" diye sordum ses tonumu muhafaza ederek, hatta Brinkley'e onu cesaretlendirecek bir gülücük bile atım.

"Dolu bir silah taşıdığınız doğru değil mi?"

"Bucky'yi her zaman yanımda taşıyım," dedi Brinkley. "Ama o insanları incitmek istemedim. Onları *tanımıyordum*. Video kaydını televizyondan görene kadar onların *gerçek* olduklarını bile düşünmemiştim."

"Bu doğru mu? O zaman neden onları vurdunuz?" diye sordu Jacobi.

Brinkley çift taraflı aynanın camına uzun uzun baktı. "Bunu yapmamı sesler söyledi."

Gerçek bu muydu? Yoksa Brinkley delilik savunmasını mı sahne-liyordu?

Jacobi ona ne tür seslerden bahsettiğini sordu ama Brinkley cevap vermeyi kesti. Çenesini göğsüne düşürdü ve mırıldanmaya başladı: "Beni içeriye tıkmanızı istiyorum. Bunu yapar mısınız? Gerçek-ten biraz uykuya ihtiyacım var."

"Sana onuncu katta boş bir hücre bulacağımıza eminim," dedim.

Kapıya vurdum ve Çavuş Steve Hall sorgu odasına girdi. Tutuk-lunun arkasında durdu.

"Bay Brinkley," dedim hepimiz ayağa kalkarken. "Dört kişiyi öldürmekle, bir kişiyi öldürmeye teşebbüsle ve on dört kadar daha küçük suçtan yargılanacaksınız. Kendinize iyi bir avukat tutun."

"Teşekkürler," dedi Brinkley ilk defa gözlerimin içine bakarak. "Siz çok saygıdeğer bir insansınız. Yaptığınız her şey için size minnet-tarım."

Bölüm 23

Ertesi sabah gazete ön kapıda bekliyordu. Altında Cindy'nin imzası olan başkta TERSANEDE FERİBOT KATİLİ yazıyordu.

Adliye Sarayı'na ulaştığımda bir grup muhabir beni bekliyordu.

"Nasıl hissediyorsunuz Teğmen?"

"Harika," dedim gülümseyerek. "Bundan daha iyisi olamaz."

Sorulara cevap verdim, ekibimi övdüm ve binaya girip asansörle üçüncü kata çıkmadan önce birkaç fotoğraf için gülümseyerek poz verdim.

Ekip odasının kapısından içeri girdiğimde Brenda kendi masasında duran küçük bir gonga vurdu, ayağa kalktı ve bana sarıldı. Masamın üzerindeki çiçekleri odanın diğer tarafından görebiliyordum.

Herkesi bir araya topladım ve yaptıkları için onlara teşekkür ettim. Müfettiş Lemke şapkadan nasıl katil çıkarılacağıyla ilgili ders verip veremeyeceğimi sorduğunda hepimiz gülmekten kırıldık.

"Burnumu oynattım ama hiçbir şey olmadı," dedi.

"Burnunu oynatıp, kollarını çapraz yapıp aynı anda gözlerini kırpmaksın!" diye bağırdı Rodriguez.

Masamın yarısını dolduran kalın bir yığın kâğıda dalmadan önce yemek yenilen odadan kendime kahve alıyordum. Brenda kapı aralığından bakıp "Şef birinci hatta," dedi.

Ofisime gittim, koca bir sepet çiçeği masamdan kaldırdım. Güllerin arasındaki küçük karta baktım. Benim harika erkeğim Joe'dan, bol öpücüklü ve sarılmak bir not vardı.

Telefonumda yamp sönen düğmeye bastığımda hâlâ gülümsüyordum, şefin sesi keyifli geliyordu, beni yukarıdaki ofisine çağırıyordu.

"Ekibi toplayıp geliyorum," dedim ama "Hayır, sadece sen gel," dedi.

Brenda'ya birkaç dakika içinde döneceğimi söyledikten sonra Tracchio'nun beşinci kattaki ceviz lambrili ofisine merdivenlerden çıktım.

İçeri girdiğimde şef ayağa kalktı, tombul elini masasının üzerinden bana uzattı ve "Boxer, o manyağı buraya getirmen SFPD için güzel bir gün olmasını sağladı. Çıkardığın mükemmel iş için sana tekrar teşekkür etmek istiyorum."

"Teşekkürler Şef. Bana destek olduğunuz için teşekkürler." Gitmek için hazırlanıyordum ki şefin yüzünde utangaç bir ifade belirdi, daha önce onu hiç böyle görmemiştim.

Bana oturmamı işaret etti ve kendisi de oturdu. Ellerini göbeğinde birleştirmeden önce akrilik halı koruyucusu üzerindeki sandalyesini birkaç kere ileri geri hareket ettirdi.

"Lindsay, dişimi tırnağıma takarak savaştığımı düşünüyorum."

Bana daha mı çok adam verecekti?

Daha büyük bir mesai bütçesi mi?

"Bu dava için nasıl çalıştığını ilk elden izledim, bu soruşturmada gösterdiğin azim ve kararlılıktan çok etkilendim."

"Teşekkürler."

"İtiraf etmeliyim ki sen haklıydın, ben yanılıyordum."

Hangi konuda haklıydın?

Aklım sözcükleriyle yarışıyor, ondan yarım saniye öne geçmeye

alışıyordu ama yapamıyordum.

"Bana dediğın gibi," diye devam etti Tracehio, "Sen sokaklara aitsin, bir masaya zincirlenmemelisin. Bunu şimdi anlıyorum. Sonunda anladım. Kısaca söylemek gerekirse, idari işler yeteneğinin harcanması demek."

Önümdeki masaya bir rozet koyarken şefe baktım.

"Kutlarım Boxer, rütben çavuşluğā indirildi, bunu hak ettin."

Bölüm 24

Birden duyduklarıma inanamayarak başım döndü.

Tracchio'nun konuştuğunu duymuştum ama sanki masa duvarın içinden geriye doğru fırlamış da benimle otoyolun oradan bir yerden konuşuyormuş gibiydi.

"Seninle iş dışında da bir bilgilendirme ilişkimiz olacak. Elbette şu anki maaşını alacaksın..."

İçimden çılgılık atıyordum. *Rütbemi dü ürmek mi? Rütbemi mi dü müyorsun? Bugün?*

Masasının kenarını kavradım, tutunmaya ihtiyacım vardı. Tracchio'nun sandalyesine yaslandığını gördüm, yüzündeki ifadeden tıpkı benim bu duyurusuna şaşırdığım gibi, onun da benim verdiğim tepkiye şaşırdığı görünüyordu.

"Ne var Boxer? istediğin şey bu değil mi? Aylardır başımın etini yiyorsun."

"Hayır. Yani *evet. Öyle yapıyorum. Ama bunu beklemiyordum...*"

"Yapma Boxer. Ne diyorsun şimdi sen? Bütün gece bunu enine boyuna düşündüm, çünkü sen istediğinin bu olduğunu *söyledin*"

Ağzımı açtım, tekrar kapadım. "Biraz düşünmem için bana zaman ver, olur mu Tony?" dedim anlaşılmaz bir biçimde.

"Ben pes ediyorum," dedi Tracchio zımbasını alıp masaya vurarak. "Seni anlamıyorum. Hiçbir zaman da anlamayacağım. Vazgeçtim Boxer!"

Şefin ofisinden nasıl ayrıldığımı hatırlamıyorum ama merdivene kadar uzun bir yol yürüdüğümü hatırlıyorum. Masalarının önünden geçerken, insanların tebriklerini yüzümden yapmacak bir gülümsemeyle kabul ettim.

Bir kısırdöngü içindeydim.

Ne dü üniyordum?

Ne istiyordum?

Merdiven boşluğunu buldum ve tırabzana ağırlığımı verdim. Jacobi'yi diğer taraftan yukarı çıkarken gördüğümde, ben de ekip odasına iniyordum.

"Warren, buna inanmayacaksın."

"Hadi buradan gidelim," dedi.

Merdivenlerden zemin kata indik, oradan Bryant'a, Flower Mart'a doğru yürümeye başladık.

"Dün gece Tracchio beni aradı," dedi Jacobi yürürken. Ona baktım. Jacobi'yle aramızda birbirimizden sakladığımız hiçbir şey yoktu ama yüzünden acısını okuyabiliyordum, beni sarsan da bu oldu.

"Bana iş teklif etti Lindsay. Senin işini. Ama ona, sana uymazsa kabul etmeyeceğimi söyledim."

Ayağımın altındaki sarsıntı, istasyona gelen Caltrain⁷ yüzündendi ama bana depresyon gibi gelmişti.

Ne söyleyeceğimi biliyordum: *Tebrikler. Harika bir seçim. Çok iyi olacaksın Jacobi.*

Ama kelimeleri söyleyemiyordum.

"Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var Jacobi. Ben bugün-

7 Caltrain: San Francisco yarımadasıyla Santa Clara Vadisi arasındaki tren hattı.

l k izin akyorum," dedim kelimeleri ağızımda geveleyerek.

"Tabii Lindsay. Sen istemediğin sürece..."

"Belki *iki* gün."

"Lindsay, dur! Konuş benimle."

Ama gitmiştim.

Sağıma soluma bakmadan karşıya geçtim. Arabamı otoparktan aldım ve Bryant'tan Altıncı Cadde'ye, oradan da 280 Güney'e, Potrero Tepesi'ne doğru sürdüm.

Telefonumu kemerimden çekip aldım ve arabayı sürerken Joe'nun cep telefonunu otomatik aradım, Explorer'imın gazını kökle-yerek en sol şeride geçtim.

Washington'da saat öğleden sonra birdi.

Hadi a Joe! Arama sesi, sesli postaya döndü, ben de mesaj bıraktım: "Beni ara. Lütfen."

Sonra San Francisco General'i aradım.

Santraldan beni Claire'e bağlamasını istedim.

Bölüm 25

Claire'in sesini duymayı umuyordum ama telefonu Edmund açtı. Sesi sanki bir geceyi daha sandalyede uyuyarak geçirmiş gibi geliyordu.

"O nasıl?" diye sordum boğazım düğümlenerek.

"Başka bir MRI çektiriyor," dedi.

"Claire'e katili bulduğumuzu söyle," dedim, "itiraf etti ve onu içeri attık."

Edmund'a Claire'i daha sonra arayacağımı söyledim, sonra Joe'yu tekrar aradım. Bu sefer ofisin sesli postası çıktı, o yüzden evden aramayı denedim.

Orada da sesli posta çıktı.

On Sekizinci Cadde'deki ışıklarda frene bastım, parmaklarımı sabırsızca direksiyona vuruyordum, yeşil yandığında gaza bastım.

Eski bir anım canlandı. Ünlü Katiller Müzesi'nin en ahlaksızları sıralamasında ilk ona girebilecek "gelin ve damat katili"ni yakaladığım için teğmenliğe terfi ettiğim günü hatırladım. Terfimi politik bir atama gibi görmüştüm. Daha önce bu işi hiçbir kadın yapmamıştı. Öne çıktım, istediğimin, aslında işin gücü ve sorumluluğunu bilme-

den bana altın bir madalya takmalarına izin verdim.

Sanırım hâlâ bilmiyordum.

Sıranın arkasına geçmeyi ben *istemi tim*, bu yüzden Tracchio verdiğim tepkiyi anlamamıştı. Lanet olsun. Ben kendim de anlamamıştım.

Ama bazen başına gelmedikçe neyin ne olduğunu bilemiyorsun.

Tracchio'yla iş dışında da bir bilgilendirme ilişkimizin olması saçmalıktı.

Rütbem düşürülecekti.

Jacobi'den emir almanın üstesinden gelebilecek miydim?

"Sana uymazsa kabul etmeyeceğim," demişti.

Joe'yla konu mam gerekiyordu.

Telefonu yolcu koltuğundan aldım ve tekrar arama tuşuna bastım, sesli postadaki Joe'nun sesi aklıma bir sürü anının gelmesine neden oldu: Birlikte çıktığımız masalımsı seyahatler, sevişmelerimiz, Joe'yla ilgili sevdiğim ufak şeyler, her anın tadını çıkartıyordum, çünkü onu bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyordum.

Bu gece kollarında olmak için neler vermezdim, beni sevgisiyle sarmasını ve gerçek beni görebilmesini... Dokunuşuyla bütün kötü şeyleri uzaklaştırıyordu...

Mesaj bırakmadan telefonumu kapattım, Joe'nun diğer iki numarasını aradım, aynı şey oldu.

Arabamı park yerine bıraktım, el frenini çektim ve orada aptal aptal hiçbir şeye bakmadan Joe'yu görmeyi dileyerek oturdum.

Aklıma parlak bir fikir geldi.

Onu görebilirdim.

Bölüm 26

Uçuş salonundaki kimseye benzemiyordum, bütün adamlar gri takım elbiseli, kırmızı ya da mavi kravathıydı; ya ben? Ben yeni bej renkli v yakalı kaşmir bir bluz, dar kot pantolon ve taba renkli, bele oturan tüvit bir ceket giymiştim. Saçlarım pırıl pırıl parkyordu. Erkeklerin kaçamak bakışları egomu şişirmişti.

Uçağın yolcu almasını beklerken aklımdaki bazı şeyleri kontrol ettim: Martha'nın köpek bakıcısı işteydi. Silahımı ve rozetimi şifonyerin çekmecesine kilitlemişim. Cep telefonumu arabada bırakmışım. Asknda cep telefonumu bırakmak yanlışlıkla yaptığım bir şeydi ama bir psikiyatrin, silahımı çıkarıp atarak işe boşver demek istediğimi söylemesine ihtiyacım yoktu.

Yanımda az eşyayla yola çıkmışım ama gerekli şeyleri almışım: Ruj, Joe'nun bana verdiği Reagan Ulusal Havaalanına birinci sınıf gidiş-dönüş uçak bileti yanında anahtarlar ve "Bu senin 'Joe'ya gel' giriş kartın ve her zaman müsait. Sevgiler, Joe." yazan notu.

Uçağa binerken kendimi biraz huzursuz hissettim. Sadece çözülmemiş büyük bir ikilemle şehri terk ettiğim için değil, beni korkutan başka bir şey daha vardı.

Joe bana sürpriz ziyaretlerde bulunmuştu ama ben hiç habersiz gitmemiştim.

Uçuş öncesi içtiğim bir kadeh şampanya sakinleşmemi sağladı. Uçak kalkar kalkmaz koltuğumu yatırdım ve uyudum. Pilotun Washington'a inmek üzere olduğumuzu söyleyen anonsuyla ancak uyandım.

İner inmez taksi şoförüne Joe'nun, DC'nin kuzeybatısındaki adresini verdim.

Yarım saat sonra taksi çok lüks L şeklindeki Kelly Warren Sitesi'nin önündeki ağaçların ve çeşmelerin önündeydi. Bundan sadece birkaç dakika sonra en üst katta, kalın halıyla kaplanmış binanın tarihi kanadında, Joe'nun kapısını çalıyordum.

te buradayım.

Açmadığı için tekrar zile bastım. Sonra ilk anahtarı aşağıdaki kilidi, ikinci anahtarı da üst kilidi açmak için kullandım.

Karanlık antresine girdiğimde "Joe?" diye seslendim. Mutfğa yaklaşırken tekrar seslendim.

Kendi kendime soruyordum, *Joe neredeydi?*

Neden telefonlarımdan hiçbirine cevap vermiyordu?

Mutfak, hem yemek hem oturma odası olarak kullanılan geniş ve gösterişli bir alana açılıyordu. Parke döşemeler, uzaktaki pencereden içeri akan gün ışığıyla parlıyordu ve onun ötesinde bir teras görünüyordu.

Satafatlı bir şekilde döşenmiş koyu renk mobilyalar inci gibi dizilmişlerdi.

İkinci bakışım kalbimi durduruyordu.

Bir kadın kanepede kıvrılmış, pencereye doğru dönmüş, dergi okuyordu, iPod'unun beyaz kulaklık kablosu kulaklarından sarkıyordu.

Hareket edemeyecek kadar sarsılmıştım.

Ya da tek kel ime edemeyecek kadar...

Bölüm 27

Kanepenin üzerindeki kadına odaklandıkça kalp atışlarım aniden yükseldi. Kahve sehpasının üzerinde, bir sandviç ve bir fincan çay duruyordu.

Üzerindeki kısa, kolsuz, siyah tişörtüne, eşofmanına, başının arkasında ördüğü, kakn telli, sarı röfleli saçlarına ve çıplak ayaklarına dikkatle baktım.

Parmak uçlarımdaki karıncalanmalar dışında vücudumdan kanım çekilmiş gibiydi. *Ben San Francisco'da onun aramasını ve gelmesini beklerken o ikili bir hayat mı ya ıyordu?*

Yüzüm öfkeden ve utançtan kızardı. Bağırمام mı yoksa kaçmam mı gerektiğini bilemedim.

Joe beni nasıl aldatırdı?

Kadın camdan yansıمامı görmüş olmalıydı.

Dergiyi düşürdü, elini yüzüne koydu ve çığkk attı.

Ben de bağırđım. *"Sen de kimsin?"*

"Asıl sen kimsin?" diye karşılık verdi iPod'u kulaklarından çıkarırken örgüsünü bozarak.

"Ben Joe'nun kız arkadaşım," dedim. Kendimi çıplak ve basit

hissetmiştim, ona gösterecek bir rozetim olmasını isterdim. Herhangi bir rozet.

Ah }oe, ne yaptın?

"Ben Milda," dedi kanepeden inerek, beni mutfığa yöneltti.

"Ben burada çalışıyorum. Bay Molinari için evi temizliyorum."

Güldüm, komik olduğu için değil şaşkınlığımdan.

Eşofmanının cebinden bir çek çıkardı ve görmem için bana uzam.

Ama şu anda ona pek odaklanamıyordum. Son birkaç günkü görüntüler aklımın içinde uçuşuyordu.

Şimdi de bu genç kadının varlığı duygularımı bir arada tutan her şeyi bozuyordu.

"İşimi erken bitirdim ve düşündüm ki birkaç dakika oturabilirim," dedi kullandığı tabak çanağı yıkarken. "Lütfen ona söylemeyin, olur mu?"

Duygusuzca başımı salladım. "Hayır, tabii ki."

"Ben şimdi gidiyorum," dedi muslukları kapatarak. "Oğlumu almak için geç kalmak istemiyorum, ben şimdi gidiyorum, tamam?"

Başımı salladım.

Koridorun sonuna yürüdüm, banyonun kapısını iterek açtım. İlaç dolabını açtım, kutuları ve şişeleri incelemeye başladım; oje, tampon, makyaj malzemesi aradım.

Hiçbir şey bulamayınca yerde kocaman bir halısı olan, avluya bakan yatak odasına gittim. Joe'nun dolabını açtım, kadın ayakkabısı bulmak için yerleri kontrol ettim, ellerimle askıları taradım. Ne etek, ne gömlek. *Ben ne yapıyordum?*

Yatağa döndüm, çarşafı kontrol etmek için yatağı bozmak üzereydim ki komodinin üzerinde bir fotoğraf gördüm. Joe ve benim, altı ay önce Sausalito'da Joe'nun rüzgâr saçılarını dağıtırken bana sarıldığı bir fotoğraftı. İkimiz de âşık görünüyorduk.

Ellerimi gözlerime bastırdım.

Çok utanmıştım. Hıçkırarak ağlamaya başladım. Orada Joe'nun odasında öylece durup ağladım.

Sonra gittim ve California'ya geri döndüm.

ikinci Kısım

Kahverengi Gözlü Kız

Bölüm 28

Madison Tyler kaldırımdaki çizgilerle seksek oynuyordu, sonra dadısının yanına koştu, Alta Plaza Park'a doğru yürürken dadısının elini tutuyordu. "Dinliyor muydun Paola?" dedi Madison.

Paola Ricci, Madison'ın küçük elini sıktı.

Bazen bu küçük kızın beş yaşına göre erken gelişimi Paola'yı şaşırtıyordu.

"Tabii ki dinliyordum tatlım."

"Dediğim gibi," dedi kız, komik yetişkin edasıyla. "Beethoven'in Bagatelle'ini çaldığımda ilk notalar yükselerek ilerliyor, mavi bir merdiven gibi görünüyorlar."

Sesini titreterek notaları okudu.

"Sonra, do-re-do çaldığım diğer bölüm, notalar pembe-yeşil-pembe," dedi bağırarak.

"Yani sen o notaların renkleri olduğunu mu hayal ediyorsun?"

"Hayır Paola," dedi küçük kız komik ve sabırlı bir şekilde. "Notalar o renklerin *kendisi*. Sen şarkı söylerken renkleri görmüyor musun?"

"Hayır. Sanırım ben bir budalayım," dedi Paola. "Bir ninny-

nanny'yim"³

"Ninny-nanny'nin ne demek olduğunu bilmiyorum," dedi Madison, göz kamaştıran gülüşü büyük kahverengi gözlerinden kıvılcımlar çıkartıyordu. "Ama kulağa çok komik geliyor."

ikisi de katıla katıla güldü. Madison, Paola'nın belinden tuttu ve Madison'm ailesiyle birlikte yaşadığı yere sadece bir buçuk blok uzaklıkta olan özel Waldorf Okulu'nun önünden geçerken yüzünü genç kadının paltosuna gömdü.

"Bugün cumartesi," diye fısıldadı Madison, Paola'nın kulağına. "Cumartesi günleri okula *bakmak* zorunda bile değilim."

Parka bir blok kalmıştı, parkı çevreleyen duvarları gören Madison heyecanlanmış ve konuyu değiştirmişti.

"Annem biraz daha büyüdüğümde Lakeland terrier alabileceğimi söyledi," divisadero'yu geçerlerken sırrını söyledi. "Adını 'Wolf-gang' koyacağım."

"Küçük bir köpek için ne kadar da ciddi bir isim," dedi Paola. Karşıdan karşıya güvenli bir şekilde geçme niyetindeydi. Parkın çitlerinin oradaki siyah minibüsü zar zor fark etti. Pahalı siyah minibüsler, Pacific Heights'taki kargalar kadar yaygındı.

Paola, Madison'ın kolunu tuttu ve çocuk kaldırımın kenarına zıpladı, birden araçtan biri inip hızla yanlarına geldiğinde durdular.

Madison dadısına, "Paola bu kim?" diye sordu.

"Sorun ne?" Paola minibüsten çıkan adama bağırdı.

"Evde sorun var. Hemen bizimle gelmeniz gerekiyor. Madison annen merdivenlerden düştü."

Madison dadısının arkasına saklandı ve bağırdı: "Babam yabancıların arabasına asla binmememi söyledi! Ve sen bir yabancısın."

Adam çocuğu bir çuval kuş yemi gibi kaldırdı, "imdat, beni yere indir!" diye bağırırken kızı minibüsün arka koltuğuna fırlatmıştı.

"Bin," dedi adam Paola'ya. Göğsüne bir silah doğrultmuştu.

"Ya bin ya da çocuğa güle güle de."

Bölüm 29

Rich Conklin ve ben, acımasız bir arabalı saldırıyı soruşturduğumuz korkunç bir sabahtan sonra ekip odasına dönerken Jacobi bize ofisinden el salladı.

Gri muşamba döşeli yerden cam kutuya geçtik ve yerlerimizi aldık. Conklin eskiden Jacobi'nin oturduğu masanın kenarına tünedi, ben de Jacobi'nin yanındaki sandalyeye oturup eskiden benim olan sandalyesine yerleşmesini izledim.

Hâlâ bu değişikliğe alışmaya çalışıyordum. İki haftadan kısa bir süre içinde Jacobi'nin yarattığı karışıklığa baktım: yerde ve pencere kenarında yığılmış gazeteler, çöp kutusundan gelen yemek kokulan.

"Sen bir domuzsun," dedim. "Yani ahırdaki gibi demek istedim."

Jacobi güldü, bu, son birkaç günde iki yıldır yapmadığı kadar sık yaptığı bir şeydi. Her ne kadar egom zedelenmiş olsa da onu öfkeli görmediğim için memnundum. O harika bir polisti, idare edilemeyecek şeyleri idare etmekte üstüne yoktu. Onu tekrar sevmeye çalışıyordum.

Jacobi birkaç kere öksürdü. "Bir kaçırılma olayımız var."

"Ve onu biz mi yakalayacağız?" diye sordu Conklin.

"Adi Suçlar Departmanı birkaç saattir bunun üzerinde çalışıyor, bir tanık ortaya çıktı, cinayet söz konusu olabilir," dedi Jacobi. "Teğmen Macklin'le işbirliği yapacağız."

Jacobi açar açmaz -ki bunu yeni rozetini almadan önce hiç yapmamıştı- bilgisayardan bir uğultu geldi. Masasının üzerindeki ıvır zıvır yığınının içinden bir CD çıkardı ve onu bilgisayarının CD haznesine beceriksizce yerleştirdi.

"Küçük kız, beş yaşında, bu sabah saat dokuzda kaçırıldıklarında dadısıyla parka gidiyorlarmış. Dadı Paola Ricci, Cremona, İtalya'dan çalışma vizesi almak için gelmiş. Çocuğun adı Madison Tyler."

"Chronicle Tyler'ları mı?" diye sordum.

"Evet. Henry Tyler, küçük kızın babası."

"Kaçırılmayı gören bir tanık olduğunu mu söyledin?"

"Doğru Boxer. İşe gitmeden önce Schnauzer cinsi köpeğini gezdiren bir kadın, Scott Caddesi'nde Alta Plaza Parkı'nın önünde siyah bir minibüsten çıkan gri paltolu bir şekil görmüş."

"'Şekil' derken ne demek istiyorsun?" diye sordu Conklin.

"Söylediği tek şey gri paltolu birini gördüğü oldu, kadın mı erkek mi olduğunu anlamamış çünkü bu kişi ona sırtını dönmüş ve kadın sadece bir saniye bakmış. Ayrıca aracın markasını da söyleyemiyor. Her şeyin çok çabuk olduğunu söyledi."

"Bunu olası bir cinayet yapan ne?"

"Tanık araba Divisadero'dan döner dönmez bir silah sesi duyduğunu söyledi. Sonra minibüsün arka penceresine kan sıçradığını görmüş."

Bölüm 30

Jacobi dizüstü bilgisayarının faresini birkaç kere tıkladı, sonra ekranda oynayan videoyu görebilmemiz için bilgisayarı Conklin ve bana doğru çevirdi.

"Bu Madison Tyler," dedi.

Kamera perdelerin arkasından sahneye çıkan küçük sarışın çocuğa odaklanmıştı. Dantel yakak, düz lacivert bir elbise, çorap ve parlak kırmızı babetler giymişti.

Kesinlikle hayatımda gördüğüm en güzel kızdı. Gözlerindeki zekâ geçit törenlerinin bebek kraliçe görüntüsünü gölgede bırakıyordu.

Küçük kız Steinway kuyruklu piyanonun karşısındaki tabureye tırmandığında Jacobi'nin ofisini alkışlar doldurdu.

Alkışlar kesildi, hatırlayamadığım bir klasik müzik parçası çalmaya başladı, parça karışıktı ama çocuk hiç yankş yapıyor gibi görünmüyordu.

Parçayı gösterişli bir el hareketiyle bitirdi, kollarını piyanoda gidebildikleri yere kadar uzattı, son notalar bravo seslerine ve alkışlara karıştı.

Madison döndü ve seyircilere, "Kollarım uzadığında çok daha iyi çalabileceğim," dedi.

Hoparlörlerden sevgi dolu kahkahalar yükseldi ve dokuz yaşlarında bir çocuk kulisten çıkıp ona bir buket verdi.

"Ailesini arayan olmuş mu?" diye sordum Madison Tyler'm videosundan gözlerimi güçlükle alarak.

"Henüz erken ama hayır, kimseden hiçbir haber almamışlar," dedi Jacobi. "Tek bir kelime bile yok. Fidyeye ilgili şimdilik hiçbir şey yok."

Bölüm 31

Cindy Thomas işlerini, yeni dairesinde çalışma odası yaptığı küçük ikinci yatak odasından yürütüyordu. Cindy, Alfred Brinkley'in yakında görülecek davasıyla ilgili yazdığı hikâyeye dalmıştı, o yazar-ken CNN açtı. Dirseğinin yanındaki telefon çaldığında açmamayı düşündü.

Sonra arayan numaraya baktı ve telefonu son anda cevapladı.

"Bay Tyler!" dedi.

Henry Tyler'm sesi ürkütücü bir şekilde derinden geliyordu, neredeyse tanınmıyordu. Cindy onun şaka yaptığı zannetti ama böyle bir şey hiç tarzı değildi.

Dikkatle dinliyordu, nefes nefese "Hayır... oo, hayır," dedi. Ağlayan, kafası karışık ve kendi söylediği şeyleri Cindy'ye sormak zorunda kalan bu adamı anlamaya çalışıyordu.

"Mavi bir palto giyiyordu," dedi Cindy hemen.

"Evet, doğru. Koyu mavi bir palto, kırmızı süveter, mavi pantolon, kırmızı ayakkabılar."

"Kopyası bir saat içinde elinizde olur," dedi Cindy. "O zamana kadar Maddy'yi geri almak için ne kadar ödemeniz gerektiğini o oros-

pu çocuklarından duyacaksınız. Onu geri *alacaksınız.*"

Cindy, Chronicle'ın ortak yayımcısına hoşçakal dedi ve ahizeyi yerine koydu. Sandalyenin kollarını tutarak korkunun, insanı hasta eden etkisinden sersemledi, bir süre hareket etmeden oturdu. Çocuğun bugün bulunamazsa canlı bulunma şansının yarı yarıya düşeceğini bilecek kadar çok kaçırılma hikâyesi yazmıştı. Yarın da bulunmazsa şansı onun da yarısına düşecekti.

Madison'ı en son gördüğü günü, küçük kızın yazın başında babasıyla ofise geldiği zamanı düşündü.

Yirmi dakika boyunca Madison, Cindy'nin masasının karşısındaki sandalyede dönüp durmuştu. Steno makinesiyle bir şeyler yazıp Cindy'le işiyle ilgili röportaj yapan bir muhabir taklidi yapıyordu,

"Neden *son teslim* tarihi deniyor? Kötü adamlarla ilgili yazdığında hiç korkuyor musun? Şimdiye kadar yazdığın en aptal hikâye ne?"

Maddy tatlı, komik ve şımarık olmayan bir çocuktü. Tyler'ın sekreteri dönüp "Haydi Madison. Bayan Thomas'ın çakşması gerekiyor," dediğinde Cindy üzölmüştü.

Cindy hiç düşünmeden çocuğu yanağından öptü ve "Çok tatlısın," dedi.

"Karikatürlerin çizildiği yerde görüşürüz," dedi Cindy arkasından. Madison Tyler arkasını döndü ve güldü. "Ben orada olacağım!"

Cindy gözlerini boş bilgisayar ekranına çevirdi, Madison'ın onu sevmeyen insanlar tarafından rehin olarak tutulduğu düşüncesiyle felce uğramıştı. Bir araba bagajında bağlı mı tutuluyordu, cinsel tacize mi uğramıştı yoksa çoktan ölmüş müydü bunları düşünüyordu.

Cindy bilgisayarında yeni bir dosya açtı ve birkaç hata başlangıçtan sonra hikâyenin parmaklarından aktığını hissetti. "Chronicle'ın ortaklarından Henry Tyler'ın beş yaşındaki kızı bu sabah evinin sadece birkaç blok ötesinden kaçırıldı..."

Henry Tyler'ın çaresizlikten boğulan sesini kafasında duydu: "Bu hikâyeyi yaz Cindy. Bu basılmadan Madison'ı geri almamız için Tanrı'ya dua et."

Bölüm 32

Yuki Castellano 22 numaralı Temyiz Mahkemesi balkonunun üçüncü sırasında oturuyor, mübaşirin dava numarasını söylemesini bekliyordu.

Bölge başsavcılığı ofisinde neredeyse bir aydır bulunuyordu. Her ne kadar en iyi hukuk firmalarından birinde savunma avukatı olarak birkaç yıl çalıştıysa da iddia makamı daha kirli, daha ısrarcı, medeni hukuk davalarında beyaz yakalı müvekkilleri savunmaktan daha gerçekte.

Bu, tam istediği şeydi.

Eski meslektaşları "karanlık taraftaki" yeni hayatından bu kadar zevk aldığına hayatta inanmazlardı.

Bugünkü celsenin amacı Alfred Brinkley için dava günü belirlemkti. Ofiste fazla zekâ gerektirmeyen bunun gibi davalara giren ve programı takip eden bir bölge başsavcı yardımcısı bulunuyordu.

Ama Yuki bu davanın hiçbir anım başkasına devretmek istemiyordu.

Yuki için çok önemli olan bir davada kıdemli bölge başsavcı yardımcısı Leonard Parisi, kendisine ikinci başkanlık makamını teklif

etmişti. Alfred Brinkley dört insanı öldürmüştü. En yakın arkadaşlarından biri olan Claire Washburn'u de öldürmemesi tamamen tesadüftü.

Aşağıdaki koltuk sıralarına baktı, keşleri ve çocuk tacizcilerini geçti, annelerini, kız arkadaşlarını, müvekkilleriyle özel görüşmeler yapan baronun avukat tutamayanlar için atadığı avukatları...

Sonunda hedefi bulmuştu, feribot katiline bir şeyler fısıldayan Kamu Avukatı Barbara Blanco. Barbara akıllı bir kadındı, tıpkı kendisi gibi Alfred Brinkley davasıyla ilgi çekmişti.

Blanco suçlamalar karşısında Brinkley'in "suçsuz" olduğunu iddia etti ve davadan önce ettiği itirafı geri aldirmaya çalışacaktı. Brinkley'in olay sırasında aklının yerinde olmadığını ve o zamandan beri ilaçla tedavi edildiğini ileri sürecekti. Onu ceza sisteminden çıkartıp akıl sağlığı sistemine sokmaya çalışacaktı.

Bırakalım denesin.

Mübaşir dava numarasını okudu ve Yuki'nin nabızı dizüstü bilgisayarını kapatıp yargıçlık kürsüsüne giderken hızlandı.

Alfred Brinkley avukatını sakın sakın takip ediyordu, düzgün ve sanık kürsüsüne çağırıldığından daha sakın görünüyordu, ki bu iyi bir şeydi.

Yuki balkonu mahkemeden ayıran tahta kapıyı açtı, Blanco ve Brinkley'le Hâkim Norman Moore'un kurşun mavisi gözlerine bakarak sıranın orada durdu.

Moore onlara çabucak baktı, sonra gözlerini kayıt defterine indirdi.

"Pekâlâ. Bu meseleyi bir an önce halletmeye ne dersiniz, Kasım'ın on yedisi Pazartesi günü?"

"Aileler için uygundur Sayın Yargıç," dedi Yuki.

Ama Blanco'nun başka bir fikri vardı. "Sayın Yargıç, Bay Brinkley'in uzun bir akıl hastalığı geçmişi var. 1368. maddeye göre değerlendirilmeli, davaya dayanma yeterliliğine karar verilmelidir."

Moore ellerini masasının üzerine koydu, iç geçirdi ve "Tamam Bayan Blanco. Dr. Charlene Everedt tatilden döndü. Bu sabah bana

biraz boş zamanı olduğunu söyledi. Bay Brinkley'in akıl sağlığı kontrollerini o yapacak," dedi.

Gözleri Yuki'ninkilerle buluştu. "Bayan Castellano, değil mi?"

"Evet Sayın Yargıç. Bu bir geciktirme taktiği," dedi, bazı hecele-ri yutarak ve hızla konuşmuştu, her zamanki da-da-da tarzıyla.

"Savunma avukatı müvekkilini halkın gözünden uzak tutmaya çalışıyor, böylelikle medyanın merakı azalsın istiyor. Bayan Blanco, Bay Brinkley'in davaya dayanacak kadar iyi olduğunu gayet iyi biliyor. Ateş ederek dört insanı öldürdü. Teslim oldu. Kendi iradesiyle itiraf etti. Aile fertleri hızlı bir dava istiyor ve hak edi..."

"Aile fertlerinin ne istediğini anıyorum Bayan Castellano," dedi yargıç, onun makineek tüfek gibi konuşmasına sabır ve ağır ağır konuşarak karşılık verdi. "Dr. Everedt'ten hızlı bir geri dönüş alınız. Birkaç günden fazla sürmez. Aile fertlerinin o kadar bekleyebileceklerini düşünüyorum, sizce de öyle değil mi?"

Sağa döndü ve kirli mermer koridordan ofisine doğru ilerlerken, mahkemenin atadığı psikiyatrin, kendisinin ve Lindsay'm bildiği doğru şeyi görmesini umut etti.

Alfred Brinkley çılgın olabilirdi ama yasal olarak deli değildi.

Her şey yolunda giderse, iddia makamı bunu ispatlamak için bir şans elde edecektir.

Bölüm 33

Anahtarları Conklin'e verdim ve ekip arabasının yolcu koltuğuna geçtim.

Bryant'a doğru, Altıncı Cadde'den birkaç blok kuzeye, Market Caddesi'nden de karşıya geçip Pacific Heights'a giderken Conkkn dışlerinin arasından sinirle ıslık çalıyordu.

"Çocuk sahibi olmak istemememin bir nedeni varsa o da budur," dedi.

"Böyle olmasaydı..."

"Bütün bir kabile isterdim."

Gerçekten bir cinayet olup olmadığı ve dadının bu kaçırılmada bir rol oynayıp oynamadığıyla ilgili teoriler üretiyorduk.

"Dadı içerideydi," dedim. "Ev içinde olup biten her şeyden haberi vardı. Ne kadar paraları olduğu, alışkanlıkları ve hareketleri. Eğer Madison ona güvendiye, kaçırma işi çantada kekHk olmuş olmak."

"Peki neden dadıyı da rehin aldılar?" dedi Conklin.

"Belki artık işlerine yaramıyordu."

"Fidyeyi paylaşacak bir insan eksildi. Ama yine de onu kızın

önünde vurmak..."

"Vurulan dadı mıydı?" diye sordum. "Yoksa çocuğu mu vurdu-lar?"

Pacific Heights'ın en güzel caddelerinden biri olan Washington'a döndüğümüzde sessizliğe gömüldük.

Tylerların evi ağaçlarla çevrilmiş blokun ortasıdaydı, sayvanın altında süslerle, saksılardan şelale gibi dökülen çiçeklerle, soluk sarı, görkemli bir Viktorya eviydi. Bu rüya gibi bir evdi, terörün uğrayabileceğini asla düşünemeyeceğiniz bir yerdi.

Conklin kaldırımın kenarına park etti, ön kapıya gelene kadar Napa taşlarıyla döşeli yolda altı adım yürüdük.

Pirinç tokmağı kaldırdım ve eski meşe ağacından yapılmış kapıya bıraktım. Biliyordum ki bu güzel evin içinde iki insan tamamıyla korku ve acıya gömülmüştü.

Bölüm 34

Henry Tyler ön kapıyı açtı, yüzümü hatırladığında rengi iyice soldu. Rozetimi gösterdim.

"Ben Çavuş Boxer, bu da Müfettiş Conkkn."

"Kim olduğunuzu biliyorum," dedi bana. "Siz Cindy Thomas'ın arkadaşısınız. *Cinayet* masasından."

"Doğru Bay Tyler ama lütfen... kızınızla ilgili hiçbir şey bilmiyoruz."

"Sizden önce başka müfettişler de geldi," dedi bize antikalar, İran halıları, eski bir döneme ait insanların ve köpeklerinin yağlıboya resimleriyle süslü, 1800'lü yılların tarzıyla döşenmiş muhteşem oturma odasına açılan halı döşeli antreyi gösterirken. Camın kenarına bir piyano dayanmıştı, evin milyon dolarlık bir koy manzarası vardı.

Tyler oturmamızı teklif etti, kendi de karşımızdaki kadife kanepeye oturdu.

"Buradayız, çünkü kaçırılmaya tanıklık eden biri ateş edildiğini duymuş," dedim.

"*Ate mi edilmis ?*"

"Madison'ın zarar gördüğünü düşünmek için hiçbir nedenimiz

yok Bay Tyler ama kızımız ve Paola Ricci'yle ilgili daha fazla şey bilmemiz gerekiyor."

Elizabeth Tyler odaya girdi, bej ipek ve kaliteli yünden bir şeyler giymişti, ağlamaktan gözleri şiş ve kırmızıydı. Kocasının yanına oturdu ve elini tuttu.

"Çavuş bana az önce Madison'ın kaçırılmasına şahit olan kadının *silah sesi* duyduğunu söyledi!"

"Aman Tanrım!" dedi Elizabeth Tyler, kocasının üzerine yıkılarak.

Madison'ın anne babasını sakinleştirmek için durumu elimden gelen en iyi şekilde, sadece bir silah sesi duyulduğunu bildiğimizi söyleyerek tekrar anlattım. Cama sıçrayan kanla ilgili hiçbir şey belirtmedim.

Bayan Tyler kendini toparladıktan sonra Conklin, yabancı birilerinin çevrede dolaştığını fark edip etmediklerini sordu.

"Olağandışı hiçbir şey görmedim," dedi Tyler.

"Biz bu muhitte birbirimizi kollarız," dedi Elizabeth. "Biz gönüllü casuslarız. Eğer birimiz şüphe uyandıracak bir şey görmüş olsaydı, polisi arardı."

Tyler'lara geçtiğimiz günlerde neler yaptıklarını ve alışkanlıklarıyla ilgili —ne zaman evden ayrılıkları, gece ne zaman yattıkları gibi— bazı şeyler sorduk.

"Bana kızınızdan bahsedin," dedim. "Bir şey atlamayın."

Bayan Tyler'ın yüzü bir anda aydınladı. "O çok mutlu küçük bir kız. Köpekleri sever. Bir müzik dâhisi, bilirsiniz."

"Bir video izledim. Piyano çalıyordu," dedim.

"Onda sinestezi olduğunu biliyor muydunuz?" diye sordu Elizabeth Tyler bana.

Başımı salladım. "Sinestezi nedir?"

"Müzik çalarken ya da dinlerken notalar ona renkler halinde görünüyor. Bu mükemmel bir yetenek."

"Bu nörolojik bir durum," dedi Henry Tyler sabırsızca. "Bunun kaçırılmasıyla hiçbir ilgisi yok. Bunun parayla bir ilgisi olmalı. Başka ne olabilir?"

"Paola'yla ilgili ne söyleyebilirsiniz?" diye sordum.

"Mükemmel İngilizce konuşuyor," dedi Tyler. "Sadece birkaç aydır bizimle. Ne zamandı tatlım?"

"Eylül. Mala, Sri Lanka'daki evine döner dönmez. Paola'yı tavsiye etmişlerdi," dedi Bayan Tyler. "Maddy'nin ona hemen kanı kaynadı."

"Paola'nın arkadaşlarından tanıdıklarınız var mı?"

"Hayır," dedi Bayan Tyler. "Eve birini getirmesine izin verilmiyordu. Perşembe ve pazar günleri öğleden sonraları izinliydi, o günlerde ne yaptığını ise... üzgünüm, gerçekten bilmiyoruz."

"Her zaman cep telefonuyla konuşurdu," dedi Tyler. "Bunu bana Madison söylemişti. Arkadaşları olmalı. Ne düşünüyorsunuz Müfettiş? Sizce bunun arkasında o mu vardı?"

"Sizce bu mümkün mü?"

"Tabii," dedi Tyler. "Nasıl yaşadığımızı gördü. Belki birazını da kendi için istemiştir. Belki de görüştüğü bir çocuk onun aklına sokmuştur."

"Şu an hiçbir şeyi es geçemeyiz," dedim.

"Ne pahasına olursa olsun, bunu her kim yaptıysa..." dedi Henry Tyler, yanında karısı kendini kaybetmeye başlamıştı: "Lütfen küçük kızımızı bulun."

Bölüm 35

Tyler'ların evindeki Paola Ricci'nin odası kullanışlı ve kadınsıydı. Yatağının karşısındaki duvarda İtalyan bir futbol takımının posterı asılıydı, başucundaydısa elle yontulmuş bir haç vardı.

Küçük odada üç ana kapı vardı; biri koridora çıkıyor, biri banyoya açılıyor diğeri de Madison'ın odasına bağlı.

Paola'nın yatağının üzerinde mavi kadife bir yatak örtüsü vardı. Kıyafetleri dolabında düzgünce asılıydı: zevkli kazaklar, düz renk etekler, bluzlar ve bir raf dolusu pastel renkli süveter. Birkaç çift topuksuz ayakkabı yere sıralanmıştı, dolabın kolunda siyah deri bir çanta asılıydı.

Paola'nın el çantasını açtım ve cüzdanını karıştırdım.

Ehliyetine göre Paola on dokuz yaşındaydı.

"Bir yetmiş beş boyunda, kahverengi saçlı, mavi gözlü ve ot içmeyi seviyor."

İç cepte bulduğum üç sarma sigarayla, küçük torbayı salladım. "Ama burada cep telefonu yok. Onu da yanında götürmüş olmalı."

Conklin tuvalet masasına yönelirken ben de Paola'nın çamaşır dolabının bir çekmecesini açtım.

Paola'nın güzel, günlük pamuklu iç çamaşırları vardı, ayrıca tatil günleri için de saten tropik renklerde iç çamaşırları vardı.

"Biraz yaramaz, biraz da uslu" dedim.

Banyoya gittim ve ilaç dolabını açtım. Çeşit çeşit losyonu, temiz bir cilt ve kırılmış saç uçları için karışımlar ve bir kutu açılmış Ortho Tri-Cyclen, doğum kontrol bandı.

Kiminle yatıyordun?

Bir erkek arkadaş? Henry Tyler?

Bir dadının evin erkeğiyle ilişkiye girmesi ilk olmayacaktı. *Ortada sapkın bir ey mi vardı?*

Ortada ters giden bir ili ki mi vardı?

"Burada bir şey var Teğmen," dedi ConkJin. "Yani Çavuş." Odaya geri döndüm.

"Bana Boxer diyemiyorsan Lindsay'i dene," dedim.

"Tamam," dedi, yakışıklı yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı.

"Lindsay, Paola bir günlük tutuyor."

Bölüm 36

Conklin, Madison'ın odasını aramaya gitti, ben de dadının günlüğünü gözden geçirdim.

Paola'nın güzel bir el yazısı vardı, duygu ifadeleriyle dolu yazı stikni, semboller ve işaretler kullanarak cümlelerini ayırıyordu.

Gelişigüzel bakıldığında bile sayfalar Paola Ricci'nin Amerika'yı sevdiğini söylüyordu.

Havanın daha güzel olması için sabırsızlandığını, böylelikle vatanında yaptığı gibi arkadaşlarıyla dışarıda oturabileceğini söyleyerek, Fillmore Caddesi'ndeki kafeleri ve mağazaları yerlere göklere sığdıramıyordu.

Mağazalarda gördüğü kıyafetlerle ilgili yazılar, San Francisco'lu arkadaşlarının erkekler, kıyafetler ve yıldızlarla ilgili söylediklerinden yaptığı alıntılar sayfalarca devam ediyordu.

Arkadaşlarından bahsederken Paola sadece isimlerinin baş harflerini kullanıyordu. Bu da benim dadının gece gezmelerinde ME ve LK ile ot içtiklerini tahmin etmeme sebep oldu.

Henry Tyler'dan bahsettiği yerleri aradım ama Paola ondan nadi-ren bahsetmişti, ettiği zaman da ona "Bay B." demişti.

Yine "G" isimli birinin baş harfini süsleyerek yazmıştı.

"G"nin heyecan yaratan görünüşüyle ilgili bir şeyler yazmıştı, ama bu "G" her kimse Paola onu gerçekten elde etmekten ziyade onunla seks yapmayı bekliyordu.

Paola'nın günlüğünde en çok adı geçen kişi Maddy'di. Paola'nın çocuğa olan sevgisini gerçekten gördüğüm yer burası oldu. Hatta Madison'ın çizimlerinden ve şiirlerinden bazılarını sayfalara yapıştırmıştı.

Planlarla, gizli buluşmalarla ya da öç almakla ilgili hiçbir şey okumadım. Paola'nın küçük kırmızı defterini masum bir yabancının günlüğü olduğunu düşünerek kapadım.

Belki de bu günlüğü böyle düşünmemiz için hazırlamıştı.

Henry Tyler, Conklin ve benimle merdivene kadar yürüdü. Kolumu tuttu.

"Bunu karım için önemsiz bir şeymiş gibi göstermeye çalışmanızı takdir ediyorum ama neden burada olduğunuzu anlıyorum. Kızıma çoktan bir şey olmuş olabilir. Lütfen beni her şeyden haberdar edin. Bana doğruyu söylemeniz konusunda ısrar ediyorum."

Aklı başından gitmiş Henry Tyler'a cep telefonu numaramı verdim ve gün içinde sık sık arayacağıma söz verdim. Conklin ve ben çıkarken teknisyenler, Tyler'ların telefon hatlarını dinlemek için kablo döşüyor ve Adi Suçlar Ekibi, Washington Caddesi'ndeki evleri inceliyordu.

Arabayla tarihi, mücevher gibi işlenmiş, nefes kesen bir manzarası olan Alta Plaza Parkı'na gittik.

Polisler parkın sakin yeşilliğini canlandıran yeni yürümeye başlamış bebeklerin yanlarındaki dadılarla ve köpek sahipleriyle görüşmeler yapıyorlardı.

Bu incelemeye Conklin ve ben de katıldık. Madison'ı tanıyan her dadı ve çocukla konuştuk, Paola'nın günlüğünde bahsettiği adının baş harfi ME olan dadıyla bile.

Madeline Elis gözyaşlarına boğuldu, Paola ve Maddy için ne kadar korktuğunu anlattı.

"Bildiyim her şey tepetaklak olmuş gibi. Burasının güvenli bir yer olması gerekiyordu," dedi.

Madeline içinde bebek olan arabayı salkyordu. "O çok iyi bir kız. Yaşına göre de çok küçük," dedi sesi kısılarak.

Bize Paola'nın günlüğündeki soyadı bıkınmeyen "G"nin George olduğunu, Rhapsody Kafe'de garsonluk yaptığını söyledi. Birbirleriyle flört etmişlerdi ama MadeHne, Paola ve George'un hiç çıkmadığı konusunda emindi.

George Henley'i, Fillmore Caddesi'ndeki Rhapsody Kafe'nin dışarıdaki masalarında çalışırken bulduk ve ona sorular sorduk. Onu sıkıştırdık, korkutmaya çalıştık ama içgüdülerim bana onun bir adam kaçırmaya ya da cinayete bulaşmadığını söylüyordu.

O bir çocuktı, akşam okuluna gidip güzel sanatlar doktorasını vermeye çakşan sıradan bir çocuk.

George ellerini önlüğüne sildi, Paola'nın ehliyetini ekmden aldı ve fotoğrafına baktı.

"A tabii, onu kız arkadaşlarıyla buralarda gördüm," dedi. "Ama şimdiye kadar onun adını bilmiyordum."

Bölüm 37

Biz Tyler'ların komşularından birinin garajının orada yaşayan Willy Evans isimli tamircinin dairesinden ayrılırken Pacific Heights'ta güneş batıyordu. Evans inanılmaz kirli tırnaklı, yılan ve kertenkelelerle dolu on iki teraryumu⁹ olan tuhaf bir adamdı. Ama Willy Evans her ne kadar kaygan görünse de Madison ve Paola'nın kaçırıldığı zaman başka yerde olduğuna dair sağlam bir kanıtı vardı.

Conklin ve ben paltolarımızın düğmelerini ilikledik ve işten henüz dönmüş ev sahiplerine Paola ve Madison'ın resimlerini göstererek çevrenin sorgulanmasına katıldık.

Bir sürü masum insanı çok korkuttuk ve karşılığında hiçbir ipucu bulamadık.

Adliye Sarayı'na döndüğümüzde notlarımızı ve düşüncelerimizi bir rapora aktardık, yaptığımız görüşmeleri, Tyler'ların yan komşusu Divine'ların kaçırılma öncesinde, sırasında ve sonrasına tatilde olduğu ve onlarla görüşülmediğini, Paola Ricci'nin arkadaşlarının onun bir azize olduğunu düşündüklerini belirttik.

9 *Teraryum*: Kara hayvanlarını hayvanat bahçesinde yetiştirmek için onların doğal hayat şartlarına göre hazırlanmış suni yer.

Büyük bir mutsuzluk üstüme çökmüştü.

Kaçırılma olayının tek görgü tanığı, Jacobi'ye bu sabah saat dokuzda bir silah sesi duyduğunu ve minibüsün arka camının iç kısmına kan sıçradığını gördüğünü söylemişti.

Kan Paola'ya mı aitti?

Yoksa çocuk mücadele etmi ve susması için bir kur un mu yemi - ti?

Conklin'e iyi geceler diledim ve arabayı hastaneye doğru sürdüm.

Odasına girdiğimde Claire uyuyordu.

Gözlerini açtı, "Merhaba şekerim," dedi ve tekrar uykuya daldı. Bir süre onunla oturdum ve suni deri koltukta arkama yaslandım, hatta arkadaşımın yanağından öpüp ona hoşçakal demeden önce bir iki dakika rahatsız bir şekilde uyukladım.

Explorer'imi apartmanımın birkaç kapı uzağına yokuşun aşağısına bıraktım ve anahtarlarımı çıkarttım. Yokuştan yukarı çıkarken Madison Tyler'ın görüntüsü aklımda dönüp duruyordu.

Rüya görmediğimden emin olmak için birkaç kere gözlerimi kırpmam gerekti.

Joe apartmanın önünde, merdivenlere oturmuş bekliyordu. Tasmasını bileğine dolamış, kolunu da Martha'ya atmıştı.

Ayağa kalktı ve ben de ona kocaman sarılmak için yürüdüm, ayın gölgelerinde sarılıp sallandık.

Kollarında olmak çok güzeldi.

Bölüm 38

Bildiğim kadarıyla Joe'nun Washington'a yaptığım talihsiz yolculuktan haberi yoktu. Şimdi de ona söylemek için iyi bir zaman değildi.

"Martha'nın karnını doyurdun mu?" diye sordum ona daha sıkı sarılarak, onu öpmek için kollarımı boynuna doladım.

"Dolaştırdım da," diye mırıldandı. "Ayrıca insan halkı için kızarmış tavuk ve biraz sebze aldım. Şarap buzdolabında."

"Bir gün daireme girecek ve seni yankşkkla vuracağım."

"Bunu yapmazsın değil mi? Yapar mısın yoksa Sarışın?"

Geri çekildim, yüzüne doğru güldüm ve "Hayır, bunu yapmam Joe," dedim.

"İşte benim kızım."

Sonra beni tekrar öptü, gerçekten baştan çıkarıcıydı, vücudum onunkinde eridi. Daireme giden merdivenleri çıktık, Martha havlayarak başı çekiyordu, bizi o kadar güldürdü ki en üst kata çıktığımızda gücümüz tükenmişti.

Her zaman olduğu gibi... yemek beklemek zorundaydı.

Joe önce benim kıyafetlerimi çıkardı, sonra kendininkileri. Su

ısınana kadar duşu açık bıraktı. İkimiz de küvete girdik, ellerimi duvara dayadı, beni özenle, yavaşça yıkadı, çığlık atmak isteyinceye kadar beni heyecanlandırdı. Beni havluya sardı ve yatağıma götürdü, oturttu, komodinin üzerindeki yumuşak pembe bir ışık veren gece lambasını yaktı. Sanki ilk defa birlikte oluyormuşuz gibi, sanki vücudumu ilk defa keşfedecek gibi havluyu üzerimden aldı.

Bu da bana o geniş göğsüne doya doya bakma fırsatı verdi. Gözlerim kıvrıkcık göğüs tüylerinden aşağıya kaydı, ona dokunmak için uzandığımda, hazırdı.

"Sadece uzan," diye kulağıma fısıldadı.

Bu kadar uzun zaman Joe'suz kalmanın en harika yanı, onunla olduğumda alışıldığın verdiği güvenin yanında "bilinmezlik" unsuru-ruydu.

Yastığa kafamı koydum, avuçlarım yukarı bakıyordu ve Joe her yerimi öpüyordu, yaramaz parmaklarıyla sıcak noktalarımda geziniyor, sert vücudunu benimkine bastırarak beni çıldırıyordu.

Sıcaklığında eriyordum ama her ne kadar onun için ölüp bitsem de kafamda başka şeyler oluyordu. Joe için hissettiklerime karşı savaşıyordum ve neden olduğunu bilmiyordum.

Sonra cevap geldi: *Bunu yapmak istemiyorum.*

Bölüm 39

Kendimi deli gibi hissediyordum, Joe'yu aynı zamanda hem istiyor hem istemiyordum.

Hâlâ Paola ve Madison için endişelendiğimi bahane ettim ama aklıma gelen şey yaklaşık iki hafta önce Joe'nun dairesinde duyduğum utançtı, ona o kadar ihtiyacım varken sanki ait olmadığım bir yere gittiğim hissiydi. Şu an yanımda yatıyordu, eli belimdeydi.

"Ne oldu Lindsay?"

Başımı salladım -Hayır, hiçbir sorun yok- ama Joe beni kendine çevirdi, koyu mavi gözlerine baktım.

"Çok korkunç bir gün geçirdim," dedim.

"Tabii," dedi. "Bu yeni değil ama ruh halin yeni."

Gözyaşlarımın aktığını hissettim ve bu beni utandırdı. Joe'ya karşı zayıf görünmek istemiyordum. Hele şimdi hiç.

"Konuşmaya başla bakakm Sarışın."

Ona doğru iyice döndüm ve kolumu göğsüne koydum, başımı çenesinin altına sıkıştırdım. "Bunu kaldıramıyorum Joe."

"Biliyorum, nasıl hissettiğini biliyorum. Buraya taşınmak istiyorum ama şimdi doğru bir zaman değil."

Savaşın şu anki hali, önümüzdeki yıl seçimleri, büyük şehirlerdeki bombalama olayları vatan güvenliğinin önemiyle ilgili konuştuğunda nefes alıp vermem yavaşladı.

Bir süre sonra dinlemeyi bıraktım. Yataktan çıktım ve sabahlığı-mı giydim.

"Geri gelecek misin?" diye sordu Joe.

"İşte bu," dedim. "Seninle ilgili kendime *hep* bu soruyu soruyorum."

Joe karşı çıkmaya çalıştı ama ben, "Bırak konuşayım," dedim.

Yatağın ucuna oturdum. "Ne kadar iyiye, aslında o kadar da kötü, çünkü sana güvenemiyorum Joe. Kutudan fırlayan kukla aşklar için fazla yaşıyım."

"Linds..."

"Haklı olduğumu biliyorsun. Seni ne zaman göreceğimi, aradığımda sana ulaşip ulaşamayacağımı bilmiyorum. Bir varsın bir yoksun, arkada kalıp seni özleyen ben oluyorum.

Birlikte rahatlayıp normal bir hayat sürmek için vaktimiz yok. Buraya taşınmanı konuştuk da konuştuk ama ikimiz de bunun imkânsız olduğunu biliyoruz."

"Lindsay sana yemin ederim..."

"Diğer hükümetin düşmesini ya da savaşın bitmesini bekleyemem. Anlıyor musun?"

Bacaklarını yatağın kenarına doğru uzatmış oturuyordu, yüzünde o kadar çok sevgi vardı ki başımı çevirmek zorunda kaldım.

"Seni seviyorum Lindsay. Lütfen kavga etmeyelim. Sabah gitmem gerekiyor."

"Şimdi gitmen gerekiyor Joe," dediğimi duydum. "Bunu söylemek beni öldürüyor ama daha fazla iyi niyetli sözler istemiyorum," dedim. "Bunu bitirelim tamam mı? Harika zaman geçirdik. Lütfen! Beni seviyorsan gitmeme izin verirsin."

Joe beni öpüp hoşçakal dedikten sonra yatağıma uzandım ve uzun süre tavana baktım, gözyaşlarını yastığıma ıslatıyordu. Ne halt ettiğimi düşünüyordum.

Bölüm 40

Cumartesi gecesi neredeyse gece yarısıydı. Cindy başının üzerindeki bir kattan ciğerleri sökülürcesine ıspanyolca bağırان bir kadın tarafından uyandırıldığında, Blakely Arms'taki yeni dairesinin yatak odasında tek başına uyuyordu.

Bir kapı çarptı, koşma sesleri duyuldu, sonra bir menteşe gıcırdadı ve başka bir kapı kapandı, bu seferki Cindy'nin dairesine daha yakındı.

Belki de bu merdiven boşluğunun kapısıydı?

Çığlıklar arttı, bu sefer caddeden geliyordu. Erkek sesleri üçüncü kattaki penceresine kadar geldi, sonra dövüşme sesleri duyuldu.

Eski dairesinde aklına hiç gelmeyen şeyleri düşünmeye başladı.

Burada güvende miydi?

Bu yer için teklif ettiği fiyat kötü bir pazarlık mıydı?

Üzerini açtı, yatak odasından çıktı ve yeni havadar oturma odasından geçip antreye geldi. Gözetleme deliğinden baktı, kimseyi görmedi. Masasına gitmeden önce kıkdi açtı, sol-sağ, sol-sağ.

Ellerini saçlarında gezdirdi, bir tokayla yukarıdan bağladı. *Off. Elleri titriyordu.*

Belki sadece binadaki gece hayatı değildi. Belki de çocuk kaçırma ile ilgili yazdığı hikâye yüzünden tüyleri diken diken olmuştu. Henry Tyler'in aradığından beri, her yıl Birleşik Devletler'de kaçırılan binlerce çocukla ilgili bildiğinden çok daha fazla şeyi okuyarak internette dolaşıyordu.

Bu çocuklardan çoğu aile üyeleri tarafından alıkonmuş, bulunmuş ve iade edilmişti. Ama her yıl birkaç yüz çocuk onları kaçırılan tarafından boğulmuş, bıçaklanmış ya da diri diri gömülmüş olarak bulunuyordu.

Bu çocuklardan büyük kısmı kaçırılmalarının ilk saatlerinde öldürülmüştü.

İstatistiksel olarak Madison'ın bir çocuk tacizcisi ya da sapık bir katilden daha çok bir şantajcı tarafından kaçırılmış olması daha muhtemeldi. Bu senaryonun tek sorunu ardında büyük ve tüyler ürperten bir soru bırakıyor olmasıydı.

Neden Tyler'larla fidye konusunda ba lantıya geçilmemi ti?

Kapı çaldığında Cindy odasına giden yolu yarılamıştı. Dondu kaldı, kalbi göğsünden fırlayacaktı. *Bu binada hiç kimseyi tanımıyor du.*

Yeki kim kapıyı çalıyor olabilirdi? Kapı ısrarla tekrar çaldı.

Sabahlığını bağlayarak kapıya gitti ve gözetleme deliğinden baktı. Orada kimin olduğuna inanamıyordu.

Gelen Lindsay'di.

Ve berbat görünüyordu.

Bölüm 41

Cindy saçlarını tokayla tepesine toplamış bir halde pembe pijamalarıyla kapıyı açtığında arkamı dönüp gitmek üzereydim. Sanki ölü görmüş gibi yüzüme bakıyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"Ben? İyiyim Lindsay. Ben burada yaşıyorum unuttun mu? Neyin var?"

"Aslında arardım..." dedim arkadaşşıma sarılırken, fırsattan istifade kendimi kontrol etmeye çalışıyordum. Ama Cindy'nin bana bakıp yüzümdeki ifadeyi akkna kazıdığı açıkça ortadaydı. Aslında kendisi de çok iyi görünmüyordu. "Ama buraya gelene kadar geleceğimi bilmiyordum."

"Gir içeri ve Allah aşkına otur," dedi ben koltuğa otururken endişeyle bakarak.

Kökler düzleştirikp duvarlara yaslanmış, içi hava dolu paket kâğıtları ayağıma dolanmıştı.

"Ne oldu Lindsay? Yuki'nin diyeceğı gibi 'Bir ördeğın arkasından sürüklenmiş gibisin.'"

Az da olsa gülmeyi başardım. "Hislerimle ilgili."

"Sana ne getireyim? ay? Belki daha sert bir Şey?"

"ay harika olur."

Kanepenin yastıklarına kendimi bıraktım ve birkaç dakika sonra Cindy mutfaktan döndü, oturmak için bir tabure çekti ve elindeki fincanı bana verdi. "Anlat bana," dedi.

Şaka değil Cindy tam bir paradokstu: dışarıdan pembe fırфіrlar ve bukleler, ruj sürmeden evden asla ıkmamalar, mükemmel ayakkabılar... Ama bu hanım hanımcık kızın içinde bacağına sarılıp bilmek istediği Şeyi duyana kadar bırakmayan bir buldog yatıyordu.

Kendimi birden aptal gibi hissettim. Cindy'yi görmek bile ruh halimi düzeltmiŐti, artık içimi döküp Joe hakkında konuşmak istemiyordum.

"Daireni görmek istedim."

"Gl-dr-me be-ni."

"Ne kadar acımasızsın."

"Bundan kariyer Őeimimi sorumlu tutabilirsin."

"Ve bundan gurur duyuyorsun."

"Ke-sin-lik-le."

"Kaltak." Kendimi gülerken buldum.

"Devam et. İçinde kalmasın," dedi. "En iyi atıŐımı yap."

"Sana kaltak demek benim en iyi atıŐımdı."

"Tamam o zaman. Neler oluyor Linds?"

Yüzümü ışığı engellemek için küçük bir yastıkla kapadım, aşağı yuvarlandığımı hissediyordum. İ geçirdim. "Joe'dan ayrıldım."

Cindy yastığı yüzümden çekti.

"Dalga geçiyorsun değil mi?"

"Bana iyi davran olur mu Cindy? Yoksa halınınzerine kusa-rım."

"Tamam tamam. Peki bunu neden yaptın? Joe zekidir. Harika-dır. Seni seviyor. Sen onu seviyorsun. Senin derdin ne?"

Dizlerimi yukarı çektim ve kollarımla onlara sıkıca sarıldım. Cindy kanepeye yanıma oturdu. Bir kolunu omzuma attı.

Kendimi gelgitlerin ortasında zayıf bir ağaca tutunuyor gibi his-

sediyordum. Son zamanlarda çok fazla ağlıyordum. Akkmı kaçırıyor gibiydim.

"Acele etme tatlım. Ben buradayım. Daha gece yeni başlıyor. Sayıkr."

Ben de teslim oldum, DC'ye yaptığım utanç verici seyahatten ve Joe'yla olan çalkantılı ilişkim hakkında neler hissettiğimden bahsettim. "Gerçekten, gerçekten canımı yakıyor Cindy. Ama doğru şeyi yaptım."

"Umarım bunu sadece o evde yokken kızı orada gördüğünde kalbin kırıldığı için yapmamışsındır?"

"Hayır. Tabii ki hayır!"

"Of Tanrım Linds, seni ağlatmak istememiştim. Uzan şuraya. Gözlerini kapat."

Cindy beni nazikçe yana yatırdı ve başımın altına bir yastık koydu. Biraz sonra bir battaniye üzerimde havalandı. Işık söndü ve Cindy'nin üzerimi sıkıca örttüğünü hissettim.

"Daha bitmedi Linds. Güven bana. Daha bitmedi."

"Arada bir yanıldığımı biliyorsun," diye mırıldandım.

"iddiaya var mısın?" Cindy yanağımdan öptü. Sonra başrol oynadığım rüyaya doğru sürüklendim. İstiraplı bir uykunun derin kuyusuna battım, Cindy'nin perdesiz camlarından giren gün ışığıyla ancak uyandım.

Doğrulmak için kendimi zorladım, bacaklarımı kanepeden sarkıttım. Cindy'nin kahve masasına bıraktığı notta çörek ve kahve almak için dışarı çıktığı yazıyordu.

Sonra gün, bütün gerçekliğiyle kafama dank etti.

Jacobi ve Macklin bu sabah saat sekizde personel toplantısı yapacaklardı. Tyler-Ricci davasındaki her polis orada olacaktı, *benim dı imda*.

Cindy'ye bir not yazdım, ayakkabılarımı ayağıma geçirdim ve kapıya doğru koştum.

Bölüm 42

Çaktırmadan yanından geçip ekip odasının arkasında bir sandalyeye oturduğumda Jacobi gözlerini devirdi. Teğmen Macklin toplantının şimdiye kadarki bölümünü özetlerken bana imalı bir şekilde baktı. Madison Tyler ve Paola Ricci'nin nerede oldukları konusunda hiçbir bilgi edinemediğimiz için, kayıtlı cinsel suç işlemiş kişilerle görüşme yapmak için görevlendirilmiştik.

"Patrick Calvin," diye okudum Conklin'le ekip otosuna binerken. "Cinsel suç işlemekten mahkûm edilmiş, kendi kızma cinsel tacizden bir süre içeride yattıktan sonra geçtiğimiz günlerde şartlı tahliyeyle serbest bırakılmış. Bu olduğunda kız altı yaşındaymış."

Conklin arabayı çalıştırdı. "Bu tür bir pisliği anlamaya imkân yok. *Biliyor musun?* Bunu anlamak da istemiyorum."

Calvin, Madison Tyler'm yaşadığı ve oyun oynadığı yere yaklaşık iki kilometre uzaklıkta olan Jordan Parkı'nın köşesindeki Palm ve Euclid'de, sadece sırayla kaplı "U" şeklindeki yirmi dairesel bir apartmanda yaşıyordu. Calvin üzerine kayıtlı mavi bir Toyota Corolla caddeye park edilmişti.

Ön girişteki avludan geçerken burnuma pişmiş pastırma kokusu

geldi, merdivenlerden çıktık, Calvin'in meydan okurcasına kırmızıya boyanmış kapısını çaldık.

Kapı açıldı, dağınık saçk, en fazla 160 cm boyunda, karek pijama ve beyaz çorap giymiş beyaz bir erkek kapıda duruyordu.

On beş yaşında gibi duruyordu, içimden "Baban evde mi?" diye sormak geçti. Ama çenesindeki silik gri gölge ve parmak boğumlarındaki hapishane dövmeleeri, Pat Calvin'in hapishane sistemimizin eski bir sakini olduğunu ele veriyordu.

"Patrick Calvin?" dedim rozetimi göstererek.

"Ne istiyorsunuz?"

"Ben Çavuş Boxer. Bu da Müfettiş Conklin," dedim. "Size birkaç sorumuz olacak. İçeri girmemizin bir sakıncası var mı?"

"Evet var. Ne istiyorsunuz?"

Conklin'in çok kolay bir yöntemi vardı, bu gerçekten kıskandığım bir özelkğiydi.

Psikopat katilleri bir tür tatlıkkla, iyi polisi oynayarak nasıl sorguya çektiğini görmüştüm. Alonzo'nun cinayet mahallinde o zavallı kediyle de ilgilenmişti.

"Kusura bakmayın Bay Calvin," dedi Conkkn. "Pazar sabahı erken bir saat bikiyorum ama bir çocuk kayıp ve fazla zamanımız yok."

"Benimle ne alakası var?"

"Buna alışıın Bay Calvin," dedim. "Şartlı olarak serbest bırakıl..."

"Evimi aramak istiyorsunuz, değil mi?" diye bağırdı Calvin. "Burası lanet olasıca özgür bir ülke değil mi? Arama izniniz yok," dedi Calvin tükürerek. "Eknizde bir bok yok."

"Masum bir adam için fazla heyecanlanıyorsunuz," dedi Conklin. "Bu da beni düşündürüyor, anlarsınız ya."

Conklin, Calvin'e bizi içeri almaktan çekinmeyecek şartlı tahliye memurunu çağırabileceğim anlatırken onun yanında duruyordum. "Ya bir arama izni çıkarttırabiliriz..." dedi Conkkn. "Ya da bu engelleme karşısında siren sesleriyle komşularına nasıl bir adam olduğunu

gösterecek polis arabalarını da çağırabiliriz."

"Şimdi... içeri girmemizin bir sakıncası var mı?" diye sordum.

Calvin tehditkâr bakışlarıma kendine özgü karanlık bir bakışla cevap verdi. "Saklayacak hiçbir şeyim yok," dedi.

Ve kenara çekildi.

Bölüm 43

Calvin'in dairesi oraya buraya serpiştirilmiş Ikea'nın ilk zamanlarından kalma, hafif, açık renk çam mobilyalarla dekore edilmişti. Televizyonun üzerinde büyüklü küçüklü, güzel elbiseli bebeklerle dolu bir raf vardı.

"Bunları kızım için aldım," dedi Calvin hırlayarak, kendini bir sandalyeye bıraktı. "Ne olur ne olmaz beni ziyaret edebilir diye."

"Kaç yaşında şimdi? On altı mı?" diye sordu Conklin.

"Kapa çeneni," dedi Calvin. "Tamam mı? Sadece çeneni kapa."

"Laflarına dikkat et," dedi Conklin, Calvin'in yatak odasına dalmadan önce. Kanepeye oturdum ve defterimin sayfalarını karıştırmaya başladım.

Böyle bir babaya sahip olma talihsizliğini yaşayan, şu anda genç bir kız olan küçük bir çocuğun görüntüsünü kafamdan atmaya çalıştım. Calvin'e Madison'ı görüp görmediğini sordum.

"Dün gece onu haberlerde gördüm. Çok tatlı. Neredeyse *yenilebilir* denecek cinsten. Ama onu tanımıyorum."

"Pekâlâ," dedim dişlerimi gıcırdatarak, Madison için çok korkuyordum. "Dün sabah saat dokuzda neredeydiniz?"

"Televizyon seyrediyordum. Güncel çizgi filmleri takip etmeye çakşıyorum böylelikle küçük kızlarla konuşacak bir şeylerim olur, anlarsın ya."

175 cm boyunda, Calvin'den bir kafa boyu uzundum ve daha güçlüydüm. Tıpkı Alfred Brinkley'i tutuklarkenki gibi vahşi fanteziler aklımda dönüp duruyordu. Çok gerikiyordum, çok...

"Nerede olduğuna tanıkkk yapacak kimse var mı?"

"Tabii. Bay Mutlu'ya sorun," dedi Pat Calvin pijamasının ağım kavrarken. "Bilmek istediğiniz her şeyi size anlatacaktır."

Birdenbire Calvin'i yakasından tuttum, atletini boynunda toplayıp sıkıca kavradım. Onu sandalyesinden kaldırıp duvara çarptığımda elleri sağa sola çarptı.

Bebekler dağıldı.

Calvin'i tekrar duvara vurmak üzereydim ki Conkkn yatak odasından çıktı. Ortağım hiçbir şey olmuyormuş gibi kapının çerçevesine yaslandı.

Sınıra bu kadar yaklaştığımı görmek beni korkuttu. Şu anda ihtiyacım olan en son şey poHs şiddetinden yapılacak bir şikâyeti. Calvin'in yakasını bıraktım.

"Güzel bir fotoğraf arşiviniz var Bay Calvin," dedi Conkkn sohbet tonunda. "Alta Plaza Parkı'nda oynayan çocukların fotoğrafları."

Conklin'e bir bakış attım. Madison ve Paola parkın tam dışındaki caddeden kaçırılmışlardı.

"Fotoğraf makinemi gördünüz mü?" dedi Calvin küstahça. "Yedi milyon piksel ve 12 optik zum. Bu fotoğrafları bir blok öteden çektim. Kuralları bikiyorum ve hiçbirini çığnemedim."

"Çavuş," dedi ConkHn, "Bu fotoğrafları küçük bir kız var, Madison Tyler olabikr."

Telefonla Jacobi'ye ulaştım, ona Patrick Calvin'in elinde daha yakından incelememiz gereken fotoğraflar olduğunu söyledim.

"Conklin'le ben oraya geÜp bir arama emri çıkarttırana kadar Calvin'in başında duracak iki devriye polisine ihtiyacımız var," dedim.

"Sorun değil Boxer. Bir araba yollayacağım. Ama arama emriyle Chi uğraşacak ve Calvin'i buraya o getirecek."

"Biz halledebiliriz Jacobi," dedim.

"Edebilirdiniz," dedi Jacobi. "Ama Transbay güvenliğinden Madison'ın tanımına uyan bir çocuk hakkında aradılar."

"Görmüşler mi?"

"Şu anda orada."

Bölüm 44

Transbay Terminali, First ve Mission Caddeleri üzerinde, açık havada, paslı bir çatısı olan, betondan bir hangardı. Bu cüruf bloğunun içinde yarı ölü floresan lambalar yukarıda titreşiyor, bu bunaltıcı yere sınırlı imkânlardan yararlanmak için sığınmış evsiz ruhlara silik gölgeler düşürüyordu.

Gündüz vakti bile terminal tüyler ürperticiydi. Madison Tyler'ı bir an önce bulmak ve buradan defolup gitmek istiyordum.

Conklin ve ben terminalin merdivenlerinden hızla alt kata indik. Burası karanlık, kirli, bilet satılan yerlerin ve güvenliğin alçak duvarlarıyla bölünmüş bir yerdi.

Lacivert pantolon ve ceplerinde ÖZEL GÜVENLİK SERVİSİ yazan tişört giymiş iki zenci kadın, masanın arkasında oturuyordu.

Hızla rozetlerimizi gösterdik ve içeri girdik.

Güvenlik ofisinin iki tarafı camla kapatılmıştı, diğer iki tarafıysa kirli bej rengine boyanmıştı. Ofiste iki masa, uyumsuz dosya dolapları, tuşlarla girilen üç kapı ve iki tane otomatik hazır yiyecek makinesi vardı.

Ve orada, istasyon şefinin masasının yanında, yakasına düşmüş

ipeksi san saçlarıyla küçük bir kız oturuyordu.

Mavi paltosunun düğmeleri ikklenmemişti. Mavi pantolonunun üzerinde kırmızı süveteri vardı. Ve *parlak kırmızı ayakkabılar* giymişti.

Kalbim mutlulukla dans ediyordu. Onu bulmuştuk.

Aman Allah'ım Madison güvendeydi! İstasyon şefi, kır saçları ve kır bıyığıyla, kırklarında iriyarı bir adamdı. Kendisini tanıtmak için ayağa kalktı.

"Ben Fred Zimmer," dedi elimizi sıkarak. "Bu küçük hanımı yaklaşık on beş dakika önce kendi kendine dolaşırken bulduk, değil mi tatm? Bir türlü konuşturamadım."

Ellerimi dizlerime koydum ve küçük kızın yüzüne baktım. Ağlamıştı ve gözlerimin içine bir türlü bakmıyordu.

Yanakları yol yol kirlenmişti ve burnu akıyordu. Üst dudağı şişmiş ve sol yanağında bir sıyrık vardı. Richie'ye bir bakış attım. Madison 'in hayatta olduğunu görmenin verdiği rahatkk, yerini ona ne yapılmış olabileceğiyle ilgili endişelere bıraktı.

O kadar sarsılmış görünüyordu ki videokasette izlediğim piyano çalarak herkesi kendine hayran bırakan küçük kızın görüntüsüyle şu anki yüzü arasında çok fark vardı.

Conklin kıza doğru eğildi.

"Benim adım Richie," dedi gülümseyerek. "Senin adın Maddy mi?"

Çocuk Conklin'e baktı, ağzını açtı ve şöyle dedi: "Mahhh-dy"

Bence *bu kız ölümüne korkutulmu tu.*

Küçük ellerini ellerimin arasına aldım. Elleri buz gibiydi ve direkt gözlerimin içine baktı.

"Acil servisi ara," dedim yumuşacık, onu daha fazla korkutmak istemedim. "Bu çocukta bir terskk var."

Bölüm 45

Tyler'lar koşarak gelip bize ailedenmişiz gibi sarıldıklarında Conklin ve ben hastanenin acil servisinin önünde bir aşağı bir yukarı yürüyorduk.

Kendimi çok iyi hissediyordum. Bu korkunç, lanet olasıca hikâyenin bir kısmı bitmişti. Anne babasını gördükten sonra Madison'ın kendine geleceğini umuyordum. Çünkü ona başta "Seni kaçırınlara iyice bakabildin mi?" olmak üzere sormak istediğim sorular vardı.

"Onu en son kontrol ettiğimizde uyuyordu," dedim Tyler'lara. "Dr. Collins geçerken uğradı ve... bakalım... on dakika sonra döneceğini söyledi."

"Sormak zorundayım," dedi Elizabeth Tyler tatlılıkla. "Maddy'ye bir şekilde zarar gelmiş mi?"

"Çetin bir sınavdan geçmiş gibi görünüyor," dedim Madison'ın annesine. "Ayrıntılı bir tetkik yapılmadı, çünkü doktorlar sizin onayınızı beklediler."

Elizabeth Tyler iki eliyle ağzını kapadı ve gözyaşlarına boğuldu.

"Kimseyle hiçbir şey konuşmadı."

"Bu hiç Maddy'ye göre değil."

"Belki de konuşmamasını, yoksa canını yakacaklarını söylemişlerdir."

"Aman Allah'ım. Hayvanlar!"

"Neden Maddy'yi kaçırıp fidye istemeye bile çalışmadan onu terk etsinler?" diye sordu Tyler acil servise girerken.

Sorusunu cevapsız bıraktım, çünkü düşündüğüm şeyi söylemek istemiyordum: *Sübyancılar fidye istemezler*. Tyler'lar Maddy'nin acil serviste perdeleri çekilmiş bölmeye girebilsinler diye kenarda durdum. Madison'ın anne babasını tekrar gördüğüne ne kadar sevineceğini düşünüyordum.

Henry Tyler perdeyi açarken kolumu sıktı ve fısıldadı: "Teşekkür ederim." Elizabeth Tyler'ın kızının adını söylediğini duydum, sonra acılı inleyişini...

Yanımdan koşarak geçerken kenara çekildim. Ardından Henry Tyler çıktı ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

"Ne yaptığınızı biliyor musunuz?" dedi, yüzü öfkeden kıpkırmızıydı. "Bu kız Madison değil. Anlıyor musunuz? Madison değil. O bizim bebeğimiz değil."

Bölüm 46

Hastanenin otoparkında bütün öfkelerini bana kusan Tyler'lardan içtenlikle ve çok çok özür diledim. Arabaları asfaltta iz bırakarak beni sıyrıp geçerken öylece hareket etmeden durdum.

Cep telefonum çakyordu, sonunda cevap verdim.

Arayan Jacobi'ydi. "Demin kızının kayıp olduğunu söyleyen bir kadın aradı. Çocuk beş yaşında. Uzun sarı saçları var."

Arayanın adı Sylvia Brodsky'di. Kadın çıldırmış gibiydi. Marketten akşveriş yaparken kızı Akcia'nın izini kaybetmişti. Bayan Brodsky 911 operatörüne, kızının otistik olduğunu ekleyerek Akcia'nın uzaklaşmış olabileceğini söylemişti.

Alicia Brodsky neredeyse tek kelime konu amıyordu.

Jacobi'nin aramasından kısa bir süre sonra Sylvia Brodsky hastaneye geldi ve kızına sahip çıktı ama ben ve Conklin orada değildik.

Crown Vic'e geri dönmüştük, bu sorun hakkında konuşuyorduk, aceleci davranmamın sorumluluğunu üstüme alarak: "Tyler'lara belki bulduğumuz kız sizin kızınızdır ama bundan emin olamayız derken daha etlik olmalıydım. Ama onlara, kimliğini doğrulamamız için ihtiyacımız olduğunu söyledim, değil mi Rich? Sen beni duydun."

"'Kızınızı bulmuş olabiliriz.' dedikten sonra seni dinlemeyi bıraktılar. Hım şimdi her şey yerine oturdu Lindsay. Adının Maddy olduğunu söyledi."

"Yani. Onun gibi bir şey."

"Kırmızı ayakkabılar," dedi ısrarla. "Kaç sarışın, beş yaşındaki çocuğun mavi paltosu ve kırmızı rugan ayakkabısı olur ki?"

"En azından iki," dedim iç geçirerek.

Adliye Sarayı'nda Calvin'i iki saat boyunca sorguya çektik, gülümsemesi yüzünden silinene kadar onu sıkıştırdık. Halen kamerasında bulunan dijital fotoğraflara baktık ve Conklin'in Calvin'in odasında bulunduğu fotoğrafları inceledik.

Madison Tyler'ın hiç fotoğrafı yoktu ama belki Calvin yanlışlıkla kaçırılma olayının fotoğrafını çekmiştir diye son kareyi görene kadar umudumuzu yitirmedik.

Siyah minibüs objektifine yakalanmış olabildir.

Fotoğraf makinesinin hafıza kartı dün Alta Plaza Park'ta fotoğraf çekmediğini gösteriyordu.

Patrick Calvin midemi bulandırıyordu ama kanunlar tiksintiyi ceza gerektiren suçlardan saymıyorlardı.

Biz de vazgeçtik. Onu serbest bıraktık.

O gün Conklin ve ben üç tane kayıtlı cinsel suç işlemiş kişiyle daha konuştuk. Kalabakğın içinde asla birer yırtıcı hayvan olduklarını anlayamayacağınız, üç sıradan görünümlü beyaz erkek.

Tanıklar onların suçun işlendiği anda suç mahallinde olmadıklarını doğruladılar.

Akşamüzeri saat 7 gibi çalışmayı bırakmaya karar verdim. Heyecandan ağzım kurumuştı. Daireme girdim, kollarımı Martha'ya doladım ve bu kötü görüntüleri beynimden sildikten sonra onu koşturmaya götüreceğime söz verdim.

Mutfak tezgâhının üzerinde Martha'nın bakıcısından bir not vardı. Dolaba gittim bir şişe Corona açtım ve okumadan önce biramdan büyük bir yudum aldım.

Lindsay selam, arabayı göremeyince Martha'yı yürüyü e ben çıkar-

dim! ® Noel'e do ru annemle babamın Hermosa Kumsalı'ndaki evdi kalmama izin vereceklerinden bahsetmi tim hatırladın mı? Martha'y yanımda götürsem m? Onun için iyi olacaktır Lindsay!!!

Bana haber ver. K.

Bakıcısını çağırmadan köpeğimi evde bıraktığım için kendim çok kötü hissettim. Karen'ın hakk olduğunu da biliyordum. Şu.andı Martha'ya hiçbir faydam yoktu. Yeni çakşma saatlerim çift vardiya v hafta sonlarını kapsıyordu. Feribot olayından beri gerçek bir ara ver memiştim.

Martha'yı öpmek için eğildim, onun ipeksi kulaklarını kaldırdın ve koca kahverengi gözlerine baktım.

"Kumsalda koşmak ister misin sevgikm?"

Telefonu ekme aldım ve Karen'ın numarasını tuşladım.

"Harika," dedi. "Sabah onu akrım."

Bölüm 47

Pazartesi sabahı, şafak sökeli yarım saat olmuştu.

Conklin ve ben, Fort Point'in aşağısındaki inşaat alanında idik, Sivil Savaş zamanında San Francisco yarımadasının kıyısına inşa edilmiş tuğladan kocaman kale şimdi Golden Gate Köprüsü'nün gölgesinde duruyordu. Nemli rüzgâr köpüklü dalgaları kıyıya savuruyor, on derecelik havayı iki derece hissettiriyordu.

Ya hissettiğim sıcaklıktan ya da bulmak üzere olduğumuz şeyin bana verdiği rahatsızlıktan titriyordum.

Kenarları kürklü ceketimin fermuarını kapadım, kırbaçlarcasma esen rüzgâr gözlerimi yaşartırken ellerimi ceplerime soktum.

Köprü güçlendirme çalışmalarında çalışan bir kaynakçı, inşaat alanını halka açık alandan ayıran tel örgünün dışındaki çöp kamyonu dedikleri yiyecek vagonundan elinde kahvelerle bize doğru geldi.

Kaynakçının adı Wayne Murray'di, bana ve Conklin'e bu sabah işe gelirken kalenin alt tarafında, kayaların üzerinde asık duran tuhaf bir şey gördüğünü söyledi.

"İlk önce onun bir fok olduğunu düşündüm," dedi üzgün bir ifadeyle. "Yaklaştıkça suyun içinde bir kol gördüm. Daha önce hiç

ceset görmemiştim."

Arabanın kapıları açıldı, inşaat çalışanları, acil servis elemanları ve birkaç park görevÜsi tel örgölü kapıdan konuşarak, gülüşerek içeri girdiler. Onlardan-alana güvenkk bandı çekmelerini istedim.

Gözlerimi aşağıdakikayaların üzerinde, setin altındaki karankk çıkıntıya çevirdim. Beyaz bir el ve ayak okyanusa doğru akan köpüklü suda ağır ağır sürükleniyordu.

"Kız buradan atılmamış," dedi Conklin. "Görölme ihtimali çok fazla."

Gözlerimi kısarak AR-15 yarı otomatik silahıyla inşaatı devriye gezen köprünün güvenkk görevlisinin silüetine baktım.

"Evet. Saate ve gelgite bakarsak iskelelerden birinden atılmış olabikr. Suçlular onun denize doğru gideceğini düşünmüş olmaları."

"Dr. G. gekyor," dedi Conklin.

Morg doktoru bu sabah çok çıktı, nemk beyaz saçlarında tarak izleri duruyordu, su geçirmez lastik pantolonu göğsüne kadar çekmişti, gözlüklerinin altındaki burnu pespembeydi.

O ve asistanlarından biri başa geçti, biz de onlara katıldık, koyun ağzına inen beş metreyi, kırk beş derecelik açıyla sarp kayaklardan güçlükle yürüyorduk.

"Orada biraz bekleyin. Dikkatk olun," dedi Dr. Germaniuk, biz cesede yaklaşırken. "Kimsenin düşüp bir şeye dokunmasını istemiyorum."

Dr. G. kayalardan hızla inip cesedin yanına gekp, olay yeri kitini yerine koyarken biz de yerimizde durduk. Fenerini kullanarak durum değerdirmesine başladı.

Işığın altında cesedi gayet iyi görebikiyordum. Kurbanın yüzü morarmış ve şişmişti.

"Biraz derisi gevşemiş," diye seslendi Dr. G. bana. "Birkaç gündür suyun içindeymiş. Suyun üzerinde yüzmesi için yeterli bir zaman."

"Başına doğru bir mermi yarası var mı?"

"Şimdilik bir şey söyleyemem. Kayalara çarpmış gibi görünüyor. Merkeze döndüğümüzde tepeden tırnağa röntgenini çekeceğim."

Dr. G. cesedin her açıdan ikişer fotoğrafını çekti. Saniyede ya da her iki saniyede bir flaşı patlıyordu.

Kızın kıyafetlerini not aldım; koyu renk bir palto, boğazlı bir kazak. Kısa saçları, iki gün önce baktığım cüzdandaki ehliyet fotoğrafıyla aynı biçimde yuvarlak kesilmişti.

"İkimiz de bunun Paola Ricci olduğunu biliyoruz," dedi Conklin cesede bakarak.

£

Başımı salladım. Sanki dün hemen sonuca atlayarak Tyler'ların kalplerini kırıp her şeyi mahvetmemişiz gibi...

"Doğru," dedim. "Ancak kimlik teşhisi yapıldıktan sonra buna inanacağım."

Bölüm 48

Hastanedeki odasından girerken Claire yatağında doğrulmuş oturuyordu. Kollarını uzattı. "Yavaş ol şekerim. Göğsümde kocaman bir dekk var, hatırladın mı?" diyene kadar ona sımsıkı sarıldım.

Geri çekildim, iki yanağından öptüm ve yanma oturdum.

"Doktorundan son haberler nedir?"

"Benim kocaman ve güçlü bir kız olduğumu..." Sonra Claire öksürmeye başladı. Bir eliyle ağzını kapatıyordu, diğerini havaya kaldırarak, "Sadece öksürdüğümde canım acıyor," demeyi başardı.

"Sen kocaman ve güçlü bir kızsın ve... ne?" dedim onu sıkıştırarak.

"Ve iyileşeceğim. Önümüzdeki çarşamba gününü de geçirdikten sonra biraz da evde yatacağım. Ondan sonra işe gitmeye hazır olacağım."

"Tanrı'ya şükürler olsun."

"O aşağılık herif beni vurduğundan beri, (artık ne kadar zaman olduysa) Tanrı'ya şükrediyorum. Bir ofis işin olmayınca zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorsun."

"İki hafta önce oldu Kelebek, iki hafta iki gün önce."

Claire bir kutu çikolatayı önüme doğru itti ve ben de elime ilk geleni aldım.

"Arabanın bagajında mı uyuyorsun?" diye sordu. "Yoksa Joe'yu on sekiz yaşımda bir sevgiliyle mi değiş tokuş yaptın?"

İkimize de su doldurdum, Claire'in bardağına pipet koyup ona verdim. "Onu değiş tokuş etmedim. Sadece bir tür serbest bıraktım."

Claire kaşlarını kaldırdı. "Hayır yapmadın."

Ne olduğunu açıkladım, konuşurken canını acıdı. Claire beni dikkatle ve kibarca dinledi. Birkaç soru sordu ama çoğunlukla benim anlatmamı bekledi.

Biraz su içtim. Boğazımı temizledim ve ona SFPD'deki yeni rtbemden söz ettim.

Gözlerine bir şok ifadesi yerleşti. Tekrar. "Aynı anda hem kendini sokağa attırdın hem de Joe'ya defolup gitmesini mi söyledin? Senin için endişeleniyorum Lindsay. Uyuyor musun? Vitamin alıyor musun? Düzgün besleniyor musun?"

Hayır. Hayır. Hayır.

Hemşire içinde Claire'in ilaçlarının ve yemeğinin olduğu tepsiyi getirdiğinde arkamı sandalyeye yasladım.

"Alın bakalım Dr. Washburn. Mideye indirin."

Claire ilaçlarını kafasına dikti, hemşire gider gitmez de tepsiyi iterek, "Slop du jour," dedi.

Bugün yemek yemi miydim? Hiç sanmıyordum. Claire'in yemeğini uygun gördüm, fazla pişmiş bezelyeleri ve rulo köfteyi çatalla ezdim, Paola Ricci'nin cesedini teşhis ettiğimizi söylemeden önce dondurmaya geçtim.

"Çocuk hırsızları, çocuğu ve dadıyı kaçırdıktan birkaç dakika sonra dadıyı öldürmüşler. Ondan hızlı bir şekilde kurtulamamışlar. Elimizdeki hepsi bu Kelebek. Bunu kimin yaptığını, neden yaptığını ya da Madison'ı nereye götürdüklerini bilmiyoruz."

"Neden bu Allah'ın cezaları, çocuğun anne ve babasını aramamışlar?"

"O bir milyon dolarlık soru. Bir fidye talebi olmadan geçen zaman çok uzun. Tyler'ların parasını istediklerini sanmıyorum."

"Lanet olsun."

"Evet." Plastik kaşığı tepsiye attım, tekrar sandalyeye arkamı yasladım ve boş boş bakmaya başladım.

"Lindsay?"

"Madison'm kaçırılmasına şahit olduğu için Paola'yı vurduklarını düşünüyorum."

"Mantıkk."

"Ama eğer Madison, Paola'nın ölümüne şahit olduysa... onun yaşamasına izin vermeyeceklerdir."

Üçüncü Kısım

Hesaplaşma

Bölüm 49

Cindy Thomas, Blakely Arms'taki dairesinden çıktı, köşeye geldiğinde karşıdan karşıya geçti ve Chronicle binasındaki ofisine beş bloklu yürüyüşüne başladı.

Cindy'nin dairesinin iki kat üzerinde, binanın arkasına bakan tarafta Garry Tenning kötü bir sabah geçiriyordu. Tenning çalışma odasındaki masanın kenarlarından tutup öfkesini bastırmaya çalışmıştı. Beş kat aşağıdaki avluda bir köpek hiç durmadan havlıyor, her tiz nota Tenning'in kulak zarlarına bıçak gibi saplanıyordu.

Köpeği tanıyordu.

Adı Barnaby'di, işsiz güçsüz, bulaşık suyu sarılığında saçlarıyla, Bebek Oliver'ın bekâr annesi Margery Glynn'e ait bir Chihuahua'ydı. Hep birikte zemin katta yaşıyorlar ve avluya el koymuş, onu *kendi* bahçeleriymiş gibi kullanıyorlardı.

Bir kez daha Tenning özel Mack tıkaçlarına bastırdı, bunlar kulak dekklerinin şekkne giren yumuşak mumdan yapılmıştı. Hâlâ Mack'inden, Barnaby'nin hav havlarını duyabikiyordu.

Tenning avuç içlerini tişörtüne sildi, beyinsiz köpeğin havlamaları huzurunun canına okumuştı. Dudakları ve parmakları uyuşmaya

başlamış, kalbi hızlı hızlı atıyordu.

Lanet olsun.

Biraz sessizlik istemek çok mu?

Önündeki bilgisayar ekranında aşağıya doğru inen düzgün yazılar vardı, kitabının altıncı bölümündeydi: *Hesapla ma: Yirminci Yüzyılın istatistiksel incelemesi.*

Kitap gururdan ya da küçük bir projeden daha fazla bir şeydi. Hesaplaşma onun *raison d'etre*'si¹⁰ ve mirasıydı. Kitap teklifini geri çeviren yayıncıların ret mektuplarına bile değer veriyordu. Bu mektupları seve seve bir deftere kaydedip orijinallerini dosyalayıp kilitli kutusundaki dosyaya koyuyordu. *Hesapla ma* basılıp öğrenciler ve gelecek nesiller için dünya çapında önemli bir referans çalışması olarak gösterildiğinde hepsinden öcünü almış olacaktı.

. Bunu onun elinden kimse alamazdı.

Tenning, Barnaby'nin çenesini kapamasını dilerken gözü bir sıra rakama takıldı. Bu sırada çöp kamyonunun kesik kesik gürültüsü bloka kadar ulaşıyordu. 1900 yılından beri düşen ölümcül yıldırımlar, Vermont'ta bir defada yağan kar miktarı, hortumlar tarafından yutulan ineklerin görüntüleri...

Kafatasının ikiye ayrılacağını düşündü.

Deli de değildi.

Duyularına yapılan bu korkunç saldırıya son derece mantıklı bir tepki gösteriyordu. Elleriyle kulaklarını kapadı ama ayaklamalar, çılgınlıklar, elektrik veriliyormuşçasma haykırmalar, bunların hepsi Oliver'ı kışkırtıyordu.

Lanet olası bebek!

Bu bebek tarafından kaç kere rahatsız edilmişti.

Düşünceleri kaç kere bu boktan Chihuahua cinsi köpek yüzünden raydan çıkmıştı.

Tenning'in göğsündeki ve başındaki baskı giderek artıyordu. Eğer bir şey yapmazsa patlayacaktı.

Garry Tenning daha önce de yapmıştı.

Bölüm 50

Titreyen ellerle gösterişsiz Adidaslannın bağcıklarını bağladı, koridora çıktı, kapısını kilitledi ve bir tomar anahtarı cebine koydu.

Zemin kata inmek için yangın merdivenlerini kullandı; hiçbir zaman asansöre binmezdi.

Çamaşır odasını geçti ve kazan dairesine geldi; eski kaloriler kazanı borularından hafif bir mırıltı gelirken nefret dolu yeni kazan gürül gürül yanıyordu. Bir ucundaki bağlantı yeri paslı, kırk beş santimetrek boru beton duvara doğru eğilmişti. Tenning onu kaldırdı, bağlantı yerine elini yumruk yapıp vurdu.

Sağa döndü, yokuştan *ÇIKI* tabelasının göz kırpan ışığına doğru ilerledi, ölüm saçan fikirler aklını sıralanmış havai fişekler gibi ateşliyordu.

Çıkış kapısını kollarıyla iterek açtı. Gün ışığında bir süre durdu, kafasını toparladı. Sonra binanın tuğlayla örülmüş köşesinden döndü, son tadilatla eklenen avluya doğru yürüdü.

Tenning'in ona doğru geldiğini gören Barnaby havlamaya başladı. Tasmaını tel örgüye bağlayan kayışı çekiştiriyordu.

Yanında alacalı gölgede huysuzluk yapan Oliver Glynn'in bebek

arabası vardı. O da uluyordu.

Tenning içinde bir umut ate i yandı mı hissetti.

Bir ta la iki ku .

Boruyu sıkıca kavradı, çığkkların ve pis küçük hayvanların ulmalarının geldiğı yere, binanın yan tarafına doğru yavaş yavaş ilerledi.

Tam o anda Margery Glynn donuk sarı saçlarını tepesinde bir kalemle toplamış halde dairesinden çıktı. Eğildi, birkaç santimetreka-re süt beyaz baldırını sergileyerek Oliver'ı bebek arabasından aldı.

Tenning görünmeden izledi.

Bebek hemen sustu ama Barnaby sadece tonunu değıştirdi, heyecanlı havlamaları bıçak gibi *saplanıyor, saplanıyor, saplanıyordu.*

Margery Hanım onu susturdu, bir elini bebeğın poposunun altına koydu ve ıslak yüzünü porsumuş göğsüne bastırdı, onu eve soktu.

Tenning, ulumasının ortasında durup yalanan, seilmeyi ya da parkta koşmayı uman Barnaby'ye doğru ilerliyordu. Sonra tekrar alarm veren havlamalar başladı.

Tenning sopasını kalırdı ve sertçe vurdu. Barnaby ciyakladı, sopa bulutsuz gökyüzüne doğru çıkıp ikinci kez inerken Barnaby Tenning'in kolunu güçsüz bir şekilde yakaladı.

Chihuahua tamamen hareketsizdi.

Tenning köpeğın cesedini çöp torbasına koyarken içinden şöyle geçirdi. RIBP.¹¹

Kanlar içinde uyusun.

11 RIBP: Rest In Bloody Peace: RIPIRest In Peace) Huzur içinde yatsın sözünün tersi bir ifade.

Bölüm 51

Madison Tyler'ın Scott Caddesi'nden kaçırılmasının ve dadısının Alta Plaza Park'ının sadece birkaç metre ötesinde öldürülmesinin üzerinden üç gün geçmişti.

O sabah hepimiz ekip odasındaydık: Conkkn, gece nöbetinden mesaiye kalmış dört cinayet müfettişi, Adi Suçlar'dan yarım düzine polis ve ben.

Macklin küçük odada etrafına baktı ve "Kısa keseceğim, böylelikle hemen işe başlayabileceğiz. Ekmizde hiçbir şey yok. Bu odadaki-lerin yetenekleri dışında hiçbir şey yok. O yüzden yapmakta olduğumuz şeyi yapakm, iyi, güvenikr poks işi. Dua edenleriniz için söylüyorum, dualarınıza mucize kekmesini ekleyin."

Görev dağıtkmı yaptı, sorumuz var mı diye sordu, yoktu. Herkes apar topar kalkarken sandalyeler gıcırdadı. Conklin ve benim görüşmemizi istediği yeni sapıkların kstesine baktım.

Masamdan kalktım, muşamba döşek yerden geçip Jacobi'nin ofisinin kapısına geldim.

"İçeri gir Boxer."

"Jacobi, kaçırılma olayına karışan iki kişi vardı. Onları zorla

minibüse bindiren biri ve sürücü. Çok tuhaf, değil mi? Bir pedofilin bir ortakla iş yapması?"

"Başka bir fikrin var mı Boxer? Her türlü şeye açığım."

"Başlangıç noktasına gitmek istiyorum. Tanığa. O kadınla konuşmak istiyorum."

"Bu kadar yıldan sonra bir görüşmemi ikinci kez kontrol etmek istemene inanamıyorum," diye söylendi Jacobi. "Bir saniye. İfadesi burada."

Jacobi kahvesini, yumurtak sandviçini, gazetesinin yerini değiştirip kahverengi dosyaları kaldırırken iç geçirdim. Bu dosyaları ayırdı, aradığı şeyi buldu ve zarfın kapağını açtı.

"Gilda Gray, işte numarası."

"Sağ ol Teğmen," dedim dosyaya uzanırken. Dikm sürçmüş gibi bir acı hissettim. Jacobi'ye hiç "Teğmen," dememiştim. Duymadığımı umdum ama hayır. Jacobi bana parlayan gözlerle bakıyordu.

Omzumun üzerinden ona gülümsedim ve Conkkn'le yüz yüze bakan masama doğru yürüdüm. Gilda Gray'in numarasını tuşladım ve ona ulaştım.

"Şu an gelemem. Saat dokuz buçukta bir müşteriyle sunumum var," diye karşı çıktı.

"Bir çocuk kayıp Bayan Gray."

"Bakın size telefonda olup biten her şeyi on saniyede anlatabilirim. Divisadero'da köpeğimi gezdiriyordum. Onu takip edip elimdeki gazeteyi yerleştirmeye çalışırken küçük kız ve dadısı karşıdan karşıya geçiyorlardı."

"Sonra ne oldu?"

"İlgim Schotzie'nin üzerindeydi. Aşağı bakıyordum, gazeteyi toplamaya çalışıyordum, bıkrınız. Bir çocuğun bağırdığını duydum ama başımı kaldırdığımda gördüğüm tel şey gri ceketli birinin siyah bir minibüsün kapısını açtığıydı. Ve içeri girerken dadının sırtını gördüm."

"Gri ceketk biri. işte bu! Direksiyonun başında duran kişiyi görebildiniz mi?"

"Hayır. Gazeteyi çöpe attım ve minibüsün köşeyi döndüğünü duydum. Sonra, dediğim gibi, bir silah sesi duydum ve arka cama sıçrayan kan gibi bir şey gördüm. Çok korkunçtu..."

"Gri ceketli adamla ilgili bana söyleyebileceğiniz başka bir şey var mı?"

"Beyaz olduğundan oldukça eminim."

"Uzun, kısa, belirleyici bir özelliği?"

"Hiç dikkat etmedim, üzgünüm."

Bayan Gray'e ne zaman gelip vesikalık fotoğraflara bakabileceğini sordum. O da "İnsanların arkalarının da mı vesikalık fotoğraflarını çekiyorsunuz?" diye sordu.

Ben de, "Yine de teşekkürler," dedim ve kapadım.

Conklin'in açık kahverengi gözlerine baktım. Yarım saniye kadar oradan kayboldum.

"O zaman hâlâ sapık devriyesindeyiz değil mi?" diye sordu.

"Evet öyleyiz Rich. Kahveni yanında getir."

Bölüm 52

Biz Vallejo'da evinin önündeki yokuşa park ederken Kenneth Klassen, gümüş renkli Jaguar'ını yıkıyordu.

Beyaz bir erkekti, kırk sekiz yaşlarında, 180 cm boyunda, hoş, yapay bir şekilde yenilenmiş bir porno yapımcısıydı; iyi görünen saçlar, kaliteli bir burun estetiği, deniz yeşili lensler, kaplama dişler.

Bu kâğıda göre Klassen canlı bir sohbet odasında on iki yaşında bir kız olduğunu düşündüğü, aslında kırk yaşında eski bir polis olan kişiyle randevu ayarlarken yakalanmıştı.

Klassen bölge başsavcısıyla bir anlaşma yapmıştı. Bir çocuk pornosunun karşılığında, uzun süreli şartk tahliye edilecek ve yüklü miktarda para cezası ödeyecekti. *Hâlâ* üst tabaka Pacific Heights'ta bile tamamen yasal olan, yetişkin pornosu yapıyordu.

Conklin ve ben, Crown Vic'imizi kaldırımın kenarına bırakıp ona doğru yürümeye başladığımızda Klassen'ın memnuniyeti yüzünü aydınlattı.

"Bakın kimler gelmiş," dedi musluğu kapatarak. Benden Conklin'e, sonra tekrar bana baktı. Bizi tartıyordu.

Bizim polis olduğumuzu anladığında gülümsemesi katılaştı.

"Kenneth Klassen," dedim rozetimi göstererek. "Ben Çavuş Boxer. Bu da Müfettiş Conkkn. Size bazı sorularımız olacak. İçeri girmemizin bir sakıncası var mı?"

"Nereye isterseniz girin Çavuş," dedi yapmacık bir gülümsemeyle, hortumun ucunu önüne koydu, sanki erekte olmuş ve gelmeye hazırmış gibi.

"Kapa çeneni aşağılık herif," dedi Conkkn sakince.

"Şaka memur bey," dedi Klassen sırtarak. "Sadece şaka yapıyordum. İçeri gekn."

Klassen'ı merdivenlere kadar takip ettik, meşeden yapılmış kapıdan modaya uygun bir antreye girdik, oradan modern bir oturma odasına, oradan da mutfağın bittiği yerden başlayan cam bir seraya. Aşk merdivenleri, gardenyalar ve bir sürü kaktüs.

Klassen bizi zincirlerle tavandan sarkan hasır sandalyelere buyur etti, yaşı bekersiz Çinli bir adam odanın bir ucunda bekrdi ve sol ekni sağ bileğinin üstüne koyarak bekledi.

"Bay Wu size bir şey ikram edebikr mi acaba?" diye sordu.

"Hayır teşekkürler," dedim.

"Pekâlâ, bu harika günü mahvetmek için mi buraya geldiniz?"

Hasır sandalyenin ucunda rahatsız bir şekilde dengemi bulmaya çalışıyordum. Conkkn seranın etrafında yürüyüp, tuhaf erotik heykelleri yerlerinden kaldırıyor, saksıdaki bitkileri oraya buraya çekerken ben de dizüstü bilgisayarımı çıkardım.

"Kendinizi evinizdeymiş gibi hissedin," diye seslendi Klassen, Conklin'e.

"Cumartesi sabahı neredeydiniz?" diye sordum.

"Cumartesi," dedi, arkaya yaslanarak ellerini saçlarında gezdirdi, güzel bir rüya hatırlar gibi bir ifade yerleşti yüzüne.

"*Moonlight Mamboyu* çekiyordum," dedi. "Burada çektim. Yirmi dakikalık filmler serisi yönetiyorum. Ki ben onlara 'yatak odası' çekimleri diyorum," dedi sırtarak.

"Bu harika. Sizin nerede olduğunuza tanık edecek kişilerin isimlerini ve telefon numaralarını istiyorum."

"Bir şeyden dolayı şüpheli miyim Çavuş?"

**"Şöyle diyelim, sizi sadece 'ilgili olabilecek kişi' olarak düşünüyö-
ruz.**

Ona iltifat etmişim gibi bana yan yan baktı. "Harika bir tenin var. Makyaj malzemesine tek kuruş harcamıyorsun değil mi?"

"Bay Klassen benimle oyun oynamayın. İsimler ve telefon numaraları lütfen."

"Sorun değil. Listenin çıktısını akırım."

"Güzel. Bu çocuğu gördünüz mü?" diye sordum, son üç gündür ceketimin cebinde taşıdığım Madison Tyler'ın sınıf fotoğrafını gösterirken.

Klassen'ın iğrenç gözlerini Madison'ın sevimli yüzüne çevirmesinden nefret etmiştim.

"Bu gazeteci çocuğun kızı değil mi? Onu haberlerde gördüm. Bakın," dedi Klassen, parlayan dişleriyle neredeyse beni kör ediyordu. "Bu işi hepimiz için kolaylaştırabilirim. Benimle gelin."

Bölüm 53

Klassen'm kilerindeki asansör, bir tabutun iki katı büyüklüğünde çamdan yapılmış bir kutu gibiydi. Conkkn, Klassen ve ben içine girdik, numaraların olması gereken yere bakmak için kafamı kaldırdım ama sadece "bir" ve "dört" rakamlarını gördüm, arada durulmuyordu.

Asansör kabini en üst katta açıldı, on ikiye on beş boyunda aydınlık, mobilya, ışıklar, rulo yapılmış halılar, duvara dayalı fonlarla dolu bir yerdi. Yüksek teknoloji bilgisayar sistemi arka köşede duruyordu.

Geniş ve açık bir alandı ama ben yine de bir çocuk izi aradım.

"Bugünlerde her şey dijital şekilde yapılıyor," diyordu Klassen. Düz ekran monitörün karşısına bir tabure çekti. "Çekiyorsunuz, yük-lüyorsunuz ve hepsini bir odada düzeltiyorsunuz."

Bir düğmeyi açtı, faresini oynattı ve *Moonlight Mambo* yazık ikona tıkladı.

"Cumartesi günü çektiğim şeyin kabaca montajlanmış hak," dedi Klassen bize. "Gerçi ihtiyacım yok ama bu benim suç mahallinde olmadığımın kanıtı. Saat yedide çekmeye başladım ve bütün gün çakştık."

Bilgisayarın hoparlörlerinden Latin müziği geliyordu, sonra ekrana görüntüler geldi. Genç, koyu renk saç siyah ve dar bir şeyler giymiş bir kadın, şu an demonte edilmiş yatak odası setlerinden birinde mumları yaktı.

Kamera odada dolaştı ve yatağa geknce durdu. Klassen baştan çıkarıcı hareketlerle striptiz yapan kadının karşısında kendini okşayarak "Hadi güzelim," diyordu.

"Aman Tanrım," dedim mırıldanarak.

Conklin benimle monitör arasına girdi.

"Bunun bir kopyasını alayım," dedi.

"Zevkle." Klassen çekmecedan bir CD çıkardı, kırmızı plastik kutusuna koydu ve Conklin'e verdi.

"Bu bilgisayarda çocukların fotoğrafları ya da filmleri var mı?"

"Tabii ki hayır. Çocuk pornosu işinde değilim," dedi öfkelenerek. "Ayrıca bunu yapmak tahliye anlaşmamı bozmak olur ki bu da hiç işime gelmez."

"Evet, bu harika," dedi Conklin sakince. "Çavuş evi gezerken ben de bilgisayarınızdaki dosyalara hızlıca bir göz atayım."

"Burası düzenli bir yere benziyor Bay Klassen," dedim. "Buraya yaptıklarınıza bayıldım."

"Ya tamam demezsem?"

"Arama izni çıkarttırırken sizi sorgulamak için içeri akrız," dedi Conklin. "Bilgisayarınıza kanunen el koyarız ve evinizi de köpeklerle ararız."

"Merdivenler bu tarafta."

Conklin ve Klassen'ı bilgisayar konsolunun başında bıraktım ve yavaş yavaş alt katı gezdim, her odaya başımı uzattım, kapıları açtım, dolapları kontrol ettim, bütün kalbimle küçük kıızı bulmak için baktım, dinledim.

Rozetimi ve Madison Tyler'ın resmini Bay Wu'ya gösterirken o, ikinci kattaki bir yatak odasının çarşaflarını değiştiriyordu.

"Bu küçük kıızı gördünüz mü?" diye sordum ona.

Şiddetle başımı salladı, hayır. "Çocuk yok burada. Bay Klassen

sevmez çocuk. Çocuk yok burada!"

On dakika sonra Conkkn ardından meşe kapıyı kapatıp bana katıldığında, ön merdivenlerde soğuk ve temiz havayı derin derin içime çekiyordum.

"Zevkkydi," dedim.

"Tanığı suç mahallinde olmadığını doğrulayacak," dedi Conkkn isimlerin ve numaraların olduğu listeyi defterinin içine koyarak.

"Evet biliyorum. Rich sence o adam heteroseksüel miydi? "

"Bence o, hareket eden her şeye asıkr."

Ekip otosuna binerken Klassen yola çıkmıştı. Ekni kaldırdı, yine gevrek gevrek gülümsedi ve "Babaaay," dedi.

Emektar Ford'umuz kaldırım kenarından hızla ayrılırken Klassen kendi kendine ıskk çalıyor, Jaguar'ın arkasını parlatıyordu.

Bölüm 54

Conklin ve ben ekip odasında karşıkkk oturuyorduk. Telefonu-mun yanında Madison Tyler'ı Ghirardeki Meydanı'ndan Japonya'daki Osaka'ya kadar her yerde gördüğünü söyleyen çeşitk muhbirlerden gelmiş, cevap verilmemiş bir yığın mesaj vardı.

Dr. Germaniuk'un Paola Ricci için hazırladığı otopsi raporu önümde açık duruyordu. Sonuç, ölüm sebebi: Başına sıkılan bir mermi. Ölüm şekli: Cinayet.

Dr. G. raporun üzerine bir not yapıştırmıştı. Ortağıma yüksek sesle okudum.

Çavuş Boxer,

Kıyafetler suç laboratuv arına gitti. Tecavüz kiti uyguladım, sadece kontrol etmek için, ceset uzun süre suyun altında kaldı ı için elde edilecek sonuçlara pek güvenmeyin. Mermi direk içeri girmi ve çıkmı . Vücudunda mermi bulunamadı.

Saygılar, H.G.

"Ölü kız. Çıkmaz sokak," dedi Conklin, elini saçlarında gezdirerek. "Çocuk hırsızları birini öldürmekten çekinmemişler. Ve bütün bildiğimiz de bu."

"Peki neyi gözden geçiriyoruz? Elimizde suçluların ve minibüsün tanımlarını veremeyen bir tanığın yetersiz gözlemleri var. Plaka numarası yok, olay yerinden elle tutulur bir kanıt yok; izmarit, sakız, mermi kovana, ayak izi yok. *Ve lanet olanca fidye notu yok.*"

Conklin arkasına yaslandı ve tavana doğru konuştu. "Suçlular kaba kuvvet kullanarak hareket etmişler, sapık gibi değil. Kaçırdıkları anda Paola'yı öldürmek... Bu ne demek oluyor?"

"Vuran kişi gergin olmak. Uyuşturucu etkisindeymiş gibi. Sokak çetelerinin yaptığı gibi. Ya da Paola fazladan bir yükü ve onu başlarından attılar. Belki de kavga çıkardı ve biri panikledi," dedim. "Ama biliyor musun Richie hakkısın. Tamamen haklısın."

Doğrulmaya çakışırken sandalyesi gıcırdadı.

"Bu soruşturmaya en baştan başlamayız. Önce Paola Ricci'yi çözmeye çakışmalıyız," dedim, elimi otopsi raporunun üzerine koyarak. "Ölmüş olsa da bizi Madison'a götürebilir."

Brenda sandalyesini bana doğru çevirirken Conklin telefonda italyan Konsolosluğu'na bağlanıyordu. Eliyle telefonunun akasını kapadı.

"Lindsay dördüncü hatta seni arayan biri var, adını vermiyor. Sesi biraz... korkutucu geliyor. Takip istedim."

Başımı salladım, kalbim hızlı hızlı atıyordu. Telefon konsolundaki tuşa bastım.

"Çavuş Boxer."

"Bunu bir kere söyleyeceğim," dedi dijital ortamda değiştirildiğinden bir kurbağa gibi çıkan ses. Conklin'e hattıma girmesini işaret ettim.

"Kim arıyor?"

"Önemli değil," dedi ses. "Madison Tyler iyi."

"Nereden bikiyorsun?"

"Bir şey söyle Maddy."

Telefona başka bir ses geldi, nefes nefese, genç, kırılgan.

"Anneciğim? Anneciğim?"

Kurbağa ses geri gelmişti.

"Anne babasına poksi arayarak büyük bir hata yaptıklarını söyleyin. Köpekleri uzak tutun, yoksa Madison'ın canını yakarız. Geri çekilirseniz, cank ve iyi olacak ama her halükârda Tyler'lar kızlarını bir daha göremeyecekler."

Sonra telefon kapandı.

"Alo? Alo?"

Çevir sesi gelene kadar telefonun dikne bastım, sonra telefonu hızla kapattım.

"Brenda, Ça rı Merkezi'ni ara."

"Volisi aramakla büyük bir hata yaptılar? da ne demek?" diye bağırdı Conklin. "Lindsay, o küçük kızın sesi Madison'a benziyor muydu?"

"Tanrı aşkına, bunu söyleyemem ki. *Bilmiyorum*"

"Lanet olsun!" dedi Conklin, telefon defterini duvara fırlatarak.

Başım dönüyordu, gerçekten midem bulanıyordu.

Madison gerçekten iyi miydi?

Anne babasının polisi aramamaları gerektiği de ne demekti? Bizim bilmediğimiz bir fidye talebi ya da telefon görüşmesi mi olmuştu?

Radio odası telefonun izini bulup bizi aradığında ekip odasındaki herkes bana bakıyordu, arkamda Jacobi duruyordu, gerçek anlamda nefesi ensemdeydi.

Arayan isimsiz bir cep telefonu kullanmıştı ve yeri tespit edilememişti.

"Ses değiştirilmişti," dedim Jacobi'ye. "Bandı laboratuvara gönderceğim."

"Ondan önce annesiyle babasına dinlet. Belki çocuğun sesini teşhis edebilirler."

"Bizimle, dalga geçen bir ruh hastası olabikr," dedi Conklin, Jacobi giderken.

"Umarım öyledir. Çünkü 'köpekleri geri çekmıyoruz'. Hatta bunu aklımızdan bile geçirmiyoruz."

Az önce duydu umuzun Madison Tyler'ın son sözleri oldu unu dü ünüyordum.

Ama bunu söyleyemedim.

Bölüm 55

Brenda Fregosi birkaç yıldır cinayet ekibi asistanıydı, henüz yirmi beş yaşında, doğuştan bir anaç tavuktu.

Henry Tyler'la telefonda konuşurken sempatik bir şekilde gıdıklıyordu, telefonu kapadığımda bana mesaj kâğıdını uzattı.

Sivri uçlu el yazısını okudum. "Claire bu akşam altıda hastaneye gelmeni istiyor."

Saat neredeyse altıydı.

"Sesi nasıl gekyordu?" diye sordum.

"İyi. Sanırım."

"Sadece bunu mu söyledi?"

"Tam olarak şunu söyledi: 'Brenda lütfen Lindsay'e saat altıda hastaneye gelmesini söyle. Çok teşekkürler.'"

Claire'i daha *dün* görmüştüm. *Bir ey mi olmu tu?*

Explorer'imi San Francisco General Hastanesi'ne sürdüm, akkm-dan korkunç, kötü fikirler geçiyordu. Bir keresinde Claire beyin kimyasıyla ilgili bir şey söylemişti, kısaca iyi hissediyorken kötü hissetmeyi aklından bile geçiremezsin. Kötü hissediyorken de akknda ölüm-den başka bir şey olmaz.

Ağızıma bir şeker attım. Küçük kızın "Anneciğim," diyen sesi kulaklarımda çıngıyordu. Bu ses, yaklaşık on beş yıl önce annem hastanede öldüğünden beri hastanelere karşı tepkisel olarak geliştirdiğim korkuyla karıştı.

Arabayı Pine'daki hastane otoparkına bıraktım, bu berbat, üç gündür çıkmazlara girmekten öfkeli hakmle Joe'yla konuşmanın ne kadar iyi olabileceğini düşündüm.

Hastane asansörüne bindiğimde düşüncelerim yeniden Claire'e yöneldi. Paslanmaz çekk kapılardaki bitkin yansımama baktım. Asansör yukarı çıkarken saçlarımı faydasızca kabarttım, sonra kapılar açıldı. Antiseptik kokulu, soğuk beyaz ışıklı amekyat sonrası ünitesine girdim.

Claire'in odasına ilk gelen ben değildim. Yuki ve Cindy çoktan sandalyelerini yatağın yanına çekmişlerdi, Claire dik oturmuş, çiçekli bir gecekk giymişti, yüzünde de Mona Lisa gülüşü vardı.

Kadınların Cinayet Kulübü toplanmı tı, ama neden?

"Herkes merhaba," dedim yatağın etrafından dolaşıp yanaklarını öperek. "Muhteşem görünüyorsun," dedim Claire'e, beni paniklemenin eşiğine getiren şeyin hayati bir durum olmadığını görmek içimi rahatlatmıştı. "Toplanmamızın sebebi nedir?"

"Sen buraya gelinceye kadar söylemedi," dedi Yuki.

"Tamam tamam!" dedi Claire. "Size bir haberim var."

"Hamilesin!" dedi Cindy.

Claire kahkahalara boğuldu, biz de Cindy'ye baktık.

"Sen delisin muhabir kız," dedim. "Kırk üç yaşında, neredeyse yetişkin iki çocuğu varken, bir bebek Claire'in en son ihtiyacı olan şey."

"Bize bir ipucu ver," dedi Yuki aceleyle. "Neyle ilgilik onu söyle."

"Kızlar! Varsayımlarınızla sürprizimi mahvediyorsunuz," dedi Claire, hâlâ gülüyordu.

Cindy, Yuki ve ben başlarımızı Claire'e çevirmiştik.

"Birkaç kan testi yaptırdım," dedi Claire. "Bayan Cindy, her

zamanki gibi hakk."

"Aha!" diye bağırdı Cindy.

"Bu hastanede olmasaymışım hamile olduğumu muhtemelen sancılar girene kadar bilmeyecekmişim."

Hepimiz bir ağızdan bağıırıyorduk. "Ne dedin sen?" "Bizimle dalga geçmiyorsun değil mi?" "Ne kadarkkmış?"

"Ultrason küçüğümün iyi olduğunu söylüyor" dedi Claire, Buda kadar sakindi. *"Benim mucize çocu um."*

Bölüm 56

Adliye Sarayı'nda Tracchio'nun toplantısı olduğu için bu kutlamadan ayrılmak zorundaydım. Ofisine girdiğimde şef, Tyler'ları deri sandalyelere oturturken Jacobi, Conklin ve Macklin de kenarda duran sandalyeleri çekerek şefin büyük masasının etrafında sıralanıyorlardı.

Tyler'lar son kırk sekiz saattir uyumamış gibi görünüyorlardı. Yüzleri gri, omuzları çökmüştü. Ses kaydını duymayı beklerken umutla çaresizlik arasında acıyla asık kaldıklarını biliyordum.

Tracchio'nun masasında bir kasetçalar vardı. Eğildim ve başlat tuşuna bastım, odayı bana cevap veren o korkunç ve şeytani ses doldurdu.

Küçük bir kızın feryadı duyuldu: "Anneciğim? Anneciğim?"

Kasetçaların dur tuşuna bastım. Ekzabeth Tyler kasetçalara uzandı, sonra döndü ve kocasının kolunu kavradı, yüzünü onun ceke-tine gömdü ve hıçkırıklara boğuldu.

"Bu Madison'ın sesi mi?" diye sordu Tracchio.

İkisi de başlarını salladılar, evet.

Jacobi: "Kasedin kalan kısmını dinlemek sizin için daha zor ola-

cak. Ama biz olumlu düşünüyoruz. Bu telefon edildiğinde kızınız yaşıyordu."

Tekrar başlat tuşuna bastım. Çocuk hırsızı, Madison'ın iyi olduğunu ama onu bir daha göremeyeceklerini söylediği zaman Tyler'ların yüzlerine baktım.

"Bay ve Bayan Tyler, çocuğu kaçıranın neden 'polisi arayarak büyük bir hata yaptınız' dediğiyle ilgili bir fikriniz var mı?" diye sordum.

"Hiçbir fikrim yok," diye atıldı Henry Tyler. "Neden kendilerini tehdit altında hissediyor olsunlar? Elinizde *hiçbir* şey yok. Bir şüphe-liniz bile yok. FBI nerede? Neden onlar Madison'ı bulmaya çalışmı-yorlar?"

"Biz zaten FBI'yla çalışıyoruz. Onların kaynaklarını ve veri taba-nını kullanıyoruz ama FBI, Madison'ın eyalet dışına kaçırıldığına inanmadığı sürece aktif olarak bu davada çalışmaz," dedi Macklin.

"O zaman onlara eyalet dışına kaçırıldığını söyleyin."

"Bay Tyler size sorduğumuz şey şu ki; çocuğu kaçıran kişiden polisle irtibata geçmemeniz konusunda bir haber aldınız mı? Bunun gibi bir şey oldu mu?" dedi Jacobi.

"Hiçbir şey," dedi Ekzabeth Tyler. "Henry! Ofiste onlarla ilgili bir şey duydun mu?"

"Tek kelime bile duymadım. Yemin ederim."

Tyler'lara bakarken Paola Ricci'yi düşünüyordum. "Paola Ricci'nin tavsiye üzerine geldiğini söylemiş-tiniz. Onu size kim tavsiye etti?"

Ekzabeth Tyler öne doğru eğildi. "Paola bize ajanstan geldi."

"Bu ne tür bir ajans?" diye sordu Mackkn, gergink i dişlerini gıcırdatmasından beki oluyordu.

"Bu bir iş bulma ajansı," dedi Ekzabeth Tyler. "Ekyor, sponsor oluyor, denizaşırı ülkelerden iyi yetişmiş kızları eğitiyorlar. Çalışma kâğıtlarını alıp onlara iş buluyorlar. Paola'nın ajanstan ve italya'dan çok fazla referansı vardı. Çok düzgün genç bir kadındı. Onu severdik."

"Ajans ücretini işverenlerden mi alıyordu?" diye sordu Jacobi.

"Evet sanırım onlara on sekiz bin dolar ödedik."

Paradan bahsedilmesi kollarımın üst kısmının uyuşmasına ve aniden mideme ağrı girmesine sebep oldu.

"Bu ajansın adı ne?" dedim.

"Westburry. Hayır Westburry İş ve İşçi Bulma Kurumu," dedi Henry Tyler. "Onlarla konuşacak mısınız?"

"Evet ama lütfen bu telefon konuşmasından kimseye bahsetmeyin," diye uyardı Jacobi, Tyler'ları. "Sadece eve gidin. Telefonunuzu yanınızdan ayırmayın. Ve Westburry İş ve İşçi Bulma Kurumu'nu bize bırakın."

"Onlarla konuşacak mısınız?" diye tekrar sordu Henry Tyler.

"Onların tepesinde olacağız."

Bölüm 57

Cindy bulaşık makinesini doldururken bir yandan da Yuki'yle telefonda konuşuyordu.

"Çok komik biri," dedi Cindy, yaklaşık bir ay önce Belediye Hastanesi davasında tanıştığı Chicago Tribune'den yakışıklı muhabir Whit Ewing'den söz ederken.

"Gözlüklü çocuk değil mi? Hani acil çıkışı kullanarak mahkeme salonunu ayağa kaldıran? Alarmı çalıştıran?" Yuki bunu anımsayarak kıkırdadı.

"Evet. Gördün mü? Kendini küçük düşürebiliyor. Whit onun Clark Kent'in küçük kardeşi olduğunu söylüyor." Cindy güldü. "Şehre uçup beni akşam yemeğine götürmekle tehdit ediyor. Hatta Brinkley davasında görev almak için can atıyor."

"A bir dakika bekle o zaman..." dedi Yuki. "Lindsay'in yaptığı şeyi yapmayı düşünmüyorsun değil mi? Yani Whit, Chicago'da yaşıyor. Onlar bu kadar sorun yaşıyorken neden sen de bir UMİ¹² başla - tasın ki?"

12 UMİ: Uzak Mesafe İlişkisi

"Düşünüyorum da... biraz hımm... eğlenmeydi epey bir zaman olmuş."

"Benim için de epey bir zaman oldu. Sadece en son ne zaman eğlendiğimi değil, kiminle olduğunu bile hatırlamıyorum."

Cindy kesik kesik güldü, sonra Yuki onu gelen aramayı cevaplamak için beklemeye aldı. Hatta geri döndüğünde, "Hey muhabir kız, Kırmızı Köpek beni istiyor. Hemen uçmam lazım," dedi.

"Haydi haydi git," dedi Cindy. "Mahkemede görüşürüz."

Cindy telefonu kapadı, bulaşık makinesini çalıştırdı, sonra çöp kovasını boşalttı. Torbanın ağzını bağladı, koridora çıktı, asansörün çağırma düğmesine bastı, asansör durdu, binmeden önce içerin boş olup olmadığını kontrol etti.

Yine Whit Ewing'i, Lindsay ve Joe'yu ve uzun mesafe ilişkilerinin nasıl olduğunu düşünüyordu, bu ilişkiler tarif etmek gerekirse lunapark trenleri gibiydi.

Miden bulanana kadar eğlencek.

Şehirde oturan bir erkek arkadaşına sahip olmak için başka bir neden daha vardı; bu binada yalnız yaşamak gerçekten tüyler ürperti-ciydi. Bodrum katma inmek için B'ye bastı, lambriyi yeni değişmiş eski asansör aşağıya inerken sallandı. Bir dakika sonra Cindy binanın nemli zeminine ayak basmıştı.

Çöp atılan yere doğru giderken ağlayan bir kadın sesi duydu, hıçkırıkları yankılanıp bebeğin cıgıllıklarına karışıyordu!

imdi ne var?

Cindy binanın çamaşır yıkama odasına daire çizerek indi ve sarışın, kendi yaşlarında, kucağında bebekle bir kadın gördü.

Kadının ayağının dibinde ağzı açık siyah bir çöp torbası duruyordu.

"Sorun ne?" diye sordu Cindy.

"Köpeğim," diyerek bağırdı kadın acıyla. "Bak!"

Eğildi, Cindy kanlar içindeki küçük siyah beyaz köpeği görebil-sin diye çöp torbasının ağzını iyice açtı.

"Onu dışarıda sadece birkaç dakikalığına bıraktım," dedi.

"Sadece bebeği daireye götürmek için. *Aman Allah'ım*. Birinin onu çaldığını ihbar etmek için polisi aradım ama bak. Burada yaşıyan biri yapmış bunu. *Burada ya ayan biri Barnaby'yi öldüresiye d vm * ."

Bölüm 58

Çarşamba sabahı saat 8.30'du, Madison Tyler'ın kaçırılmasından dört gün sonraydı. Conklin ve ben, Waverly ve Clay'in köşesine yakın bir inşaat alanına park etmiştik. Çift sıra park etmiş kurye kamyonetlerinin, Çin Mahallesi'nin kasvetli, dar sokaklarına akan yayaların etrafında oluşan trafiği seyrederken kahvemizden çıkan buhar arabanın camlarında yoğunlaşıyordu.

Özelikle bir binayı dikkatle gözetkiyordum, Waverly'nin biraz aşağısındaki kırmızı tuğlak, üç katlı binayı. Wong'un Çin Eczanesi alt kattaydı. Üstteki iki katta Westwood İş ve İşçi Bulma Kurumu'na kiralanmıştı.

İçimdeki ses bana o evde en azından sorularımızın bir kısmına cevap bulacağımızı söylüyordu; mesela Paola Ricci'yle kaçırılma olayı arasındaki bağ gibi bir şey.

Saat 08.35'te tuğla evin ön kapısı açıldı, bir kadın dışarı çıktı ve çöpü kaldırıma taşıdı.

"Rock and roll zamanı," dedi Conklin.

Caddenin karşısına geçtik ve kadın içeri girip kaybolmadan önce onu durdurduk. Rozetlerimizi gösterdik.

Kadın beyaz, zayıf, otuzlu yaşlarının ortalarında, omuzlarına kadar uzanan koyu renk saçlıydı. Güzelliğini alnındaki endişe çizgisi gölgeliyordu.

"Poksten ne zaman haber alacağımızı düşünüp duruyordum," dedi bir eli kapı kolunda. "Buranın sahipleri şehir dışındalar. Cuma günü gelebilir misiniz?"

"Tabii," dedi Conklin. "Ama size şimdi birkaç sorumuz olacak, eğer sakıncası yoksa."

Brenda, ekip asistanımız, Conklin'e bayılıyor ve onun "kız mık-natısı" olduğunu söylüyor, bu doğru. Bunun için hiçbir çaba harcamıyor. Doğal, güçlü bir cazibesi var.

Koyu renk saçlı kadının tereddüt etmesini, sonra Conklin'e bakıp kapıyı sonuna kadar açmasını izledim.

"Ben Mary Jordan," dedi. "Ofis müdürü, kütüphaneci, yatakhane sorumlusu ve aklımıza gelebilecek her şey. içeri girin..."

Bayan Jordan'ı eşikten geçip ofisine giden koridorda takip ederken Conklin'e baktım. Küçük bir odaydı, masası kapının karşındaydı, önünde iki tane deri sandalye vardı. Arkasındaki duvarda asılı çerçeveli fotoğrafta, Jordan bir düzine kadar genç kadın, muhtemelen dadılar arasında görünüyordu.

Jordan'ın açıkça görünen endişesi dikkatimi çekti. Alt dudağını ısıırıyordu. Üç tane spiralli defteri dosya dolabının üzerine koydu, oturdu, saatinin kayışını düzeltti, kalemle oynadı. Onu izlerken bile başım dönmüştü.

"Paola ve Madison Tyler'ın kaçırılmasıyla ilgili ne düşünüyorsunuz?" diye sordum.

"O konuda ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi Jordan başını sallayarak, sonra nefes bile almayarak konuşmasına devam etti.

Jordan iş bulma kurumunun tam zamanlı çakşan tek elemanı olduğunu söyledi, ihtiyaç duyulduğunda çakşan, ikisi de kadın iki öğretmen vardı. Elli yaşındaki, beyaz ortağın dışında iş bulma kurumunda hiçbir erkek yoktu, ortada siyah ya da başka bir minibüs de yoktu.

Bayan Jordan, Westwood İş ve İşçi Bulma Kurumu'nun sahiple-
rinin karı koca olan Paul ve Laura Renfrew olduğunu söyledi. Şu an
Paul, San Francisco'nun kuzeyindeki potansiyel müşterileri ziyaret
ediyor, Laura'ysa Avrupa'da işe akm yapıyordu. Şehri kaçırılma ola-
yından önce terk etmişlerdi.

"Renfrew'ler iyi insanlardır," diye temin etti Jordan.

"Onları ne kadar zamandır tanıyorsunuz?"

"Renfrew'lerle çakşmaya, onlar Boston'dan buraya taşınmadan
hemen önce, sekiz ay önce başladım. Bu iş şimdi bile tam rayına otur-
madı," diye devam etti. "Şimdi de Paola'nın ölmesi ve Madison
Tyler'in... gitmiş olması... bu iyi bir reklam değil, değil mi?"

Mary Jordan'ın gözleri yaşlarla doldu. Masasının üzerindeki
kutudan pembe bir mendil aldı ve yüzünü kuruladı.

"Bayan Jordan," dedim masasına eğilerek, "İçinizi kemiren bir
şey var, nedir o?"

"Hayır, gerçekten iyiyim."

"Ya, tabii öylesiniz."

"Sadece Paola'yı seviyordum. Onu Tyler'larla bir araya getiren
bendim. Sorumlu *benim*. Eğer bunu yapmamış olsaydım Paola hâlâ
yaşıyor olacaktı!"

Bölüm 59

"Renfrew'lerin aşağıda bir daireleri var," dedi Jordan bize yönetici katını dolaştırırken. Koridorun sonundaki yeşile boyanmış, asma kilitli bir kapıyı gösterdi.

"Neden asma kilitli?" diye sordum.

"İkisi de dışarıda olduklarında bu kilidi takıyorlar," dedi Jordan, "iyi bir şey. Böylelikle kendilerine ait olmayan şeylere burnunu sokan kızlarla uğraşmıyorum."

Üst kattan ayak sesleri gekeyordu.

"Ortak kullanılan oda orada," dedi Jordan, tura devam ederken. "Konferans odası sağınızda ve yatakhane üst katta," dedi tahta merdivene bakarak.

"Kızlar ailelerin yanına yerleştirilene kadar iş bulma kurumunda kalıyorlar. Ben de burada yaşıyorum."

"Burada kaç kız var?" diye sordum.

"Dört. Laura seyahatten dönünce muhtemelen dört kişi daha eklenecek."

Conklin ve ben sabahın geri kalanını genç kadınlar alt kata indikçe onlarla görüşme yaparak geçirdik. Yaşları on sekizle yirmi iki,

İngilizceleri iyiyle mükemmel arasında değişiyordu, hepsi Avrupak'ydı.

Hiçbirinin Renfrew'lerle ya da Paola Ricci'yle ilgili bir fikri, şüphesi ya da kötü bir düşüncesi yoktu.

"Paola buradayken her gece dizlerinin üzerinde dua ederdi," diye vurguladı Luisa diye bir kız. "O bir bakireydi!"

Masasına geri döndüğümüzde Bayan Jordan, Renfrew'lerin ofis müdürü, Paola ve Madison'ı kimin kaçırmış olabileceğiyle ilgili bir fikri olup olmadığını sorduğumda pes etti. Çalan telefonu açtığında Conklin bana, "O kilidi kırmamı ister misin?" diye sordu.

"Bundan sonraki meslek hayatının temizlik departmanında mı sürmesini istiyorsun?"

"Buna değebilir."

"Rüya görüyorsun," dedim. "Yeterk nedenimiz olsa bile Madison Tyler burada olamaz. Yatakhane sorumlusu çoktan itiraf etmişti."

Mary Jordan seslenip bize yetişt, Conkkn'in kolunu tuttuğunda ön merdivenlerden inip evden ayrılıyorduk.

"Kendimle savaşıyorum. Bu bir dedikodu olabilir ya da tamamen yanlış olabilir, kimsenin başını belaya sokmak istemiyorum," dedi.

"Bunun için endişelenme Mary," dedi Conkkn. "Bildigini düşündüğün şey her neyse bize söylemeksin."

"Renfrew'lerle çakşmaya yeni başlamıştım," dedi Jordan, gözlerini önce evin kapısına sonra Conklin'e dikerek.

"Kızlardan biri bana bir şey söyledi ve kimseye söylemeyeceğime dair yemin ettirdi. İş ve işçi Bulma Kurumu'nun mezunlarından biri, işverenlerine haber vermeden gitmiş. Kötü bir davranıştan bahsetmiyorum, pasaportu Renfrewlerde. O kız pasaportu olmadan başka bir iş bulamaz."

"Bu kayıp kız polise bildirilmiş miydi?"

"Öyle zannediyorum. Bildiğim tek şey bana söyledikleri. Bana Helga Schmidt'in kaybolduğunu ve ondan bir daha asla haber alınmadığı söylendi."

Bölüm 60

Cindy oraya vardığında apartman toplantısı iyice kızışmıştı. Aşağı yukarı birkaç yüz kişi apartmanın girişine sıkışmıştı. Yönetim Kurulu Başkanı Fern Galperin ufak tefek, tel çerçevek gözlükleriyle güzel bir kadındı, gürültüyü bastırmaya çakşırken kafası kalabakğın içinde zar zor görünüyordu.

"Tek tek," diye bağırdı Bayan Galperin. "Margery? Lütfen söylediklerine devam et."

Cindy dün çöpleri atarken tanıştığı Margery Glynn'ı gördü, iki kişilik koltukta diğer üç kişinin arasına sıkışmıştı.

Glynn bağırdı, "Poks bana doldurmam için sadece bir form gönderdi. Barnaby ile ilgili hiçbir şey yapmayacaklar bikiyorum, oysa Barnaby ailedendi. Şimdi o gittiği için kendimi daha da tehlikede hissediyorum. Başka bir köpek mi almalıyım? Yoksa bir silah mı edinmeliyim?"

"Ben de kendimi sizin kadar korkmuş ve rahatsız hissediyorum," dedi Galperin, kendi köpeğini göğsüne bastırarak. "Ama silah edinmek konusunda ciddi olamazsınız! Başka söz almak isteyen?"

Cindy bilgisayar çantasını yere koydu ve içeceklerin yanında

duran göz alıcı koyu kahverengi saçlı kadına fısıldayarak sordu:
"Neler oluyor?"

"Barnaby'ye olanları bikiyorsunuz herhalde?"

"Maalesef ki evet. Margery onu bulduğunda çöp odasındaydım."

"İğrenç değil mi? Barnaby baş belasının tekiydi ama birinin onu öldürmesi... Bu raporlu deli işi. Burası neresi... New York mu?"

"Bana biraz anlatın olur mu? Ben buralarda yeniyim."

"Tabii ki. Barnaby ilk değildi. Neely'in kanişi, merdiven boşluğunda ölü bulundu ve zavallı kadın kapısını kilitlemediği için *kendisini* suçladı."

"Anladığım kadarıyla apartmandan biri köpeklerden pek hoşlanmıyor."

"Evet yani," diyerek devam etti esmer kadın. "Ama dahası var. Bir ay önce ikinci katta yaşayan Bay Franks'e gece yansı bir nakliye kamyonu geldi. Biri Fern'in kapısının altından birkaç aydır bir sürü tehdit mektupları atıyormuş."

"Ne tür tehditler?"

"Ölüm tehditleri. Buna inanabiyor musunuz?"

"Neden polisi aramamış?"

"Sanırım aramış. Ama mektupların kimden geldiği belli değilmiş. Polisler birkaç soru sormuşlar ve sonra bu işin peşini bırakmışlar. Her zamanki saçmalık."

"Sanırım Bay Franks'in de köpeği vardı?"

"Hayır onun müzik sistemi vardı. Bu arada ben Debbie Green," dedi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. "2F." Cindy'nin ekni sıkı.

"Ben Cindy Thomas. 3B."

"Tanıştığımıza memnun oldum Cindy. Blakely Arms Kâbusu'na hoş geldiniz."

Cindy tereddütle gülümsedi. "Peki korkmuyor musunuz?"

"Biraz/" dedi Debbie iç geçirerek. "Ama dairem harikadır... Şu an biriyle çıkıyorum. Sanırım onu benimle yaşamaya ikna edebikrim."

"Çok şanslısın," diyen Cindy dikkatini tekrar toplantıya verdi. Yönetim kurulu başkanı, kambur duruşlu yaşkca bir adama söz vermişti.

"Bay Horn."

"Teşekkürler. Beni en çok rahatsız eden şey bu gizlilik," dedi. "Kapıların altından atılan notlar. Öldürülen hayvanlar. Bence Margery doğru bir noktaya değindi. Eğer polis bize yardım edemiyorsa apartman sakinlerinden oluşan bir devriye..."

Sesler yükseldi ve Bayan Galperin bağırdı. "Lütfen söz almak için elinizi kaldırın! Tom senin söylemek istediğin bir şey mi var?"

Otuzlarında bir adam ayağa kalktı. Zayıf ve keldi, Cindy'den oldukça uzakta duruyordu.

"Apartman devriyesi fikri bana çok korkunç geldi," dedi. "Blakely Arms'ın huzurunu her kim kaçırıyorsa o kişi bu devriyede görev alabilir, böylelikle gizkce bir şeyler yapmak zorunda kalmaz. Cezalandırılmayacağından emin olarak koridorlarda gezebilir. Bu çok korkunç olabilir."

"Bu apartmanda yaklaşık üç yüz seksen beş kişi yaşıyor ve yarı-mızdan fazlası bu gece burada. O teröristin *u an* bu odada olma olasılığı neredeyse yüzde elk."

Bölüm 61

Yuki Leonard Parisi'yi daha önce hiç bu kadar *sinirli* görmemişti. Ona "Kırmızı Köpek" demelerinden de anlaşıldığı gibi kızıl saçları vardı, uzun boylu, doksan kilodan fazlaydı. Normalde içten ve babacandı ama şu an yumruğuyla toplantı masasına vururken, koyu renk gözlerinden ateş fışkırıyordu.

Kutulardaki Çin yemeği artıkları zıpladı.

Brinkley davasının çantada keklik olduğunu söyleyerek talihsiz bir açıklama yapan David Hale dışında masanın etrafındaki beş yeni bölge başsavcı yardımcısı şaşırılmış görünüyordular.

"Çantada keklik falan de il," diye kükredi Parisi. "OJ. davası çantada kekkkti."

"Robert Durst," dedi Yuki.

"Tam isabet," dedi Parisi hepsine teker teker bakarak. "Durst komşusunu öldürdüğünü, onu parçalara ayırıp okyanusa attığını itiraf etti ve yandaşlarının oluşturduğu jüri onu 'suçsuz' buldu.

Brinkley'de çözmemiz gereken şey de bu David. Banda alınmış bir itirafımız ve saydığımızdan daha fazla görgü tanığımız var. *Suç* kameraya alındı ama yine de dava çantada keklik değil."

"Ama Leonard," dedi Hale, "O suç kaseti katık iş üstünde yaka-
yor. Bu kabul edilebilir ve tartışılmaz."

Parisi gülümsedi. "Gerçekten acımasızsın David. Aferin sana.
Rodney King'i bilir misiniz?" diye sordu Parisi kravatını gevşeterek.

"Rodney King şartk tahkiye edilmiş zenci bir mahkûmdu. Hız
yaptığı için durdurulduktan sonra arabasından inmeyi reddetmişti.
Aracından indirilip dört beyaz polis tarafından elk altı kere vurulmuş-
tu, hepsi kameraya yakalanmıştı. Bu olay mahkemeye intikal etti.
Poksler beraat etti ve LA'de ırkçı ayaklanmalar başladı."

"Yani kaset davayı çantada keklik yapmadı. Rodney King'in
kasetini ilk kez izlediğinizde dehşete kapılıyorsunuz, ikincisinde öfke-
leniyorsunuz. Ama yirminci kere gördükten sonra beyniniz o sahne-
nin her köşesinde bulunmuş oluyor ve tabii ki hatırlıyorsunuz. Ama
şokun etkisi kayboluyor."

"Bu ülkede televizyonu olan herkes, Jack Rooney'nin Alfred
Brinkley'in o insanları vururken çektiği görüntüleri defalarca seyret-
miştir. Şimdiye kadar şok etme gücünü yitirmiştir. Anladın mı?"

"... Bu davayı kazanmalıyız. Brinkley'i ipe götürmek için elimiz-
den gelen her şeyi yapacağız."

"Barbara Blanco isimli akıllık ve azimk bir avukatın karşısında
olacağız," dedi Parisi sandalyesine yaslanarak. "Bu lanet kamu işini
para için yapmıyor. Müvekkiline inanıyor ve jüri de bunu hissedecek-
tir. Her şey için hazırlıklı olacağız. Bugünlük ders bu kadar."

Toplantı odasına saygı dolu bir sessizlik çöktü. Len Parisi kesin-
likle buranın "efendisiydi."

"Yuki, üzerinden geçmeyi unuttuğumuz bir konu var mı?"

"Sanırım bu kadar."

"İyi hissediyor musun?"

"Harika hissediyorum Len. Dava için sabırsızlanıyorum."

"Tabii ki. Yirmi sekiz yaşındasın. Ama benim güzellik uykuma
ihtiyacım var. Sabah yedi buçukta görüşürüz. Herkes kendini ayarla-
sın. Yarın günün sonunda yine bir toplantı yapacağız."

Yuki meslektaşlarına iyi geceler diledi ve odayı terk etti, kendini

.Tjotive olmuş ve yarın Parisi'nin yardımcısı olacağı için şanslı hissediyordu.

Parisi'nin temkinli konuşmasına rağmen Yuki kendinden emindi. Brinkley, O.J. ya da Robert Durst değildi. Onda star ışığı yoktu, basının ilgisini de çekmiyordu. Sadece birkaç hafta önce cebinde dolu bir silahla sokaklarda uyuyordu. *Kendisine tamamen yabancı dört ki iyi öldürmü tü.*

Hiçbir jüri bu manyağın San Francisco sokaklarına dönmesine izin vermezdi. *Yoksa verirler miydi?*

Dördüncü Kısım

Savcılık Alfred Brinkley'e Karşı

Bölüm 62

Yuki evrak çantasını Bölüm 21'in dışındaki masanın üstüne, Leonard'inkinin yanına bıraktı. Metal dedektörlerinden geçtiler, ilk çift kanatlı kapıdan küçük bekleme odasına yürüdüler, oradan ikinci çift kanatlı kapıdan mahkeme salonuna geçtiler.

Mahkemenin ana koridorunda bir doksan boyuyla, ince çizgili lacivert takımının içinde Red Dog, topuklu ayakkabılarıyla bir atmış olan, yüz sterlinlik inci grisi takım giymiş Yuki'nin yanında yürürken koridorda belirgin bir uğultu oldu. Leonard koridoru mahkemeden ayıran kapıları sonuna kadar açtı ve Yuki'nin önden yürümesini sağladı. Sonra onu takip etti ve hemen iddia makamının masasına yerleşmeye başladı.

Yuki'nin bekleme heyecanı ilk gün gerginliğiyle kesikvermişti. Hazırlanmak için daha fazla yapabileceği hiçbir şey yoktu ve beklemeye dayanamayacaktı. Yakasını ve kâğıtlarını düzeltti, saatine baktı. Mahkeme tam beş dakika sonra başlayacaktı ama savunma masası *bo tu*.

Salonda tekrar bir kıpırdanma oldu ve gördüğü şey neredeyse kalbini durduracaktı. Leonard'ı dürttü, o da döndü.

Alfred Brinkley koridorda ilerliyordu. Sakallan kesilmiş, uzun saçları makineye vurulmuştu, mavi polyester bir takım giymiş, kravat takmış, bir kedi kadar zararsız görünüyordu.

Ama midesine kramplar sokan ve ağzını açık bırakan şey Brinkley değildi.

Barbara Blanco, Brinkley'in yanında değildi. Onun yerine kırklı yaşlarının başında, erkenden saçları kırılmış, fûme renkli Brioni takımının içinde sarı Armani kravatıyla bir adam vardı. Brinkley'in yeni avukatını tanıyordu.

Herkes tanıyordu.

"Lanet olsun!" dedi Parisi sertçe gülümseyerek. "Mickey Sherman. Onu tanıyorsun, değil mi Yuki?"

"Tabii ki. Henüz birkaç ay önce bir arkadaşımı birkkte savunduk."

"Evet hatırlıyorum. Cinayet masası teğmeni ölüme sebebiyet vermekten dolayı suçlanmıştı. "Parisi gözlüklerini çıkardı, mendiliyle onları sildi. "Dün gece ne dedim?" dedi Yuki'ye.

"Her şeye hazırlıklı olun."

"Bazen haklı olmaktan nefret ediyorum. Sherman'ın sevmediği kamera yoktur, bana bundan başka ne söyleyebilirsiniz?"

"O, resmin tamamını gören bir adam," dedi Yuki. "Detayları diğerlerine bırakır. Çatlaklardan bir şeyler düşebilir."

Yuki, Mickey Sherman'ın nasıl San Francisco şehri şirket avukat yardımcılığı işinden istifa edip kendi küçük bürosunu açtığını düşünüyordu. Brinkley davası için ücret almayacaktı ama medyanın ilgisi Sherman ve Ortakları için bir dönüm noktası olacaktı; *e er kazanır-sa*.

"Elinde artık çok büyük bir şey yok," dedi Parisi. "O çatlakları bulup levyeyle açmalıyız. Bu arada ilk açığımı yakaladım."

"Evet," diyerek başını salladı Yuki. "Alfred Brinkley deli gibi görünmüyor. Ama Len, bunu Sherman da biliyor."

Bölüm 63

Hâkim Norman Moore bir yanında Amerika Birleşik Devletleri bayrağı, diğer yanında Cakifornia Eyaleti'nin bayrağıyla, bir termos kahve ve önünde dizüstü bilgisayarıyla yerini aldığında Yuki dikkatle ayağa kalktı.

İlk celse başlarken mahkeme salonundaki iki yüz kişi yerlerine oturdu.

Hâkim Moore adil olmasıyla tanınırdı. Duruşma başlamadan avukatların birbirlerine not yazmalarına göz yumardı.

Hâkim Moore ilk on beş dakikayı jüriyi bilgilendirmekle harcadı, sonra gözlüklü mavi gözlerini Leonard Parisi'ye çevirdi. "Savcılık başlamaya hazır mı?"

"Evet, Sayın Yargıç."

Leonard Parisi ayağa kalktı, ceketinin ortadaki düğmesini ilikle-di, jüri üyelerinin bulunduğu locaya doğru yürüdü ve jüri üyelerini selamladı. Red Dog gerçekten iriydi, kalçaları enk, omuzları eğimk ve genişti. Kızıl saçları kabarık teniyse çopur çopur ve sertti.

Leonard Parisi bir Kazanova değildi ama konuştuğunda Rod Steiger ya da Gene Hackman gibi bir karakter aktörü oluyordu.

Gözlerinizi ondan akımıyordunuz.

"Baylar ve bayanlar, jüriye seçildiğinizde *Del Norte* feribot trajedisinin 'Rooney kasetini' izlediğinizi söylediniz. Sanığın suçu ya da masum oluşuyla ilgili geniş fikirli olacağınızı söylediniz. Bay Binkley'i bu mahkeme salonunda size gösterilen kanıtlara göre yargılayacağımıza söz verdiniz.

işte bu yüzden size kasımın ilk günü *Del Norte*'da ne olduğunu anlatmak istiyorum böylelikle olayı zihninizde canlandırabilirsiniz....

"Feribotla dolaşmak için gerçekten güzel bir gündü," diye başladı Parisi. "Hava on beş derece ve parçalı bulutluydu. Turistlerin birçoğu şort giyyordu, ne de olsa burası San Francisco California'dı değil mi?"

Parisi açıkş konuşmasına ısınırken mahkeme salonundan hafif gülme sesleri geldi.

"Çok güzel bir gündü ama cehennemde bir güne döndü, çünkü sanık Alfred Brinkley o feribottaydı.

Bay Brinkley beş parasızdı ama çiftçi pazarında gidiş dönüş bir feribot bileti bulmuştu ve bir gezinti yapmaya karar verdi. Cebinde içinde altı kurşun olan dolu bir silah vardı.

O gün Bay Brinkley, feribotla Larkspur'a olaysız bir şekilde gitti ama dönüşte tekne San Francisco'ya yanaşırken sanık, Andrea Canello'nun, Tony adında dokuz yaşındaki, tatlı, küçük oğluyla tartıştığını gördü.

Sadece Bay Brinkley'in bildiği bir nedenden dolayı silahını çıkarttı ve otuz yaşındaki anneyi göğsünden vurdu.

Kadın küçük oğlunun karşısında, hemen o an can verdi. Sonra Bayan Canello'nun oğlu, dehşete düşmüş koca gözlerini annesini vuran adama çevirdi; peki Alfred Brinkley ne yaptı?

Tek silahı ekndeki *çilekli dondurma* olan Tony Canello'yu vurdu. Tony dördüncü sınıfa gidiyordu, Şükran Günü'nü, Noel'de alacağı dağ bisikletini, ve büyüüp adam olacağı günleri iple çekiyordu.

Bay Brinkley bütün bunları Tony Canello'nun elinden aldı. Aynı

gün hastanede öldü."

Jüridekilerin acı dolu yüzleri Parisi'nin şimdiden onları etkilediğini gösteriyordu. Jüri üyelerinden çarpıcı kızıl saçları olan bir genç bir kadın, gözyaşları yanaklarından akarken dudaklarını ısırđı.

Leonard konuşmasına saygılı bir şekilde ara verdi ve jüri üyesinin ağlamasına müsaade etti.

Bölüm 64

Bu noktada Hâkim Moore, jürinin altı erkek, altı kadın üyesiyle konuştu. "Biraz ara vermek ister misiniz? Tamam o zaman, lütfen devam edin Bay Parisi."

"Teşekkür ederim Sayın Yargıç," dedi Parisi. Gözleri savunma masasına kaydı, Mickey Sherman'ın müvekkiline fısıldadığını gördü, sırtı mahkemeye dönüktü, bu Parisi'nin açılış konuşmasının savunmayı azıcık da olsa etkilemediğini belirten, onu hafife alan bir işaretti.

Akılca. Parisi onun yerinde olsa aynı şeyi yapacağını düşündü.

"Bay Brinkley'in Andrea ve Tony Canello'yu *Del Norte* kıyıya yansıırken vurduğunu söylemiştim. Kıyıya yanaşma işlemi gürültülüdür, silahtan çıkan iki kurşundan daha gürültülü.

Ama birkaç kişi ne olduğunu anladı.

Bay Per Conrad o gün *Del Norte*'da çarkçı olarak çalışıyordu. Eşi ve güzel dört çocuğuyla o bir aile babasıydı ve emekliliğine iki yıl kalmıştı. Alfred Brinkley'i eknde silahıyla gördü, Andrea ve Tony'nin kanlar içindeki bedenleri güvertede idi.

Bay Conrad, Bay Brinkley'in elinden silahı almak için harekete geçmişti ki Brinkley nişan alıp onu iki kaşının ortasından vurdu.

Bay Lester Ng, San Fransisco'ya bir iş görüşmesi için gelmiş Larkspur'da çakşan bir sigortacıydı. O da bir aile babasıydı, Birleşik Devletler Hava Kuvvetleri'nde eski bir pilottu. O da Bay Brinkley'in eknden silahını almaya çalıştı. Başından vuruldu. Bay Brinkley'in silahı Bay Ng'nin hayatında gördüğü en son şeydi.

Her iki adam da kendilerinden önce başkalarını düşünmüşlerdi. Onlar kahramandılar. Ve bu yüzden öldüler.

Ama Bay Brinkley'in işi hâlâ bitmemişti."

Parisi, jüri locasının önüne geldi, ellerini korkuluklara dayadı, konuşurken bütün jüri üyelerine teker teker baktı.

"Bay Brinkley toplumda saygı duyulan bir kadının, San Francisco'nun şef morg doktoru Dr. Claire Washburn'un yanında duruyordu. Dr. Washburn dehşete düşmüştü ama Bay Brinkley'e 'Peki evlat... Silahı bana ver.' diyecek kadar soğukkankydı.

Peki Bay Brinkley ne yaptı? Onun göğsüne bir el ateş etti. Dr. Washburn'un küçük oğlu WiUie yardımına koştu, Bay Brinkley ona da ateş etti.

Şans eseri tekne o sırada iskeleye çarptı ve Brinkley'in altıncı ve son mermisi hedefi kaçırdı. O kurşun ıskaladığı için iki cesur insan, Claire ve Wilke Washburn hayatta kaldı. Dr, Washburn bu davada tanıklık yapacaktır."

Parisi durdu, tekrar konuşmadan önce silahk saldırı dehşetinin jüri üyelerinin kafasına kazınmasını bekledi.

"Bu anlattıklarımın gerçekten olduğuna hiç şüphe yoktur.

Alfred Brinkley'in cinsiyet, yaş, ırk ya da sebep ayrımı yapmaksızın ateş edip tanımadığı dört kişiyi öldürdüğü ve ikisini de öldürmeye teşebbüs ettiğine şüphe yoktur.

Bu davada tanıklık yapacak Bay Jack Rooney, olayı burada göstereceğimiz videoya kaydetmiştir. Ve Bay Brinkley bu zıkm ölümleeri gerçekleştirdiğini itiraf etti, kayda alınmış bu itirafı da sizlere göstereceğiz.

Bu davada DNA yok. Sıçramış kan örneği, kısmi parmak izleri ya da her akşam televizyonda seyrettiğiniz suç programlarındaki gibi mahkemeye ait kanıt yok. Çünkü bu dava bir 'whodunit'¹³ değil.

Kimin yaptığını biliyoruz. Tam orada oturuyor."

Parisi mavi takımk adamı işaret etti. Brinkley'in başı omuzlarının içine göçmüştü, boynu içeri toplanmış gibiydi. Donuk gözleri dümdüz önüne bakıyordu. Adam o kadar ilaç verilmiş gibi görüntüyordu ki Parisi, Brinkley'in bu olanları ne kadar gördüğünü ya da anladığını merak etti.

"Savunma sizi Bay Brinkley'in ruhsal bozuklukları olan biri olduğuna ve bu yüzden de yaptıklarından sorumlu tutulamayacağına ikna etmeye çalışacak," dedi Parisi kürsüye yürüyerek. Savunmanın uzman hekimlerinin buraya çıkıp sanığın cezaya değil, 'tedaviye' ihtiyacı olduğunu söyleme yüzleri olabilir.

Sorun değil, idam edilecek kişileri tedavi eden harika doktorlarımız da var.

Deli gibi davranmak, hukuk kurallarından muaf olmanızı sağlamaz. Ve bu, insanları öldürmenin yanlış olduğunu anlamıyorsunuz demek değildir.

Baylar ve bayanlar, Alfred Brinkley feribota dolu bir silah getirdi. Kurbanlarına kasıtlı olarak ve öldürmek üzere nişan aldı. Dördünü öldürdü ve olay mahallinden kaçtı.

Çünkü Alfred Brinkley yaptığı şeyin yanlış olduğunu biliyordu.

Şahitler Bay Brinkley'in dört kişiyi öldürüp ikisini öldürmeye teşebbüs ederken kanunen aklı başında olduğunu kanıtlayacaklardır. Onu, itham edilen bütün fiillerden *suçlu* bulmanızı rica ediyoruz.

Gösterdiğiniz özen için teşekkür ederiz. Birkaçınızı ağlattığım için özür dilerim ama bu ölümler birer trajedi."

13 Whodunit: (who has done it): Kim yaptı? Ya da dedektiflik romanı anlamına gelir.

Bölüm 65

Yuki, Mickey Sherman'ı savunma masasından kalkarak kendine güvenir bir şekilde mahkeme salonunu geçip kürsüye çıkarken izledi.

Sherman rahat bir tavırla kendini jüriye tanıttı ve onları daha ilk cümlesinde kolayca mest etti.

"Arkadaşlar, savcının size söylediği her şey doğrudur," diye başladı. Bu cüretkâr bir açıklamaydı diye düşündü Yuki. Aslında daha önce karşı tarafın böyle bir şey söylediğini hiç duymamıştı.

"Kasımın birinde *Del Norte*'de neler olduğunu hepiniz biliyorsunuz," dedi Sherman. "Bay Brinkley dolu bir silahı gerçekten feribota getirdi. O insanları kendi açısından ya da onların açısından sonuçlarını düşünmeden vurdu.

Etrafında iki yüz elk kişi vardı, ki bazıları vurulma olaylarına şahit oldular. Bay Brinkley, *Del Norte*'yi terk ettikten sonra silahını atmadı. Kanıttan kurtulmadı.

Bu, kusursuz olarak adlandıracağınız bir cinayet değildi. Sadece dek bir insan böyle şeyler yapabilir ve bu şekilde davranabilir.

Olanbiten sır değil.

Ama *neden* olduğu, bu davanın konusu.

Bay Brinkley davranışlarını anlamadı, çünkü o talihsiz insanları *vurduğunda kanunen deliydi*.

Kanuni delikk, Bay Brinkley'in ve davranışlarının yargılanmasında bir temel oluşturacağından bu terimi açıklamak için doğru bir zaman," dedi Sherman.

"Konu şu ki; Bay Brinkley suç işlerken bunun yanlışlığının farkında mıydı? Suç işleme sırasında akıl sağlığıyla ilgili bir problem yaşadığı için bu davranışlarının yanlış olduğunu anlamadıysa o zaman kanunen deHdir."

Mickey Sherman durdu, kürsüde notlarını karıştırdı ve Yuki'nin beğendiği ama korktuğu bir ses tonuyla tekrar konuşmaya başladı. Kulağa yumuşak ve kendinden emin geliyordu, sanki jüri üyelerinin oyunculığa ihtiyaçları olmadığına güveniyormuş, muhakemesi sadece inanılır değil aynı zamanda doğruymuş gibi.

"Bay Brinkley'e şizoafektif rahatsızlık teşhisi konuldu," dedi Sherman jüriye. "Kanser, şeker hastalığı gibi, onu engelleyen, ona kalıtsal olarak geçmiş ve ayrıca yaşadığı bir çocukluk travması sonucu meydana gelmiş bir hastalığı var.

Bu hastalığı kendisi istememiş ama onda var.

Sizin, benim ya da bu odadaki herhangi birinin başına gelebilir. Hangi hastakk beyninizi size karşı kullanan, karakterinize ve doğanıza tamamen karşıt olan düşünceler ve hareketler içine girmenize neden olan bir hastakktan daha kötü olabilir?

Bu trajedinin bütün kurbanları için kalplerimizin bir attığını söylemek isterim. Eğer zamanı geri almak gibi bir şansımız olsaydı, eğer Fred Brinkley onu kasımın birinde iyileştirecek ve bu insanlara hayatlarını geri verecek sihirli bir hap almış ya da iğne olmuş olsaydı bunu saniyesinde yapardı.

Eğer akıl sağlığının yerinde olmadığını bilseydi Bay Brinkley tedavi olurdu. Ama neden öyle hissettğini biliyordu.

Bay Brinkley'in hayatı, 'cehennemi yaşamak' terimine birebir uyuyor."

Bölüm 66

Mickey Sherman kendi müvekkilini bilmekten ve ona inanmaktan kaynaklanan güzel ve düzenk adrenalin akışını hissetti. Zavalk ahlmak Brinkley, sadece hastakğının ilerlediğı on beş yıllık ağır bir yetersizkğın ardından gerçek dünyaya gözlerini açıyordu.

Ne kadar berbat bir dünyaydı. Antipsikotik ilaç tedavisinin kakn örtüsünün altına saklanıp hayatının davasına çıkıyordum

Bütün olanlar lanet olasıca bir trajediydi.

"Bay Brinkley sesler duyuyordu," dedi Mickey Sherman, jüri locasının önüne yürürken. "Kafamızda duyduğumuz 'küçük ses'ten, problemlerimizi çözmemize, bir konuşma yazmamıza ya da araba anahtarlarımızı bulmamıza yardım eden içsel monologdan bahsetmiyorum.

Brinkley'in kafasındaki sesler yönlendirici, ona karışan, karşı konulamaz ve *zalimdi*.

Bu sesler onunla amansızca dalga geçiyor, ona aşağılayıcı isimler takıyor ve onu öldürmeye zorluyordu. Televizyon izlerken karakterlerin ve haber spikerlerinin onunla konuştuğuna, onu işlenen suçlardan sorumlu tuttuklarına ve ayrıca ona ne yapması gerektiğini söylediklerine inanıyordu.

Bu şeytanlarla yıllarca savaştıktan sonra Fred Brinkley sonunda seslere boyun eğdi.

Baylar bayanlar, vurma anında Fred Brinkley gerçeklerden kopuktu.

Feribotta vurduğu insanların etten kemikten meydana geldiklerini bilmiyordu. Ona göre bu insanlar akındaki acı verici halüsinasyonların birer parçasıydı.

Sonra Bay Brinkley feribotta insanları vururkenki görüntülerini televizyondaki haberlerde gördü, ne yaptığını anladı. Viedan azabı, suçluluk duygusu ve kendine karşı olan nefreti ağır bastı ve kendi iradesiyle polise teslim oldu.

Bütün haklarını elinin tersiyle itti ve itiraf etti, çünkü bu suçların yan etkisi olarak beyninin sağlıklı tarafı hareketlerinin korkunçluğunu anlamasına izin verdi.

Bu olay, bu adamın karakterine açılan bir penceredir.

İddia makamı, bu davada vereceğiniz en zor kararın bir temsilci seçmeniz olduğuna inanmanızı istiyor.

Ama henüz hikâyenin tamamını duymadınız.

Bay Brinkley'i tanıyan şahitler ve onu muayene eden psikiyatrik profesyoneller, onun karakterini, geçmiş ve gelecek akk durumunu kanıtlayacaklardır.

Davaya bir bütünlük içinde bakacak olursanız Fred Brinkley'i akk eksik ya da rahatsızlık nedeniyle 'suçsuz' bulacağınıza eminim.

Çünkü gerçek şu ki, Fred Brinkley aklını karıştıran korkunç bir hastakğa yakalanmış iyi bir insandır."

Bölüm 67

O gece saat 06.30'da Yuki ve Leonard Parisi, Adkye Sarayı'na çok da uzak olmayan eski bir depodan bozulmuş, geniş araklı, popüler bir yemek mekânı olan LuLu Restaurant'ta oturuyorlardı.

Yuki bomba gibiydi, A takımının bir parçasıydı. *Kazanan A* takımının. Kızarmış tavuğunu kesiyordu, Leonard ise baharatlı karidesli pizzasına dalmıştı. Yerken ikisi de günün değerlendirmesini yapıyor, yeni mayınlar hazırlıyor, savcılığın Alfred Brinkley'e karşı davasının ertesi günkü sunumunda bu mayınları nasıl patlatacaklarını düşünüyorlardı.

"Hrrrrr. Red Dog Takımı'ndan uzak durun," diyerek Leonard şarap kadehlerini atmış dolarlık merlot'yla bir kez daha doldurdu.

Yuki güldü, bir yudum içti, yemek tabakları alındığında kâğıtlarını büyük deri bir çantaya koydu. Sivil bir dava vekili olarak daha önce, hiç bu kadar iyi hissetmemişti.

Odanın diğer ucundaki büyük tuğla fırın, odayı yanan ceviz ağacı kokusuyla doldurdu, restoran ve bar dolarken konuşmalar ve gülüşmeler duvarlardan ve yüksek tavandan doldu taşı.

"Kahve?" diye sordu Len, Yuki'ye.

"Tabii," dedi. "O kadar tıka basa doydum ki sanırım profiterol yiyeceğim."

"Ben de sana katılıyorum," dedi garsonu çağırmak için elini kaldırıırken. Sonra tam hareketinin ortasında yüzü kaskatı kesildi. Len elini göğsüne koydu ve sandalyesinin arkasına tutunarak kalkmaya yeltendi, böyle yapınca sandalye yana devrildi ve yere yığıldı.

Yuki arkasında bir tepsinin düştüğünü duydu. Tabaklar kırıldı ve biri çıgkk attı.

Çığlığın kendisinden geldiğini fark etti.

Yerinden fırladı, yerde inleyerek sağa sola kıvranan koca adamın yanma çöktü.

"Leonard! Len, neren acıyor?"

Ağzında bir şeyler geveledi ama etraflarındaki endişeli sesler yüzünden Yuki ne dediğini anlamadı.

"Kollarını kaldırabikr misin Len?" .

"Göğsüm," diye inledi. "Karımı ara."

"Ben onu hastaneye götürebilirim," dedi bir adam, Yuki'nin omzunun üzerinden. "Arabam hemen ön tarafta."

"Sağ olun ama bu çok uzun sürer."

"Bakın, hastane sadece on dakika uzaklıkta..."

"Lütfen. Hayır teşekkürler. Ambulans hastaneyi ayağına getirir tamam mı?"

Yuki el çantasını kendine çekti, içini yere boşalttı ve cep telefonunu buldu. İyi niyetli adama sırtını dönmüştü, trafiği, acilin önünde üç saat beklemeyi düşündü ki Len'i hastaneye ambulans dışında bir şeyle götürürse olacağı buydu.

Babasinda bu hatayı yapmışlardı.

Yuki telefonu kulağına bastırırken Len'in ekni tuttu. "Haydi, haydi," dedi tıslayarak. 911 santrali cevap verdiğinde açık ve hızlı bir şekilde konuştu.

"Bu acil bir durumdur. 816 Folsom Caddesi'ndeki LuLu Restaurant'a bir ambulans yollayın. Arkadaşım kalp krizi geçiriyor."

Bölüm 68

Jacobi ekip odasına girip, "Siz ikinizin biraz hava almaya ihtiyacı var gibi görünüyor," dediğinde, Conkkn ve ben Ricci/Tyler davasındaki telefon takipleri üzerinde çakşıyorduk.

On beş dakika sonra saat yediden hemen önce, arabayı Third ve Townsend'e yakın bir apartman binasının önüne çekti. Üç ekip otosu, iki itfaiye arabası, bir tıbbi tetkik minibüsü bizden önce gelmişti.

"Çok tuhaf. Ben bu yeri bikiyorum," dedim Conkkn'e. "Arkadaşım Cindy burada yaşıyor."

Cindy'ye ulaşmaya çalıştım ama cep telefonu meşgul çakyordu. Ev telefonu da cevap vermiyordu.

Kaldırımında birbirine yakın duran, aralarında yürüyen polislere ifade veren, Blakely Arms'm kiremit rengi yüzüne ve beşinci katta pencerelerden dışarı uçuşan soluk renkli perdelere bakan site sakinlerinin arasında Cindy'yi aradım ama göremedim.

Cindy üçüncü katta yaşıyordu. İçim bir an rahatladı ama bu kısa sürdü. Cindy'nin binasında biri lanet olsun ki zamanından önce ölmüştü.

Orta yaşlı, basık alımlı, şapkasının kenarlarından kıvırcık kır saçları taştan kapıcı koşar adımlarla ana kapının dışına geldi. Geçkin bir hippi görünümü vardı, sanki altmışlı yılların devriminden kıyıya vurmuştu. Adının Joseph 'Pinky' Broyd olduğunu ve Blakely Arms'ta üç yıldır çalıştığını söyledi.

"5K'deki Bayan Portia Fox," dedi. "Gaz kokusunu alan ilk oydu. Yarım saat önce danışmayı aradı," dedi saatine bakarak.

"Siz de itfaiyeyi aradınız?"

"Doğru. Beş dakika önce buradaydılar."

"Şikâyetçi nerede? Bayan Fox?"

"Muhtemelen buralarda bir yerlerdedir. Beşinci katın tamamını boşalttık. Onu gördüm... Bayan Wolkowski. Gerçek hayatta birinin, tanıdığınız birinin öldüğünü görmek çok kötümüş."

"Bayan Wolkowski'ye zarar vermek isteyecek biri aklınıza geliyor mu?" diye sordu Conkkn kapıcıya.

"Hayır. Bayan Wolkowski biraz çatlaktı. Posta kutusuna gelen yanlış postallardan, döşemedeki çiziklerden ve bunun gibi şeylerden şikâyet ederdi. Ama yaşlı biri için yine de kedi gibiydi."

"Bay Broyd, bütün gün burada mıydınız?"

"Sabah sekizden beri."

"Güvenlik kameralarınız var mı?" diye sordum.

"Burada yaşayanların biri zile bastığında kullandıkları görüntülü telefonlar var, o kadar."

"Bodrum katı neresi oluyor?"

"Çamaşır odası, çöp, banyo ve avluya açılan bir kapı."

"Kilitli bir kapı mı?" diye sordu Conklin. "Alarmı var mı?"

"Eskiden vardı," dedi Broyd. "Ama yenileme çalışmaları sırasında ortak kullanım alanı olduğu için burada yaşayanlara anahtar verildi."

"Peki. Yani bodrum katında gerçek bir güvenlik yok," dedim. "Bugün binada şüpheli biri ya da bir şey dikkatinizi çekti mi?"

Broyd'un kahkahası histerik bir biçimde çınladı. "Şüpheli birini gördüm mü? Bu binada? Bir aydır şüpheli *görmedi* im ilk gündü."

Bölüm 69

5j'nin kapısında duran üniformak, uzun boylu, biraz Jimmy Smits'e benzeyen memur Matt Hartnett bir çaylaıktı. Bıyıkları boncuk boncuk terlemişti, yüzüyse koyu renk gözlerinin alanda solgun duruyordu.

"Kurban, Bayan Irene Wolkowski," dedi Hartnett kayıt defterini bana uzatarak. "En son saat on bir civan çamaşır odasında canlı görünmüş. Kocası işten gelmedi ve ona hâlâ ulaşamadık. Ortağım ve başka bir ekip burada yaşayanlarla caddede görüşüyor."

Başımı salladım, kayıt defterine kendi adımı ve Conkkn'inkini yazdım. Antre boyunca çekilmiş banttan eğilip geçtik, Olay Yeri inceleme Ekibi'nden birileri yerlerde sürünürken, şimdiki şef morg doktoru kurbanın fotoğraflarını çekiyordu.

Oda gaz kokuyordu.

iki taraftaki pencereler oda havalsın diye sonuna kadar açılmış, daireyi dışarıdan daha soğuk yapmıştı.

Rahmetli, odanın ortasında sırtüstü, elleri göğsünde yatıyordu. Bu poz onu, hem gerçek saldırıya hem de yabancıların dürtükleyip itmesine karşı savunmasız bırakıyordu. Kadın altmışların başında görünüyordu.

Başının arkası kanıyordu. Kan, soluk gri halıya işlemiştı, leke piyanonun ayağında ayrıkıyordu.

Piiano parçalanmıştı!

Tuş takımından geriye kalanlar kan lekeleri ve kan pıhtılarıydı. Tuşlar yerlerinden çıkmış, kırılmış ve birçoğı da sanki biri tuşlara tekrar tekrar çekikle vurmuş gibi yere saçılmıştı.

Dr. Germaniuk odanın her köşesini aydınlatmak için taşınabilir ışıklar kurmuştu. Hem dolu dolu yaşanmış hem yeni döşenmiş bir odaydı. Kanepe ayaklarından birinden hâlâ plastik ambalaj sarkıyordu.

Dr. G. bana merhaba dedi, eknin tersiyle gözlüklerini burnuna itti ve fotoğraf makinesini kaldırdı.

"Çok ilginç," dedi Germaniuk. "Piyanoya ve ocağın bütün gaz düğmelerinin açılması dışında hiçbir şeye dokunulmamış gibi."

Suç mahalk düzerüiydi, yani muntazamdı ki bu da neredeyse her zaman cinayetin planlandığını ve katikn zeki olduğunu gösterir.

"Kurbanın başına önden ve arkadan vurulmuş," dedi Dr. G. "Bana iki alet kullanılmış gibi geldi. Piiano bunlardan bir tanesi.

Bayan Wolkowski'yi masama aldıktan sonra size daha fazla bilgi veririm ama şimdikk bu kadarını söyleyebikrim ki henüz katılaşımaya başlamamış, hâlâ ıkk ve teninin matlaşması anca başlamış. Bu bayan birkaç saattir ölü, belki de daha az. Katik ucu ucuna kaçırđık.

Bölüm 70

Antrede Cindy'nin sesini duydum ve cinayet mahallinden koşarak ona koridorda sarıldım.

"Ben iyiyim, ben iyiyim," diye mırıldandı. "Mesajları şimdi aldım."

"Kurbanı tanıyor muydun?"

"Sanmıyorum. Adım bilmiyordum en azından. Onu görmeme izin ver."

Cinayet mahalkne giriş yasaktır ve bunu o da bikiyordu ama bu, daha önce Cindy'le savaşıp kaybettiğim bir savaştı. Gözlerinde yine o bakış vardı. İnatçı. Söz dinlemez. Kurnaz.

"Kenarda dur. Dokunma."

"Bikyorum. Dokunmam."

"Eğer biri karşı çıkarsa gitmen gerekir. Ölüm nedeniyle ilgik bir şey yazmayacağına dair bana söz vermeni istiyorum."

"Söz veriyorum," dedi dil çıkartarak.

Odada boş bir köşeyi gösterdim ve Cindy oraya gitti. Yerdeki ölü kadını görmesiyle bembeyaz oldu ama 5J'deki bir grup insandan biri gibi ona da soru sorulmadı.

"Bu Cindy mi?" diye sordu Conklin, çenesiyle durduğu kenarı göstererek,

"Evet. Güvenilirdir."

"Sen öyle diyorsan."

Wolkowski'nin cesedi çarşafa sarılıp ceset torbasına konulurken Rich ile Cindy'yi tanıştırdım. Apartmanın içinde soğuk rüzgârlar eserken cinayet teorilerimizi konuştuk.

"Diyelim ki katil tanıdığı biri. Bu binada yaşayan biri. Kapıyı çakıyor. Selam irene. Seni rahatsız etmeyeyim. Çok güzel çakıyorsun," dedim Conklin'e.

"Tamam. Belki kocasıdır," dedi Conkkn. "Eve erken geldi, onu öldürdü ve gitti. Belki bir arkadaşı. Ya da romantik bir ilişki. Ya da bir yabancı olabilir."

"Yabancı mı? Bana hiç öyle gelmiyor," dedi Cindy. "Ben bir yabancıyı evime almam, ya siz?"

"Tamam onu anladım," dedi Conklin. "Ama yine de, piyanonun başında oturuyor. Müziğin sesi açılan kapıyı duymasını engelliyor ve bu güzel kalın hak ayak seslerini emiyor."

"Doğru," diyerek ona katıldım.

"Bu onun el çantası mı?" diye sordu Cindy.

Kadının parlak siyah çantası tekk koltuğun üzerinde duruyordu. Çantayı açtım, içinden cüzdanı çıkarttım, Conklin'e yirmikklerden oluşan desteyi ve bir sıra kredi kartını gösterdim.

"Böylece soygun teorisi suya düşüyor."

"Köpeklerden biri bulunduğu anda ben de oradaydım," dedi Cindy hikâyesini kısaca anlatarak.

Rich başını salladı, saçları gözlerine düşüyordu. "Öldürme noktasına gelmiş potansiyel psikopat katil. Abartmış. Bir tarafta kurbanı uygulanan şiddet ve piyanonun parçalanması var, peki neden gazı açmakla uğraşsın?"

"Ya bulunmasını istemiş ya da öldüğünden emin olmak," dedim Cindy'ye bakarak. "Chronicle'a bunlardan bir kekme bile yazmayacaksn."

Bölüm 71

Kalp krizi Len'i öldürmeye çaşıırken onun acı içindeki yüzü Yuki'nin aklından gitmiyordu. Dün gece onu hastanede bırakmıştı, durumu kontrol altına aknmıştı ama çok da iyi değildi. Evden David Hale'in telesekreterini aramıştı. "Acil bir durum var. Sabah saat altıda benimle ofiste buluş ve mahkemeye çıkmaya hazır ol."

Şimdi Yuki eski, çam lambri kaplı toplantı odasında, önünde notları ve kahvesiyle David'in karşısında oturuyor, bölge savcı yardımcısı arkadaşını hızlandırmaya çaşıyordu.

"Neden bir erteleme talebinde bulunmuyoruz?" diye sordu Yuki'ye. David bugün, krem rengi bakksırtı ceketi, mavi pantolonu ve çizgili kravatıyla iyi görünüyordu. Saasını kestirmeye ihtiyacı vardı ama bunun için yapılacak bir şey yoktu. Bu kadar kısa zamanda ona cevap veren ve müsait olan bir tek Hale vardı.

"Uç nedeni var," dedi Yuki, plastik kaşıkla masaya vurarak.

"Bir, Leonard, Jack Rooney'yi tanık olarak kaybetmek istemez. Rooney pek sağlam pabuç değil. Vurulma olayı olduğunda tatildeydi. Ona ihtiyacımız olduğunda ulaşamayabikriz, yani bu da kasetten mahrum olmamız anlamına geliyor."

"Tamam."

"iki, Len, Hâkim Moore'u kaybetmeyi göze alamaz."

"Evet, onu da anlıyorum."

"Len kapanış konuşmasını yapmak için mahkemede olacağını söyledi."

"Böyle mi söyledi?"

"Evet, onu amekyat için hazırlarlarken mantıklı ve kararlıydı."

"Doktoru ne diyor?"

"Doktoru şöyle dedi, ondan alıntı yapıyorum: 'Leonard'ın kalbindeki hasarın tersine çevrilmesi mantiken mümkün.'"

"Göğsünü mü açacaklar?"

"Evet. Len'in karısına sordum. Ameliyatı iyi geçmiş."

"Yani bir *haftadan* kısa bir süre içinde kapanış konuşması mı yapacak?"

"Muhtemelen hayır. Dans da edemeyecek," dedi Yuki. "Ki bu da beni üç numaraya getiriyor. Len benim, en az kendisi kadar hazır olduğumu ve bize güvendiğini söyledi. Onu hayal kırıklığına uğratmamalıyız."

David Hale ağzı açık bir şekilde ona baktı ve sonunda, "Yuki, benim hiç dava tecrübem yok," dedi.

"Benim var. Birkaç yıllık."

"Senin deneyimin sivil davalarda, ceza davalarında değil."

"Kapa çeneni David. Ben dava vekiliydim. Bu da sayıkr. Red Dog'a bütün marifetimizi göstereceğiz. Önümüzdeki üç saati zaten bildiğimiz şeyin üzerinden geçerek harcayacağız."

inanılır tanıklarımız, Rooney kasetimiz ve dekkk savunmasına inanmayacak bir jürimiz var.

Len'in hazırkk toplantısında söylediği şuydu: işlenen suç ne kadar rasgeleyse öldürmek için o kadar az nedeni vardır, jürinin Brinkley'i tımarhanede kırk beş dakika tutup sonra serbest bırakması..."

Yuki, David Hale'in yüzüne yayılan gülümsemeyi anlamak için durdu.

"Ne düşünüyorsun David? Hayır, geri alıyorum. Lütfen söyleme," dedi Yuki gülmemeye çakşarak.

"Aç ve kapa davası," dedi yeni takım arkadaşı. "Çantada keklik."

Bölüm 72

Yuki mahkeme salonunun sağında duruyordu, sanki ilk duruşmasıymış gibi midesi bulanıyordu. Kürsünün kenarlarına tutunmuş Len'in bu şeyin arkasında nasıl durduğunu düşünüyordu. Bir nota sehpası boyundaydı, ilkokul çocuğu gibi üzerinden bakıyordu.

Jüri ondan bir şey bekler gibi baktı.

Jüriyi Alfred Brinkley'in cezası ölüm olan cinayetlerden suçlu olduğuna ikna edebilecek miydi?

Yuki ilk tanığı Memur Bobby Cohen'i çağırdı, SFPD'nin on beş yıllık kıdemk memuru, sadece-gerçekler-efendim tavrıyla dava için güvenli bir tanık olacaktı.

Del Norte'ç geldiğinde neler gördüğünden, ne yaptığından başladı ve sorularını bitirdiğinde Alfred Sherman'ın Memur Cohen'e soracak sadece bir sorusu kalmıştı.

"Feribottaki olaya şahit oldunuz mu?"

"Hayır olmadım."

"Teşekkür ederim. Başka sorum yok."

Yuki aklından Cohen'i kontrol etti, Cohen'in vurulmaları görmemesine rağmen jüri üyeleri için sahneyi hazırlamıştı, akıllarına insan-

ların katledilmelerinin resimlerini koymuştu. şimdi kendi de bunun üzerine ekleyecekti.

Brinkley'in Andrea ve Tony Canello'yu vurduğunu gören itfaiyeci Bernard Stringer'ı çağırdı. Stringer ağır ağır kürsüye yürüdü ve daha oturmadan yemin etti. Yirmili yaşlarının sonlarında, açık yürekli, bir beyzbol oyuncusu kadar Amerikalı görünüyordu.

"Bay Stringer ne tür bir iş yapıyorsunuz?" diye sordu Yuki.

"Yirmi altı ve Geary Sokağı'nın birleştiği noktadaki 14. istasyonda itfaiyeciyim"

"Neden kasımın birinde *Del Norte*dey-diniz?"

"Ben ocuklarımı hafta sonu grebikyorum," dedi gülümseyerek. "ocuklarım feribota bayılıyorlar."

"Söz konusu günde olağandışı bir şey oldu mu?"

"Evet. st güvertede bir vurulmaya şahit oldum."

"Katil şu anda mahkeme salonunda mı?" diye sordu Yuki.

"Evet burada."

"Bize onu gösterebilir misiniz?"

"Orada oturuyor. Mavi takım elbiseli adam."

"Zabıt kâtibi lütfen Bay Stringer'ın sanık Alfred Brinkley'i gösterdiğini kayıtlara geçirir misiniz? Bay Stringer, Bay Brinkley onlara ateş ettiğinde Andrea CaneUo ve oğlu Anthony'den ne kadar uzaklıkta duruyordunuz?"

"şu anda benim size durduğum uzakkkta. Beş ya da altı adım."

"Bize ne gördüğünüzü söyleyebilir misiniz?"

Stringer'ın yüzü o korkunç ve kanlı günü düşününce kasıldı. "Bayan Canello çocuğu azarlıyordu, sanırım biraz sert çıkıyordu.

Beni yanlış anlamayın. Aşağılayıcı değildi. Sadece ocuk çok etkileniyordu, ben de araya girmeyi düşünüyordum. Ben hiçbir şey söyleyemedim çünkü sanık kadını vurdu. Sonra da küçük çocuğu vurdu. Sonra feribottaki her şey birbirine girdi."

"Bay Brinkley ateş etmeden önce kurbanlardan herhangi birine bir şey söyledi mi?"

"Hayır. Sadece arka arkaya ateş etti. Dan. Dan. Gerçekten soğuktu."

Yuki, Bernard Stringer'ın sözlerinin bir süre mahkeme salonunda asık kalmasına izin verdi. "Açık olmak gerekirse, 'gerçekten soğuktu' derken havanın soğukluğundan bahsetmiyorsunuz değil mi?"

"Hayır, o insanları öldürürkenki halinden bahsediyorum. Yüzü buz gibiydi."

"Teşekkür ederim Bay Stringer. Tanık sizindir," dedi Yuki savunma makamına.

Bölüm 73

Yuki, Mickey Sherman'ın ellerini ceplerine koyup mahkeme salonunun meşe lambri duvarlarının altın yansımasında tanığın önünden yürüyüp geçmesini seyretti. Gülüşü yeterince gerçektir ama sakna sakna yürüyüşü, dili sıradan biri gibi kullanışı, bütün bu gösterişsiz, önemsemeyen tavırlar Mickey'in sürpriz saldırı yeteneğini gizleyen hilelerdi.

Yuki, Sherman'la daha önce dirsek dirseğe çakışmıştı ve onun "söylemlerine" akşındı. Sherman tanığının boğazına sarılmadan önce sağ eknin işaret parmağıyla üst dudağının çukuruna dokunurdu.

"Bay Stringer, Bayan Canello ya da Anthony Canello müvekkilimi kışkırtacak herhangi bir şey yaptılar mı?" diye sordu Sherman.

"Hayır. Gördüğüm kadarıyla onun farkında bile değillerdi."

"Siz müvekkikmin ateş ederken sakın olduğunu söylediniz."

"Onun genel olarak vahşi bir duruşu var ama tetiği çekerken yüzündeki ifade dediğim gibi, soğuktu. Bomboş. Eli de sabitti."

"Ona bugün baktığınızda Bay Brinkley, *Del Norte'de* görüldüğü gibi mi görünüyor?"

"Tam olarak değil."

"Hangi açıdan farklı görünüyor."

Stringer i geçirdi ve cevap vermeden önce ellerine baktı. " *Uyuz* gibi görünüyordu. Yani saçları uzundu. Kirli bir sakalı vardı. Kıyafetleri kirli ve acayip kokuyordu."

"Yani *uyuz* gibi görünüyordu. Yüzü boş bakıyordu. *Le gibi kokuyordu*. Siz de onu kışkırtmayan iki insanı vurduğunu gördünüz. *Onun orada oldu unu bile bilmiyorlardı.*"

Doğru.

işaret parmağını dudağına götürdü.

"Yani demek istediğiniz, Fred Brinkley deli bir adam gibi görünüyor ve öyle davranıyordu."

Yuki ayağını yere vurdu, "itiraz ediyorum Sayın Yargıç. Tanığı yönlendiriyor."

"Kabul edildi."

Sherman'm sessiz ekicikęi geri geldi.

"Bay Stringer, Bay Brinkley size akılı başında mı görünüyordu?"

"Hayır. Gayet ılgın görünüyordu."

"Teşekkür ederim Bay Stringer," dedi Sherman.

Yuki "deli adam" ve "ılgın" kelimelerini iptal ettirmek için aklında bir soru toparlamaya çalıştı ama ağzından çıkan, "iddia makamı Bay Jack Rooney'yi tanık kürsüsüne çağırıyor," oldu.

Bölüm 74

Jack Rooney uçayakh bastonuna yaslanıp ağırlığını sol bacağına veriyor, sonra sağ kalçasını serbest bırakıyordu, bu tuhaf ama büyüleyici yürüyüşü tanık kürsüsüne kadar tekrarlayarak koridorda ilerledi.

Mübaşir, Rooney'yi dirseğinden tutarak sandalyeye oturmasına yardım etti. Yuki bu tanığın kesinlikle Mickey-geçirmez olduğunu düşündü.

Ya da öyle miydi?

"Bu kadar yol geldiğiniz için teşekkürler Bay Rooney," dedi Yuki yaşk adam sonunda yerine oturduğunda. Rooney beyaz bir gömlek üzerine kırmızı bir yün ceket giymiş ve kırmızı bir kravat takmıştı. Yamuk burnunun üzerindeki gözlükleri büyük ve kare şeklindeydi, beyaz saçları okula giden küçük bir çocuğunki gibi ikiye ayrılmıştı.

"Benim için bir zevk," dedi Rooney keyifle.

"Bay Rooney, kasımın birinde *Del Norte* feribotunda mıydınız?"

"Evet canım. Eşim Betty ve iki arkadaşımızla birkkte, Leske ve Joe Waters. Hepimiz Albany civarlarında oturuyoruz. Bu bizim San Francisco'ya ilk yolculuğumuzdu."

"O feribot seferinde olağandışı bir şey oldu mu?"

"Evet kesinlikle. Şuradaki adam bir sürü insanı öldürdü," dedi Brinkley'i göstererek. "O kadar korktum ki neredeyse altıma yapacaktım."

Locadan hafif bir gülme sesi geırken Yuki de gülümsemesini engellemedi. "Zabıt kâtibi lütfen tanığın, sanık Alfred Brinkley'i gösterdiğini kayıtlara geçirir misiniz? Bay Rooney vurulma olayının videoya aldınız mı?"

"Aslında feribot gezisinin bir filmi olacaktı -Golden Gate ve Alcatraz vesaire- ama vurulma olaylarının filmi hakne geldi. Torunum bana verdiği güzel küçük kamera..." dedi başparmağını ve işaret parmağını kaldırıp yedi santimetre aralayarak.

"Sadece bir paket Snickers kadar ama fotoğraf ve video çekiyor. Ben sadece fotoğrafları çekiyorum, torunum da onları benim için bilgisayara koyuyor. Ha, filmi bir televizyon kanalına sattım ve bu lanet olasıca San Francisco gezisinin parasını fazlasıyla çıkarttım."

"Sayın Yargıç!" dedi Mickey Sherman, yorgun bir şekilde masasından.

Yargıç Moore kürsüye eğildi ve "Bay Rooney lütfen sizden ayrıntılar istenmedikçe sorulara 'evet' ya da 'hayır' olarak cevap verin, tamam mı?"

"Kesinkle Sayın Yargıç. Özür dilerim. Bunu daha önce yapmamıştım."

"Sorun değil."

Yuki ellerini önünde kavuşturdu. "Videonun bir kopyasını bana verdiniz değil mi bayım?"

"Evet, verdim."

"Yargıç, bu videonun kopyasını göstermek ve kamt olarak kullanmak için izin istiyorum."

"Devam edin Bayan Castellano."

David Hale bilgisayara bir CD koydu ve yüzler mahkeme salonunun önündeki iki büyük televizyona döndü ve amatör film başladı.

Filmin ilk iki parçası körfezde mutlu bir öğleden sonrayı gösteri-

yorciu, manzara çekimleri, kameranın objektifi gülümseyen Jack Rooney ve karısı gösteriyordu, tesadüfen sikk bir şekilde arkalarında Alfred Brinkley oturuyor, suya bakıp kollarındaki tüyleri yoluyor.

İkinci kısım korkunç kank bir sahne.

Silah sesleri ve korkunç çığlıklar küçük mahkeme salonunda yankılanırken Yuki, jüri üyelerinin yüzlerine baktı.

İki ekrandaki görüntü de yana döndü. Kamera, vurulduğunda küçük çocuğun yüzündeki ifadeyi ve annesinin cesedinin karşısına düşmeden önce teknenin gövdesine savruluşunu yakalamıştı.

Yuki filmi birçok kez görmüştü ama kurşunlar hâlâ onun mide-sine atılan yumruklar gibiydi.

Red Dog yanılıyordu. Jüri üyeleri için sıkılmak dışında her şeyi söyleyebilirdiniz, çünkü Rooney'nin kaseti evden izlediklerinden farklıydı.

Bu sefer katil sadece birkaç metre uzaklarında oturuyordu.

Jüri üyelerinden bazıları ağızlarını elleriyle kapadı ya da gözlerini kaçırdı ama bu iki kısmı da seyrederken her biri dehşet içinde Alfred Brinkley'e baktı.

Brinkley onlara bakmadı. Sandalyesinde hareket etmeden oturdu ve kendini onca masum insanı biçerken izledi.

"Sorum yok," dedi Mickey Sherman, Alfred Brinkley'in kulağına fısıldamak için eğilirken. Yargıç, "Teşekkürler Bay Rooney. Kürsüden inebikrsiniz," dedi.

Yuki "İddia makamı Dr. Claire Washburn'u çağırıyor," demeden önce Rooney'nin uzun, kalça sallayarak koridorda yaptığı geri dönüş yolculuğunun bitmesini bekledi.

Bölüm 75

Claire tanık kürsüsüne çıkarken odadaki bütün gözlerin kendisini takip ettiğini hissetti. Dün bu saatlerde yatağındaydı, şimdi de Allah'tan bundan iki saat sonra tekrar orada olmayı diyordu.

Sonra Yuki'yi gördü, topu topu yirmi sekiz yaşındaki tatlı şirin şey, yüzündeki o tutku... korkudan ödü kopuyordu ama göstermek istemiyordu. Claire kapıdan geçip tanık kürsüsüne yürürken ona gülümsedi.

Mübaşir "Yemin edin," derken Claire elini incil'in üzerine koydu, sonra üç haftadan kısa bir süre içinde yedi kilo verdiğiinden üzerinden düşen elbisesinin piklerini düzeltti. *Kur un diyeti* diye düşündü sandalyeye yerleşirken.

"Bugün geldiğiniz için teşekkür ederim Dr. Washburn. Birkaç gün önce hastaneden çıktınız değil mi?"

"Evet doğru."

"Peki jüriye neden hastanede olduğunuzu anlatır mısınız?"

"Göğsümden vuruldum."

"Sizi vuran kişi bugün mahkemede mi?"

"Evet. Şu küçük bok böceği. Tam orada."

Sherman üşenmeden yerinden kalktı ve basit bir şekilde, "Sayın Yargıç, itiraz ediyorum. Gerekçelerden pek emin değilim ama tanıgın müvekkilime bok böceği dememesi gerektiğine eminim," dedi.

"Dr. Washburn, bu konuda sanırım haklı."

"Özür dilerim Sayın Yargıç. Bu konuşan sadece acı," dedi Brinkley'i hor görerek. "Çok üzgünüm. Size bok böceği dememeliydim."

Salondaki gülüşmeler, yargıç sabırla tokmağını vurana kadar odadan jüri locasına yayıldı. Yargıç, "Herkes sussun ve bunu derken herkesten bahsediyorum." -gözlüklerinin üzerinden Claire'e baktı- "Bu bir daha olmasın. Burası Comedy Central değil, eğer bir kez daha böyle bir taşkınlık olursa mahkeme salonunu boşaltırım. Bayan Cas-tellano lütfen tanıklarınızı kontrol ediniz. Bu işinizin bir parçası."

"Özür dilerim Sayın Yargıç. Anlıyorum."

Yuki boğazını temizledi. "Dr. Washburn, yaralanmanızın sebebi neydi?"

"Sol ciğerime hava gitmemesine ve neredeyse ölmeme neden olacak 38 kalibrelik bir kurşunla göğsümde bir delik açıldı."

"Bu çok korkutucu ve acılı olmalı?"

"Evet. Anlatabileceğimden de çok."

"Jüri vurulma olaylarının filmini izledi," dedi Yuki, Claire yüzündeki sempatik ifadeyi anlamıştı. "Bize sanık sizi vurmadan önce ona ne dediğinizi söyleyebilir misiniz?"

"Ona dedim ki 'Tamam evlat, bu kadar yeter. Şimdi silahı bana ver."

"Sonra ne oldu?"

"*Bunun benim suçum olduğuyla ilgili bir şey söyledi, onu durdurmam gerektiğini. Sonra bildiğim tek şey sağlık memurlarının beni feribottan sedyeyle taşıdıkları.*"

"Onun başka birini vurmasını engellemeye mi çalıştınız?"

"Evet."

"Başka insanların onu durdurmaya çalıştıklarını gördünüz."

"Evet
;rteye d

"Teşekkür ederim Doktor. Tamk sizindir," dedi Yuki.

Bölüm 76

Mickey Sherman, Claire Washburn'u yıllardır tanıyordu, onu çok severdi ve *Del Nor'e*'deki çetin sınavdan cank kurtulduğuna çok memnundu.

Ama müvekkik için bir tehкке işaretiydi.

"Dr. Washburn, mesleğiniz nedir?"

"San Francisco Hastanesi'nin şef morg doktoruyum."

"Adk tabibin aksine siz bir morg doktorusunuz, doğru değil mi?"

"Evet."

"Stajınızı yaparken eğitim hastanesinde rotasyon yaptınız mı?"

"Yaptım."

"Psikiyatri koğuşunda çalıştınız mı?"

"Evet."

"Psikiyatri koğuşunda hiç boş bakışlarla dolaşan hastalar gördünüz mü?"

"İtiraz ediyorum, ilgili sorular sormuyor Sayın Yargıç," dedi Yuki.

"İtiraz reddedildi. Tanık soruya cevap verebikr."

"Psikiyatrideki hastaları tam olarak hatırlamıyorum Bay Sherman. Şu an sahip olduğum bütün hastalar boş bakıyor."

"Pekâlâ," dedi Sherman elleri ceplerinde, gülümseyerek jüri locasına doğru biraz yürüdü ve Claire'e döndü. Peki Doktor, Bay Brinkley'i inceleme şansınız oldu, doğru değil mi?"

"İnceleme' kelimesi biraz geniş bir tanım oldu."

"Evet ya da hayır Dr. Washburn?"

"Evet. Feribotta onu 'inceledim' ve onu şimdi görüyorum."

"Şimdi feribotta neler olduğu hakkında konuşalım. Demin müvekkikmin 'Bu senin suçun ve beni durdurmakydın.' gibi bir şey söylediğine tanıklık ettiniz."

"Doğru."

"Vurulmalar sizin suçunuz muydu?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Bay Brinkley'in söyledikleri o zaman kulağa mantıksız mı geliyordu? Doğruyla yanlış ayırt edebilecek gibi görünüyor muydu?"

"Tam olarak söyleyemeyeceğim. Ben psikiyatr değilim."

"Peki sizi isteyerek öldürmeye mi çalıştı?"

"Buna evet diyebilirim."

"Sizi tanıyor muydu?"

"Hayır."

"Bay Brinkley'i sizi vurması için kışkırttınız mı?"

"Tam tersi."

"Yani vurulma olayı asknda hiçbir şeye dayanmayan rasgele bir hareketti demek istiyorsunuz?"

"Sanırım öyle."

"Öyle sanıyorsunuz? Onunla daha önce tanışmadınız ve size hiçbir anlamı olmayan şeyler söyledi. Size silahını doğrultmadan önce dört insanı öldürdüğüne şahit oldunuz değil mi? Böyle davranan birini tanımlamak için basit bir kekme kullanılmaz mı? O kelime 'dek' olmaz mı?"

"İtiraz ediyorum Sayın Yargıç, tartışmaya açık ve bu jüri için adli bir soru."

"İtiraz reddedildi."

Yuki oturdu ve sandalyesine yaslandı. Mickey, Yuki'nin gözlerinin kendinden jüriye, oradan tanığa ve oradan tekrar kendine geldiğini gördü. *Güzel. Akit karı mı tı.*

"Bay Brinkley size akk başında geliyor mu Dr. Washburn?"

"Hayır."

"Teşekkür ederim. Başka sorum yok."

"Bayan Castekano, tanığı siz de sorgulayacak mısınız?" diye sordu yargıç.

"Evet Sayın Yargıç."

Yuki sandalyesinden kalktı ve tanığına yaklaştı. Mickey, Yuki'nin çatılmış kaşlarını ve önünde birleştirdiğı ellerini fark etti. Yuki'nin el hareketlerini fazla kullandığını ve muhtemelen ellerini hareketsiz tutmak için kendini kontrol ettiğini biliyordu.

"Dr. Washburn," dedi. "Alfred Brinkley'in sizi vururken ne düşündüğünü bikiyor muydunuz?"

"Hayır, kesinkkle bilmiyordum," dedi Claire anlayarak.

"Sizce Doktor, Bay Brinkley sizi vurduğunda hareketlerinin yanlışlığını, yaptığı şeyin yanlış olduğunu bikiyor olabilir miydi?"

"Evet."

"Teşekkür ederim Dr. Washburn. Bu tanıkla işim bitmiştir Sayın Yargıç."

Yargıç, Claire Washburn'u kürsüden indirirken Mickey Sherman müvekkiliyle sakın bir şekilde, sanki söylediğı şey çok gizliymiş gibi elini kalkan gibi kullanarak konuşuyordu.

"Çok iyi gitti değil mi Fred?"

Brinkley kurma bebekler gibi başını salladı, zavallı ilaçlara boğulmuştu. Mickey, Yuki'nin "Lütfen Çavuş Lindsay Boxer'i kürsüye çağıralım," dediğini duydu.

Bölüm 77

Cindy'nin kanepesinde bölük pörçük bir gece geçirdim, tuhaf saatlerde Blakely Arms'ın koridorlarında devriye gezmek için uyan-dım. Yangın çıkışlarını kontrol ettim, merdiven boşluklarını, çatıyı, bodrum katını... Saat ikide çamaşır yıkayan yaşk yalnız bir kadın dışında ortada dolaşan birini görmedim. Güneş doğduğunda kıyafet-lerimi değiştirmek için çabucak eve uğradım, şu an mahkeme salonu-nun dışında oturuyordum. Mübaşir adımı söylediğinde adrenaknin yavaş yavaş bedenime dağıldığını hissettim.

iki kanatk bir kapıdan ve bir antreden geçerek içeri yürüdüm, yıpranmış meşe döşemeler beni yemin edeceğim tanık kürsüsüne götürdü.

Yuki resmi bir şekilde beni selamladı ve kimliğimi açıklamam için sorular sordu.

Sonra, "Feribot olayımı itiraf eden adamı teşhis edebilir misiniz?" dedi.

"Evet," dedim, parmağımla Mickey Sherman'ın yanında oturan temizlenmiş bok çuvaknı göstererek.

Asknda Alfred Brinkley, onu en son gördüğümünden çok farklı

görünüyordu. Yüzü dolgunlaşmış, etrafı kolaçan eden gözleri sabitti. Tıraş olmuş, saçları kesilmiş *Del Norte* cinayetlerini itiraf ettiği zamandan altı yaş genç görünüyordu.

Ürkütücü bir şekilde zararsız görünüyordu, komşu Freddy gibi sıradan biri.

Yuki sivri topuklarının üzerinde bana döndü. "Sanık kapınızı çaldığında şaşırdınız mı?"

"Asknda sersemledim ama aşağıdan seslenip onu tutuklamamı istediğinde kendime geldim."

"Peki siz ne yaptınız?"

"Onu zararsız hale getirdim, kelepçeledim ve sonra destek istemek için aradım. Teğmen Warren Jacobi ve ben onu polis merkezine getirdik, burada onu sorguya çekip tutukladık."

"Bay Brinkley'e haklarını okudunuz mu?"

"Evet, kapımın önünde ve bir kez de poks merkezinde."

"Söylediğiniz şeyleri ankyor gibi görünüyor muydu?"

"Evet. Ona akli durum testi yaptım; adımı, nerede olduğunu ve ne yaptığını sordum. Yazılı olarak haklarından feragat ettiğini ve *Del Norte'deki* insanları öldürdüğünü söyledi."

"Size akk başında geldi mi Çavuş?"

"Evet. Huzursuzdu. Dağılmış durumdaydı. Ama Teğmen Jacobi ve ben onun normal ve yaptıklarının farkında olduğunu düşündük ki ben buna akli başında derim."

"Teşekkür ederim Çavuş Boxer," dedi Yuki. "Tanık sizindir."

Jüri üyelerinin gözleri Alfred Brinkley'in yanında oturan şık adama döndü. Mickey Sherman ayağa kalktı, gösterişli fûme renkli ceketinin ortadaki düğmesini ilikledi ve bana baş döndürücü bir gülümsemeyle baktı.

"Selam Lindsay," dedi.

Bölüm 78

Birkaç ay önce polis barbarkğından ve ölüme sebebiyet vermekten dolayı suçlandığımda Mickey'e çok güvenmiştim; nasıl tanıkkk edikr, hatta kürsüde ne giyilir, nasıl bir ses tonu kullanılır o öğretmişti. Beni yüzüstü bırakmamıştı.

Eğer Mickey olmasaydı şu an ne yapıyor olurdum bilmiyorum, ama eminim ki polislikle ilgili bir şey olmazdı.

Bir zamanlar kurtarıcım olan bu adama karşı bir sevgi dalgası hissettim ama bu korkunç çekicikğine karşı mantık kalkanımı kaldırdım ve aklımdan hiç gitmeyen Alfred Brinkley'in kurbanlarının fotoğraflarına odaklandım. Hastanede ölen küçük çocuğa, öleceğini düşünürken oğlunu sorup elimi tutan Claire'e...

Sherman'ın müvekkili bunların hepsinden suçluydu.

"Çavuş Boxer," dedi Sherman. "Bir katilin, polis memurunun evine gekp teslim olması nadir rastlanan bir şeydir değil mi?"

"Öyle diyebikriz."

"Fred Brinkley özelkkle size teslim olmak istedi, bu doğru mu?"

"Bana söylediği şey buydu."

"Bay Brinkley'i tanıyor muydunuz?"

"Hayır tanıımıyordum."

"O zaman neden Bay Brinkley sizden onu tutuklamanızı istedi?"

"Beni feribot katikyle ilgili bilgi isterken televizyonda gördüğünü söyledi. Bunu, evime gelmesi gerektiği olarak anlamış."

"Sizin nerede oturduğunuzu nasıl buldu?"

"Bir kütüphaneye gittiğini ve bilgisayar kullandığını söyledi. Adresimi internetten bulmuş."

"Bay Brinkley'i zararsız hale getirdiğinizi söylediniz. Onun silahını aldınız değil mi?"

"Evet."

"İnsanları vurduğu silahıyla aynı silahtı değil mi?"

"Evet."

"Kapınıza yazık bir itiraf getirdi değil mi?"

"Evet."

"Durumu toparlarsak, müvekkilim televizyondaki halka seslenişinizi duyuyor ve bunu *ki isel* bir çağrı olarak algılıyor. Adınızı kütüphanedeki bilgisayarı kullanarak Google'dan aratıyor ve *bir yemek sipari i vermi siniz gibi* kapınıza geliyor. Ve hâlâ dört kişiyi öldürmek için kullandığı silahı yanında taşıyor," dedi Mickey.

"İtiraz ediyorum Sayın Yargıç. Tartışmaya açık," dedi Yuki.

"İzin veriyorum ama lütfen konuya gelin Bay Sherman."

"Tabii Sayın Yargıç." Mickey bana doğru yürüdü, kahverengi gözleriyle insanın içine işleyen "Bana güvenebilirsiniz" bakışını attı.

"Gelmek istediğim yer şu Çavuş. Bir katikn cinayet silahını saklayıp onu bir cinayet masası müfettişinin evine getirmesinin sadece akşılengelmedik değil, aynı zamanda *tuhaf* olduğuna siz de katılmıyor musunuz?"

"Bu akşılengelmedik diyebilirim."

"Çavuş, Bay Brinkley'e neden bu insanları vurduğunu sordunuz mu?"

"Evet."

"Peki o ne dedi?"

Yer varılsa da içine girsem diye düşündüm, Mickey Sherman'ın sorusunu yanıtlamayı reddediyordum ama tabii ki böyle bir seçeneğim yoktu. "Yaptığını çünkü seslerin ona yapmasını söylediklerini söyledi."

"Kafasındaki sesler mi?"

"Bana söylediklerinden anladığım bu."

Mickey bana "Ah evet" der gibi gülümsedi. *Savunma iyi günündeydi.* "Başka sorum yok. Çok teşekkürler Lindsay."

Bölüm 79

Yuki, MacBain'in yerinde kapının önündeki masada karşıma oturdu. Sadece endişek değil aynı zamanda dayak yemiş gibi görünüyordu.

"Seni ben de sorgulamakaydım," dedi Yuki siparişlerimizi verdikten sonra. Oturduğumuz yer avukat, müvekkil, poks ve her tür Adkye Sarayı çalışanıyla tıka basa doluydu. Yuki gürültünün içinde duyulmak için sesini yükseltmek zorunda kaldı. "Brinkley seslerden bahsettiğinde sana ne düşündüğünü sormalıydım."

"Benim ne düşündüğümün ne önemi var? O kadar dert değil."

"O kadar önemk." Yuki ellerini geriye doğru saçlarında gezdirdi. "Teğmen Boxer, Bay Brinkley öldürmesini emreden sesler duyduğunu söylediğinde ne düşündünüz?"

Ürperdim.

"Haydi Lindsay. Dekkk savunmasını sahnekyor derdin."

"Yuki her suçluyu yakalayamazsın. Birinci sınıf iş çıkarıyorsun, gerçekten."

Yuki surat astı. "Mickey başarıyla her olumsuzlu olumluya çeviriyor. 'Müvekkilim hiçbir sebep olmaksızın insanları öldürdü. Bu onun

deli olduğunu gösterir, değil mi?"

"Elindeki tek şey bu. Bak Brinkley mantıklı görünüyordu ve ben de öyle söyledim. Jüri Brinkley'in sesler duymasıyla ilgili sözlerini dikkate almayacak."

"Evet," dedi Yuki peçetesini yırtarak. "Jürinin O.J. Simpson'ı 'suçsuz' bulmasından hemen önce Marcia Clark'ın en yakın arkadaşının ona ne söylediğini merak ediyorum. 'Merak etme Marcia. O eldiveni kimse umursamayacak.'"

Syd, burgerlerimizi ve bir yığın patates kızartmasını getirirken arkama yaslandım. "Hey!" dedim. "Mickey'i mahkemenin merdivenlerinde muhabirlerle kuşatılmış halde gördüm. Geçen yaz basınla olan ilişkisini ne kadar sevmiştik. Şimdiyse onun bir *medya maymunu* olduğunu düşünüyorum."

Yuki gülmedi.

"Yuki!" dedim parmaklarımla bileklerine daireler çizerek. "Çok başarısın, davana hâkimsin ve hepsinden önemksi kulağa *do ru* gekyorsun."

"Tamam tamam," dedi. "Zırlamayı kesiyorum. Tanık olduğun için sağ ol. Desteğin için de teşekkür ederim."

"Benim için bir şey yap canım."

"Hımm?"

"Biraz daha kalori al ve kendine biraz güven."

Yuki hamburgerini aldı, sonra ısırmadan tabağa geri koydu. "Benim sorunum ne biliyor musun Linds? Ben bir hata yaptım. Bunun gibi bir davada hata yapamazsın. *Bir tane bile*. Ve hayatımda ilk defa, gerçekten kaybedebileceğimi görüyorum."

Bölüm 80

Ben öğle yemeğinden sonra ekip odasına girer girmez "Demin Macklin aradı," dedi Jacobi. Conklin ve ben Jacobi'yi ofisine kadar takip ettik, Jacobi: "Uç saat önce Los Angeles'ta bir sokakta bir çocuk kaçırılmış. Küçük bir erkek çocuk. Bir matematik dehası olarak tarif edilmiş."

Oturmadım bile.

Jacobi'yi soru bombardımanına tuttum. Siyah minibüsteki biri tarafından mı kaçırıldı? Olay mahalknde bir kanıt var mı? Plaka numarası, eşkâl ya da başka bir şey? Çocuğun anne babası kontrol edildi mi? Çocuğu kaçıranlardan bir haber aldılar mı? Kısaca kaçırılma Madison Tyler'inkine benziyor muydu?

"Boxer sakın ol olur mu?" dedi Jacobi, çizburgerinin kalıntılarını çöpe atarken. "Elimde olan her şeyi söyleyeceğim, her küçük ayrıntıyı."

"Peki o zaman çabuk ol," diye güldüm. Oturdum ve Jacobi bize olayı anlatırken öne yaslanıp dirseklerimi masaya koydum.

"Anneyle baba evin içindelermiş ve çocuk da arka bahçede oynuyormuş," dedi Jacobi. "Anne bir çılglık duymuş. Telefodaymış, cam-

dan sokağa bakmış ve siyah bir minibüsün hızla sokağın köşesinden döndüğünü görmüş. Pek önemsememiş. Birkaç dakika sonra bahçeye bakmış ve oğlunu görememiş."

"Çocuk bahçenin dışına mı çıkmış?" diye sordu Conklin.

"Muhtemelen. Kapı acıkmış. Çocuk kapıyı açmış olabilir, akıllı bir çocuk değil mi? Ya da belki başkası yapmıştır. LAPD¹⁴ sarı alarm vermiş ama baba işi şansa bırakmamış ve Federalleri aramış."

Jacobi önüne FBI logolu bir faks koydu, ikinci sayfada inanılmaz tatlı bir çocuğun fotoğrafı vardı; kocaman gözleriyle tıpkı küçük bir meleğe benziyordu.

"Çocuğun adı Charles Ray, altı yaşında. LAPD Ray'in evinin önündeki lastik izlerini araştırmış ve izler Honda'nın eski model bir minibüsündeki standart lastiklerle uyuyor. Kaçırılma olayında minibüsün de olduğuna dair bir kanıt yok. Kapının üzerinden de işe yarar bir parmak izi çıkmamış."

"Çocuğun bir bakıcısı var mıydı?"

"Evet. Briana Kearny. Charlie kaçırıldığında dışıdeymiş. Orada olduğuna dair tanığı var. Bu zor bir iş Boxer. Belki de Madison Tyler'ı kaçıranlar bu işe karışmıştır, belki de karışmamışlardır."

"Anne babayla görüşmekyiz," dedi Conklin.

"Sanki istesem sizi tutabilecekmişim gibi," dedi Jacobi. "Bir çift korkunç bekçi köpeği."

Jacobi masasının bizim olduğumuz kısmına iki sayfa daha uzattı. Bunlar benim ve Conklin adına Los Angeles'a gidiş dönüş elektronik bilet çıktılarıydı.

"Dinleyin," dedi Jacobi. "Aksini öğrenmediğimiz sürece bu çocuğun kaçırılmasını Tyler davasının bir parçası olarak kabul ediyoruz, yani Teğmen Macklin'e rapor verin. Ve beni de olupbitenden haberdar edin." Jacobi saatine baktı. "Saat ikiyi çeyrek geçiyor. Saat dört gibi Los Angeles'ta olursunuz."

14 LAPD: Los Angeles Police Department: Los Angeles Polis Departmanı.

Bölüm 81

Ekip arabaları Ray'in ahşap çiftk evinin önündeki tek şeritli cad-denin üzerine park etmişlerdi. Yolun iki tarafına dizilmiş, birbirine bitişik birkaç düzine evden biriydi.

Polisler kaldırımında konuşuyorlardı. Rozetlerimizi gösterdiğimizizde bizi selamladılar. "Anne evde," dedi içlerinden biri.

Eileen Ray kapıya geldi. Beyaz, otuzlarının başlarında, 175 cm boyunda, sekiz aykk hamile ve korkunç derecede kırılğan görünüyordu. Koyu renk saçlarını atkuyruğu yapmıştı, yüzü acık ve ağlamaktan kırmızıydı.

Conklin'i ve kendimi tanıttım, Bayan Ray bizi içeri davet etti. Bu sırada bir FBI teknisyeni telefona dinleme cihazı yerleştiriyordu. "Polis... harikaydı ve onlara minnettarız," dedi Bayan Ray, bize bir sandalye ve koltuğu göstererek.

Oturma odası desenk dolaplar, sepetler, kuş yuvaları ve kuru çiçeklerle doluydu. Düzleştirilmiş kökler mutfak masasının yanında yere yığılmıştı. Hediye dükkânı havasmdaki Ray ailesinin evine bir de yayılan lavanta kokusu ekleniyordu.

"Biz evde çalışırız," dedi Bayan Ray, sorulmamış soruma cevap

vererek. "Ebay."

"Kocanız nerede?" diye sordu Conklin.

"Scotty ve bir FBI ajanı arabayla Briana'yla dolaşıyorlar," dedi. "Kocam, Charlie'nin buralarda dolaştığını, kaybolduğunu umuyor."

"Charke çok korkmuş olmak!" diye haykırdı Eileen Ray. "Aman Allah'ım başından neler geçmiş olmak! Onu kim kaçırmış olabilir?" diye sordu sesi çatlayarak. "Ve neden?"

Conklin ve benim buna verecek cevabımız yoktu ama Bayan Ray'i soru yağmuruna tuttuk; ona günlük yaşantısı, kocasıyla ilişkisi ve bahçeye açılan kapının neden açık olduğuyla ilgili sorular sorduk.

Aileden, arkadaşları arasından ya da bir yabancından herhangi birinin Charlie'ye aşırı ya da uygunsuz şekilde ilgi gösterip göstermediğini sorduk.

Söylediği hiçbir şey bizde ışık yakmadı.

Scott Ray, FBI ajanı ve bebek yüzlü genç bir kız olan dadıyla oda-ya girdiğinde Eileen Ray ekndeki mendik büküyordu.

Conklin ve ben ayrıldık, Conkkn Scott'la çocuğun odasında görüşürken ben de Briana'yla mutfakta konuştum. Westwood İş ve İşçi Bulma Kurumu'nun ithal kızlarının aksine Briana Kearny üç blok ötede oturan ve Charlie'ye saat başı ücret alarak bakan ikinci nesil bir Amerikalıydı.

Diğer bir deyişle Briana bir bebek bakıcısıydı.

Ben onu sıkıştırdıkça Briana iç burkan hicrıkırıklarla ağlıyordu. Ondan arkadaşlarıyla ve sevgilisiyle ilgili şeyler, ya da birinin Ray'lerle ve onların alışkanlıklarıyla ilgili sorular sorup sormadığını öğrenmek istedim.

Conkkn ve ben sonunda defterlerimiz kapadık ve pencerelerdeki ışıklar yanarken ardımızda sıcacık küçük çiftk evini bırakıp onlarla vedalaştık.

"O kızın, çocuğun kaçırılmasıyla hiçbir ilgisi yok," dedim.

"Babayla ilgilik de kötü bir şey bulamadım," dedi ortağım. "Bu 'çocuk sapığı çocuğu minibüse atar' hikâyesi gibi."

"Evet. Bir çocuğu çalmak lanet olsun ki bu kadar kolay. Sapık

diyor ki, 'Yavru köpeğimi görmek ister misin?' Çocuk da peşinden gidiyor. Sapık, çocuğu çekerek içeri alıyor ve basıp gidiyor. Tanık yok. Kanıt yok. Şimdiyse..." dedim. "Hiçbir zaman gelmeyecek bir telefon için uzun bir bekleyiş..."

Bölüm 82

Altı yaşındaki Charke Ray kaçırılalı yedi saatten fazla olmuştu ve çocuk hırsızları henüz anne babasını aramamışlardı. Tyler'ların aksine Ray'ler genelde fidye istemek için uygun olan sosyo ekonomik çerçevenin içinde değillerdi.

Ve bu da kötü bir şeydi.

FBI ajanı David Stanford bize olayı kısaca anlatırken Kaptan Jimenez'in ofisinde oturuyorduk.

Stanford gri saçlarını arkadan at kuyruğu yapmış, mavi gözlü bir adamdı. Bu dava için görevlendirilmeden önce başka bir davada gizk olarak çakşıyordu.

Yüzbaşının masasının üzerinde yığılı duran el ilanlarından birini alıp Charke Ray'in yusuvarlak gözlerini, bebek dişlerini ve kısa kesilmiş koyu renkli buklelerini dikkatle inceledim.

Acaba cesedi haftalar ya da aylar sonra bir çöplükte ya da kazınması bir mezarda mı bulunacaktı, yoksa bir fırtına sonrası dalgalar tarafından kıyıya mı atılacaktı?

Toplantı bittiğinde Maclain'i arayarak gerekk bilgileri verdim. Sonra Ajan Stanford, Conkkn ve beni havaalanına götürdü. Çevre yo-

luna çıkarken Stanford, Conklin'e uçuşumuzdan önce Marriot LAX'a uğrayıp bir şeyler içmeyi önerdi. Madison Tyler ve kaçırılması hakkında bildiğimiz her şeyi öğrenmek istiyordu.

Kendi adıma bir içkiye hayır demezdim, hatta iki bile olabilirdi.

Latitute 33'ün barı ve restoranı doluydu. Fıstık ve bira eşliğinde Madison'ı konuştuk. Sonra Stanford bize aylar önce üzerinde çakıştığı gizk bir çocuk kaçırma davasından söz etti.

On yaşında bir kız çocuğu, okuldan eve yürürken kaçırılmıştı. Yirmi dört saat sonra, tecavüz edikp boğularak öldürölmüş halde bir kixsenin sunağında bulunmuştu. Çocuğun elleri dua eder vaziyette birleştirilmişti. Katil hâlâ bulunamamıştı.

"Bu kaçırılmalar ne sıklıkla 'kurtarma' ile sonlanır?" diye sordum.

"Çocuk kaçırılmaları çoğu zaman aile bireylerinden biri tarafından yapır. Bu durumlarda çocuk hiçbir zarar görmeden geri döner. Hırsızın yabancı olduğu durumlarda ise geriye dönüş oranı % 50'dir." Stanford konuşurken sesi çatallaşmıştı. "İster tutku deyin ister takıntı, bu çocuk canavarlarından ne kadar yakalayabilirsem dünya üç küçük çocuğum için o kadar güvenli bir yer olacak."

Bölüm 83

"Akşam yemeği için bana eşlik etmeye ne elersiniz?" diye önerdi Stanford. Onun bu önerisini kabul ettik. Saat sekiz uçağı bizsiz havalandırırken garson masamıza mönüleri dağıtıyordu.

Ajan bir şişe 'pinot grigio' ısmarladı. Conkkn'le ben Paola Ricci'nin kaçırılması ve öldürölmesiyle ilgili bildiklerimizi kendisine aktardık.

"Gerçekten fena sıkıştık," dedim Stanford'a. "Çıkamaz sokaklarımız başka sokaklara açılıyor. Çıkamaz sokakların neredeyse elkneisindeyiz"

Etlerimiz geldi, Stanford bir şişe şarap daha söyledi. Bu uzun gün boyunca ilk kez biraz gevşedim. Arkadaşlık ortamından, bir yandan salondaki canlı orkestranın çaldığı country ve western müziğı dinlerken bir yandan da beyin fırtınası yapıyor olmaktan çok memnundum.

Öte yandan Conklin'in benimkilerin yanı başında duran uzun bacaklarını hissediyordum. Koluma hafifçe dokunan kahverengi süet ceket, sesinin tanıdık ahengi ve boğazımdan yumuşacık kayıp giden şarabın eşliğinde akşam geceye dönüyordu.

9.15 sularında Stanford masadan kalktı. Ray'lerin telefon kayıtları

lan deşifre edildikten sonra bizi bilgilendireceğini ve Ricci/Tyler davasında yardımcı olabilecek herhangi bir şey bulduğunda hemen bize haber vereceğini söyledi.

San Francisco'ya bir uçuş daha kaçırmıştık. Rich ve ben Stanford'a veda ettikten sonra bir sonraki uçuş için United Airlines'ın kapısının önünde bir saat daha beklemeye hazırlandık.

Tam kapıdan çıkıyorduk ki orkestra Kenny Chesney albümünden bir parça çalmaya başladı. Şarkıcı tüm müşterileri dans etmeye davet ediyordu.

Yorgun yol savaşçıların ve havayolu personelinin oluşturduğu kalabalık, piste doluşup kendilerini Elektrik Boogie'nin yeni dönüş hareketine kaptırarak dans etmeye başladılar.

Rich gülümseyerek sordu: "Piste çıkıp biraz rezil olmak ister misin?" Ben de gülerek cevap verdim: "Neden olmasın, isterim tabii."

Dans pistine doğru ilerleyen Rich'i takip ettim; hareketli müziğin, birbirine çarpıp duran başları dönmüş yabancıların, hepsinden iyisi kahkahaların ortasına daldım.

Gülmekten iki büklüm olmayak uzun zaman olmuştu ve kendimi harika hissediyordum.

Romantik şarkılar söyleyen şarkıcı mikrofonu yerinden aldı, dudaklarını ıslatarak orgda kendisine eşlik eden dekkankyla birkkte 'Lying Eyes'ı yumuşacık bir sesle söylemeye başladı.

Herkes eşleşti, Rich kollarını uzattığında usulcacık sokuldum. Allah'ım, aman Allah'ım Rich'in kollarında olmak ne güzeldi.

Salon birazcik dönüyordu, ben de gözlerimi kapayıp ona tütündüm. Aramızdaki boşluk giderek kapanıyordu çünkü o küçücük dans pistinde kıpırdayacak yer yoktu.

Daha ileri giderek parmaklarımın ucunda yükselip başımı omzuna koydum, o da bana daha sıkı sarıldı.

Müzik bittiğinde Rich, "Vay canına, ben hiç havaalanına gitmek istemiyorum, ya sen?" dedi.

Gecenin bu geç saatine kadar sorunu hallettiğimizi, uzun ve yorucu bir iş günü geçirdiğimizi, bu arada bir hayk de şarap içtiğimizi,

geceyi Los Angeles'ta geçirmek için son derece iyi niyetli ve masraf olarak yazdırabileceğimiz bir sürü nedenimiz olduğunu söylediğini hayal meyal hatırlıyorum.

Ama yine de Marriott LAX'ta hesabı ödemek üzere kredi kartımı uzatırken tereddütlüydim. Kendi kendime bunun bir şey demek olmadığını, sadece odama gidip uyuyacağımı söyleyip duruyordum.

Rich'le ben, aramızda yorgun bir çift karşı karşıya duruyorduk. Aynak asansör kabini on katı sessizce tırmandı. Kabul etmekten nefret ediyordum ama kollarında olmayı özlemiştim.

Asansörden indiğimizde "İyi geceler Rich," diyerek arkamı döndüm. Anahtar kartı yuvasına sokarken onun da koridorun karşı tarafındaki bir odanın kapısında aynı şeyi yapmakta olduğunu biliyordum.

"Yarın sabah görüşürüz Lindsay."

"Elbette. İyi bir uyku çek Richie."

Küçük yeşil ışık yandı ve kapı açıldı.

Bölüm 84

Odamın kapısını kapatıp kilitledim. Akkm özlem ve arzu, rahatlama ve pişmanlıkla karmakarışık. Kıyafetlerimi çabucak çıkardım, bir dakika sonra kanım şakaklarımda zonklayarak sıcak duşun altında durdum.

Tertemiz ve sıcaktan pespembe vücudumu yumuşak havlularla kuruladım, saçlarımı kuruttum, lavabonun üstündeki aynanın buharını havluyla sildikten sonra çıplak vücudumu inceledim.

Hâlâ genç, güzel ve arzu edilebikrdim. Göğüslerim diri, karnım dümdüzdü. Küllü sarı saçlarım dalgalar halinde omuzlarımdan aşağı dökülüyordu.

Joe beni neden aramamı tı?

Otekn beyaz bornozunu giyip yatak odasına gittim. Cep telefonumdan sesk mesajları kontrol ettim, tıpkı evdeki telesekreter gibi bomboştu.

Joe'yu görmeyeli altı gün olmuştu.

Aramızdaki her ey gerçekten tamamen bitmi miydi?

Onu bir daha göremeyecek miydim? Neden pe imden gelmemi ti sanki?

Perdeleri sıkıca kapadım, altın rengi kapitone örtüyü katladım, yastıklarımı kabarttım. Şarap ve sıcak duştan hafifçe başım dönerek uzandım. Gözlerim kapak, Joe'nun giderek uzaklaşan hayaknin yerini daha kaçınılmaz fantezilere bıraktığım fark ettim.

Yarım saat öncesine, Rich'in bana sarıldığı ana dönmüştüm. Onunla dans etmenin "iyi"den "fevkalade"ye dönüştüğü, vücuduma yaslanan bedeninin sertliğini hissettiğim, kollarımı boynuna dolayıp vücudumu ona bastırdığım anı yeniden yaşadım.

Kendi kendime bu tür şeyler hissetmenin çok normal olduğunu söylüyordum. Sonuçta ben de insandım, o da, ikimiz de baş başa yalnız kalmamıza doğal bir tepki veriyorduk.

Kapının vurulmasıyla irkildim.

Yeniden çalındığında yüreğim ağzıma geldi.

Bölüm 85

Bornozumun kuşağını sıkıca bağlayarak çıplak ayaklarla kapıya yürüdüm. Göz dekğinden baktığımda Rich Conklin'i gördüm. Başında naylon bir duş başlığı vardı.

Kilidi açarken gülüyordum, kapıyı açan elim titriyordu. Conklin'in üstünde pantolon ve üç düğmesi iliklenmiş mavi gömleği vardı. Elindeki otel diş fırçasını beyaz bir bayrak gibi tutuyordu.

"Acaba sende gargara var mı Lindsay? Tuvalet malzemeleri sepetinde bir sürü nemlendirici var ama gargara yok."

Ciddi yüz ifadesi, tuhaf isteği ve duş başlığıyla birleşince kendimi tutamadım.

Kapıyı ardına kadar açarak "Bende de gargara yok ama belki çantamda bir şeyler vardır," dedim.

Kapı arkamdan kapandı. Yere bıraktığım çantama doğru yürürken ayakkabılarımdan birine takıkp sendeledim. Rich beni dirseğimden tuttu. Ve işte o an. Göz göze, sersemlemiş... Los Angeles'ta bir otel odasında yalnız. Uzanıp duş başlığım çıkardım. Açık kahve bir tutam saç o şahane yüzüne düştü, elindeki diş fırçasını yere bıraktı. Sonra kollarını belime dolayıp beni kendine çekti.

"Bu görev düzenlemesiyle ilgili bir tek sorunum var," dedi. "Ve büyük bir sorun."

Rich beni öpmek için eğildi. Ben de tam böyle yapmasını istemiştim. Kollarımı yeniden boynuna doladım ve dudakları benimkilerle buluştu, ilk öpüşmemiz kimyasal bir patlamaydı.

Rich beni loş odadaki yatağa yatırırken ona kenetlenmiştim.

Bedeni üzerimde, parmaklarımız birbirine geçmiş, elleri ellerimi yatağa bastırırken yumuşacık, usulca adımı tekrarlıyordu.

"Lindsay, sen daha benim adımı bile bilmezken seninle böyle olmayı istemiştim."

"Ben senin adını hep biliyordum."

Onu deli gibi istiyordum ve kendimi kopup koyvermeye hakkım vardı. Ama benim yakışıklı, genç iş ortağım bornozumu açıp dudaklarıyla göğsüme dokununca, içimde şimşek gibi çakan mantıklı panik duygusu beynimdeki acil frenini çekti.

Kötü bir fikirdi. Gerçekten çok kötü.

Kendimi zorlukla duyabildim. "Richie hayır."

Rich soluk soluğa, kıpkırmızı, gözlerimin içine bakarak yan tarafa devrildiğinde bornozumun önünü güçlkle kapattım.

"Özür dilerim," dedi.

"Hayır, dileme." Ekni alıp yanağıma koydum, ekmi onunkinin üstüne kapattım. "Ben de en az senin kadar istiyorum. Ama biz iş ortağıyız Rich. Birbirimize göz kulak olmak zorundayız. Ama bu şekilde değil. Bunu bir daha asla yapmamakıyız." Ben konuşurken ağzından boğuk bir inilti çıktı.

Bölüm 86

Los Angeles'tan döndüğümüzün ertesi günü Conklin yanımda Westwood İş ve İşçi Bulma Kurumu'nun kapısını çaldım. Yuvarlak suratlı bir adam kapıyı açtı. Elli yaşlarında, yarısı kırılmış sarı saçk adam, parlak gri gözleriyle gaga burnu üzerindeki çerçevesiz gözlüklerinin ardından beni merakla inceledi.

Madison Tyler'ın kaçırılmasıyla bir ilgisi var mıydı?

Nerede oldu unu biliyor muydu acaba?

Rozetimi gösterdim, ortağımı ve kendimi tanıttım.

"Evet. Ben Paul Renfrew'im. Ve sizler de birkaç gün önce buraya gelen dedektiflersiniz değil mi?"

Öyle olduğumuzu ve Paola Ricci hakkında bazı sorular sormak istediğimizi söyledim.

Renfrew bizi içeri davet etti. Bu nazık adamın arkasından dar koridor boyunca yürüyerek son gördüğümüzde üzerinde bir asma kilit bulunan yeşil kapıdan içeri girdik.

"Lütfen, lütfen oturun," dedi Renfrew. Conklin'le ben de rahat bir tarzda döşenmiş ofisin bir köşesinde, birbirine dik açıda yerleştirilmiş küçük kanepelere oturduk. Renfrew da bir sandalye çekti.

"Sanırım Paola kaçırıldığında nerede olduğumu bilmek istiyorsunuz," dedi.

"Eh, oradan başlayabiliriz," dedi Conkkn. Yorgun görünüyordu, ikimiz de yorgun görünüyorduk.

Renfrew göğüs cebinden küçük bir not defteri çıkardı. Avuç içi bilgisayarlara benzeyen ince bir ajandaydı bu.

Hiçbir soruya gerek kalmadan bize Paola'nın ölümünden önceki günlerde, öldüğü gün ve sonrasında San Francisco'nun kuzeyinde yaptığı toplantılar hakkında, bulunduğu potansiyel müşterilerinin adlarını da ekleyerek kısa bir rapor verdi.

"Size bunun bir fotokopisini verebilirim," diye teklif etti.

Ona bir ölçekte, "on"u üçüncü derece bir alarm varsayarsak, midemdeki ibre "yedi"yi gösteriyordu. Renfrew fazla hazırlanmış, fazla prova yapmış görünüyordu.

Renfrew'in programının fotokopisini aldım ve aym süre içinde karısının nerede olduğunu sordum.

"Almanya ve Fransa'yı kapsayan bir tura çıktı," diye anlattı Renfrew. Seyahat programı hakkında kesin bir bilğim yok, çünkü o programını hep güneybirkk yapar. Ama önümüzdeki hafta döneceğini umuyorum."

"Paola ve Madison'a zarar vermek isteyecek herhangi birini tanıyor musunuz?"

"Hayır, hiç kimseyi," dedi Renfrew. "Ne zaman televizyonu açsam, çocuk kaçırma üzerine başka hikâyeler duyuyorum. Gerçek bir salgın gibi," dedi. "Paola çok tatlı bir kızdı. Ölmesi beni derinden etkiledi. Herkes onu severdi."

"Madison'la bir kez karşılaştık," diye devam etti Renfrew. "Bu kadar değerli bir çocuğa kim neden kötülük yapmak istesin? inanım bilemiyorum. Ölümü korkunç, korkunç bir trajedi."

"Neden Madison'ın öldüğünü düşünüyorsunuz?" diye atıldım.

"Ölmedi mi? Sadece öyle tahmin ettim... Özür dilerim yanlış ko-nuştum. Umarım onu sağ bulursunuz."

Westwood Iş ve işçi Bulma Kurumu'ndan ayrılırken Renfrew'in

yöneticisi Mary Jordan masasından kalktı ve bizi kapıya kadar geçirdi.

Yakınlardaki pazardan gelen bakk kokularıyla yüklü ıslak sabah havasına çıktığımızda Jordan ekni koluma koyarak:

"Lütfen," dedi alelacele. "Beni konuşabileceğimiz bir yere götürün. Size anlatacaklarım var."

Bölüm 87

On beş dakika sonra yine Adliye'deydik. Conklin, Mary Jordan ve ben iç karartıcı ve eski suratlı yemekhanede oturuyorduk.

Ekndeki kahve fincanını bir yudum bile içmeden sımsıkı kavramıştı.

"Birkaç gün önce, siz evden ayrıldıktan sonra Bay Renfrew yolculuktan dönmeden önceydi. Etrafı iyice bir araştırayım istedim. Ve bunu buldum."

Çantasından çizgili bir hesap defteri sayfasının fotokopisini çıkardı.

"Kayıt defterinden. Onlar öyle diyorlar."

"Bunu nereden buldun Mary?" diye sordu Conklin.

"Renfrew'in özel ofisinin anahtarını buldum. Kayıt defterini orada saklıyorlar."

Savcının ofisine telefon ettim ve saveci yardımcısı Kathy Valoy'u telefona istedim. Olanları anlattım, o da bir dakikaya kadar aşağıda olacağım söyledi.

Valoy "bir dakika" dediğinde gerçekten "bir dakika"yı kasteden insanlardandı.

O da yemekhaneye geldi, Mary Jordan'ı kendisine tanıştırdım.

"Teğmen Boxer ya da Memur Conkkn'den biri sizden bu belgeleri bulmanızı istediler mi?"

"Elbette hayır."

"Eğer herhangi birisi sizden böyle bir şey istemişse bu, sizi poksın ajanı yapar ve biz bu durumda bu defteri ilerde bir gün delil olarak kullanamayız."

"Bunu kendi kendime yaptım," dedi Jordan, savcı yardımcısına. "Allah yardımcım olsun."

Valoy gülümsedi. "Lindsay bugünlerde bir öğle yemeği yemekyiz," dedi parmaklarını sallayarak selam verdi ve yemekhaneden çıktı.

Mary'ye kâğıdı görüp göremeyeceğimi sordum, uzattığı kâğıdın en üstünde başlık olarak yazılmış YERLEŞTİRMELER - MÜŞTERİLER - ÜCRETLER sözcükleri vardı. Bütün girişler bu takvim yılına aitti.

Yerleştirmelerin çoğu kadın isimlerinden oluşuyordu. Müşteri adlarının hemen hepsi "Bay ve Bayan" ön ekiyle başkyordu. Bu ücretler beş rakamk sayılardan oluşuyordu.

"Bütün bu kızlar, bu ailelerin yanına bu sene mi yerleştirildiler?"

Mary başını salladı. "Hatırlıyor musunuz kurumun dadılarından biri olan Helga adında bir kızın yaklaşık sekiz ay önce şirket Boston'dayken kaybolduğunu anlatmıştım."

"Evet, hatırlıyorum."

"Defterden kızın kaydını araştırdım. İşte burada," dedi işaret parmağını kâğıdın üzerine koyarak. "Helga Schmidt, yanında çalıştığı insanlar da burada yazık. Penelope ve Wilkam Whitten."

"Devam edin," dedi Conkkn.

"Kayıtlara göre Whitten'lann bir kızı var Erica. Bir matematik dâhisi. Daha dört yaşındayken ilkokul problemlerini çözebiliyormuş. Whittenlan internette araştırdım ve Boston Globe Gazetesi'nde yayımlanmış bu röportajı buldum.

Mary Jordan'ın çantasından bir başka kâğıt çıktı. Çıktısı alınmış bir makaleyi masanın üzerine koydu, okuyabilelim diye bize doğru çevirdi. Biz okurken de yazıyı bizim için özetledi.

"Hikâye mayıs sayısının 'y'Şam biçimi' bölümünde yayımlanmış. Whitten bir şarap eleştirmeni, söyleşi karısı ve kendisiyle evlerinde yapılmış. İşte burada," diyerek yazının sonlarına doğru bir paragrafa işaret etti Jordan. "Burada Bay ve Bayan Whitten 'in gazeteciye kızları Erica'nın Bayan Whitten'in İngiltere'de oturan kız kardeşinin yanında yaşadığını söyledikleri yazıyor. Orada özel eğitim görüyormuş."

"Ve bu bana çooooook garip geldi," diye anlattı Jordan. "Akıl almaz bir şey. Whittenlar bir dadı tutuyorlar, dadı aniden ayrılıyor ve Whitten'lar kızlarını İngiltere'ye gönderiyorlar. Erica sadece dört yaşında. Whitten'lar istedikleri her eğitmeni ve öğretmeni tutabilecek durumdalar. Neden kızlarını uzaklara göndersinler ki?"

Jordan devam ederken Rich'le ben birbirimize baktık.

"Belki Paola'nın öldürülmesi ve Maddy'nin kaçırılma olayı olmasaydı akkma böyle şeyler gelmeyecekti," dedi Jordan. "Ben Erica Whitten'in İngiltere'de yaşadığına inanmıyorum. Dek olduğumu mu düşünüyorsunuz?"

"Ne düşünüyorum biliyor musun Mary?" dedim. "Sende iyi bir polisin sezgileri var."

Bölüm 88

Jacobi yanı başında ani bir öksürük nöbetine tutuldu. Tracchio'nun ucuz purosunun mavi dumanı odayı tamamen kaplamıştı, masadaki telefonun mikrofonu cızırdadı.

Telefonun diğer ucunda Whitten'ların Boston'daki evi vardı. FBI ajanı Dave Stanford'un sesi duyuldu.

"Whitten'lar tamamen kafayı yemişler. Ama ben hikâyeyi öğrenebildim. En küçük kızları Erica sekiz ay önce dadısı Helga Schmidt'le birlikte kaçırılmış."

Yoksa olmuş muydu? Sonunda Ricci/Tyler davası ile bir bağlantı kurulabilecek miydi?

Ama eğer Erica sekiz ay önce kaçırıldıysa *kahrolası Whitten'lar neden polise haber vermemi lerdî?*

"Kaçırılma olayını kimse görmemiş." Stanford devam etti. Whitten'lar Erica ile Helga'nın, Erica'nın okuldan dönmesi gereken saatten bir saat kadar sonra kapının altından atılmış bir not bulmuşlar. Notun yanında yarım düzine kadar fotoğraf varmış."

"*Fidye notu* muymuş?" diye sordu Macklin. Sesi öfkeden boğuk boğuktu.

"Pek sayılmaz. Orada bir faks makinesi var mı?"

Tracehio, Stanford'a faks numarasını verdi. Arka planda Whitten'ların evindeki sesler duyuluyordu; bir adamla bir kadın alçak sesle fakat telaşla tartışıyorlardı. Kadın, "Hadi Bili, söyle onlara," diyordu.

Stanford'un sesi duyuldu: "Herkese selam, Bill Whitten hatta."

Bill Whitten merhaba dedikten sonra Tracehio da kendisini ve bizleri üstünkörü tanıştırdı. Korku ve öfke boğazını o kadar sıkıştırmıştı ki sesi boğazlanan bir karga gibi çıkıyordu.

"Bize ne yaptığınızı anlamamız gerek," dedi. "Pokse haber verirken kızımızı öldüreceklerini söylediler. Evimiz şu anda dinleniyor olabilir. *u anda* bizi izliyor olabilirler. *Anlıyor musunuz?*"

Tracehio'nun arkasındaki masada duran faks makinesi öttü ve bir dosya kâğıdı tepsisine düştü.

"Bir dakika bekleyin," dedi Tracehio ve makineden aldığı faksı hepimizin okuyabilmesi için masanın üzerine bıraktı.

ERICA ELİMİZDE. POLİSE BAŞVURURSANIZ ÖLÜR.
EN UFAK BİR ŞEYDEN KUŞKULANIRSAK, ÖLÜR.
O ZAMAN BİZ DE RYANT ALIRIZ.
KAYLA YA DA PATTY'İ.
SESSİZ KALDIĞINIZ SÜRECE ERICA SAĞ KALACAKTIR.
HER YIL YENİ BİR FOTOĞRAFINI ALACAKSINIZ.
HATTA BELKİ TELEFONLA BİLE KONUŞABİLİRSİNİZ.
AKILLI OLUN. SESSİZ KALIN.
BÜTÜN ÇOCUKLARINIZ BİR GÜN SİZE TEŞEKKÜR EDECEK.

Not sekiz ay önce yazılmıştı ama notun acımasız dik korkunun sayfadan taşmasına neden oluyordu. Sanki olay az önce olmuştu.

Şaşkınlık masanın etrafındaki yüzlerden okunuyordu. Macklin kâğıdı sanki çocuk hırsızlarının boğazını sıkıyormuşçasma buruştu-muştu.

Tracchio faks makinesinden ikinci sayfayı aldı.

"Fotoğrafları tam seçemiyorum," dedi Tracchio'ya.

"Erica'nın kaçırıldığında giydiği kıyafetlerle düz beyaz bir fonun önünde fotoğrafı çekilmişti. Diğer fotoğraflar Whitten'ların büyük çocuklarının şipşak çekilmiş fotoğraflarıydı. Kayla'nın odasının camından çekilmiş bir fotoğraf da vardı. Bütün fotoğrafları inceleyeceğiz."

Düşünüyordum da *tabii ki zarftan ve içindekilerden parmak izi toplamaya çalı acaklardı ama Stanford'un Whitten'lara söylemedi i ey bulunan her isimsiz cesetle hem Helga'nın hem de Erica'nın DNA'ları kar ıla tırılacaktı.*

Hiç şüphem yoktu ki mektup ve fotoğraflar sadece zaman kazanmak için yapılmış bir hileydi.

Erica Whitten ve Helga Schmidt ölmüştü.

Çocuk hırsızlarının kazancı ne olmuştu peki?

Ne istiyorlardı?

Cep telefonumun çaldığı sırada küçük kızların ve en az onlar kadar yardıma muhtaç dadılarının görüntüleri aklımdan geçiyordu. Arayan Müfettiş Paul Chi'di: "Ekibe bir acil telefon geldi Lindsay. Blakely Arms'ta biri saldırıya uğramış."

Bölüm 89

Conklin ve ben, Blakely Arms'ın asansöründen altıncı kattaki halı döşeli koridora çıktık. Koridorun sonunda daire 6G'nin kapısında iki poks gördük. Cinayete. . . . . Hazırlanan Memur Patrick Noonan'ı tanıdım.

"Ne oldu burada Noonan?"

"Kanlı bir kargaşa Çavuş, olan bu. Kurbanın adı Ben Wyatt. Yaklaşık bir yıldır bu binada oturuyormuş."

Conklin poks kordonunu kaldırdı ben de altından geçtim, Noonan anlatmaya devam ediyordu. "Zank kapıdan girmiş. Ya kapı açıktı, ya kapıyı kurban açtı ya da *herifin anahtarı vardı.*"

"Polisi kim aramış?"

"Bitişikteki kadını 6F'de. Virginia Howsam. H-o-w-s-a-m."

Conklin'le birlikte kurbanın az eşyayla döşenmiş dairesine girdik. Adamın başının etrafındaki kan halesi cilalı meşe üzerinde göl olmuştı.

Siyah, erkek, otuzlarının başlarında ve kaslıydı. Şort, ince gri bir tişört ve koşu ayakkabıları giyiyordu. Sol tarafının üstünde bir koşu bandının yanında yatıyordu.

Daha iyi görebilmek için e ildim. Gözleri kapalıydı, zorlukla nefes alabiliyordu ama yaşıyordu.

Sa kk g revkleri odaya doluştular, kurbanın etrafını çevirdiler,    e kadar sayıp onu sedyeye kaldırdılar.

Bana en yakın olan sa kk görevlisi, "Bilincini kaybetmiş. Onu San Francisco General'a götürüyoruz. Biraz çekilir misiniz  avuş? Teşekkürler," dedi.

Siren sesleri Townsend Caddesi'nde yankılanırken Charke Clapper ve olay yeri inceleme ekibinden iki adamı Wyatt'in oturma odasına geldiler, sonra odayı geçerek koşu bandına doğru yürüdüler.

"Bu aletin teli kesilmiş," dedi Clapper, sanki keskin bir bıçakla kesilmiş gibi görünen kabloyu gösterdi.

"Kurbanı gördünüz m ?"

"Evet. Yaşıyor Charke. En azından şimdikk. Arkadan sağlam bir darbe almış."

Irene Wolkowski olayında olduğu gibi Ben Wyatt'in kafasına vurulan alet her ne ise dairede bulunamamıştı. Ve yine Wolkowski cinayetindeki gibi olay yeri fazla tahrip edilmemişti.

Blakely Arms'ta terörü günlük olay hakne getiren bu saldırılar arasında bir bağlantı olduğu kesindi.

Ba lantı neydi? Allah kahretsin, neler oluyordu?

Bölüm 90

Ben Wyatt'ın kapı komşusu Virginia Howsam yirmili yaşlarının sonlarında, şehirde bir kulüpte geceleri çakşan bir kadındı. Bize Wyatt'ın ticaretle uğraştığını, akk başında hiç kimsenin incitmek istemeyeceği, hoş bir adam olduğunu söyledi.

Bayan Howsam'a yardımları için teşekkür ederek yangın merdivenlerine yöneldik. Belki Wyatt'ın alt katında oturanlardan biri, saldırının oluş saati hakkında bize bir ipucu verecek sesler duymuş olabikrdi.

Conklin merdivenlerde tam arkamdan geliyordu. O sırada telefonum çaldı, ekranda Dave Stanford'un adını okudum.

"Buyurun, Boxer."

"Sana iyi haberlerim var."

ikimiz birden dinleyebilelim diye Conklin'e telefona yaklaşmasını işaret ettim.

"Erica Whitten'dan mı bir haber var?"

"Hayır, ama Charke Ray'ın ekstra kremak sıcak çikolatasını içip şu anda yatağında uyuduğunu öğrenmek hoşuna gider diye düşündüm," diye kıkırdadı Dave.

"Harikasın Dave! Ne oldu?"

Stanford, karısı depresyonda bir adamın geldiğini ve çocuklarının birkaç hafta önce beşiğinde ölmüş olduğunu anlattı.

"Charke'yi alan bu kadın üzüntüden mahvolmuş vaziyette. Arabayla yoldan aşağı doğru giderken Charke'yi çitlerden dışarı bakarken görmüş ve çocuğu almış."

"Kadın gözaltında mı?"

"Evet ama aradığımız kişi o değil Lindsay. Erica Whitten ve Madison Tyler ile hiçbir ilgisi yok. Doktor kontrolünde antidepresan alıyormuş ve bebeği öldüğünden beri ilk kez dün sokağa çıkmış."

Stanford'a teşekkür edip telefonu kapattım.

"Yani elimizde yine bir şey yok."

"Elimizde bir şey var," dedim merdivenleri inmeye devam ederken. "Büyük bir olasılıkla bu Allanın belası binada bir katil var. Madison Tyler'a geknce, onun için bir çıkmaz sokak daha..."

Bölüm 91

Mickey Sherman savunma masasında Alfred Brinkley'in yanma oturmuş, aldığı ilaçların yarattığı kafa karışıldığına rağmen müvekkilinin kendisini iyice anlamasını sağlamaya çalışıyordu.

"Fred, *Fred*." Sherman müvekkilinin omzunu sarsıyordu. "Fred bugün senin savunmana başlıyoruz anlıyor musun? insanları senin kişiliğin hakkında yeminli ifade vermek üzere kürsüye çıkaracağım."

Brinkley başını salladı. "Doktorumu kürsüye çıkaracaksın."

"Doğru, Doktor Friedman senin ruhsal durumun hakkında konuşacak, sakın kızma. O bizden yana."

"Hikâyenin bana ait kısmını anlatmak için bir fırsat istiyorum."

"Bakacağız. Henüz seni oraya çıkartmak gerekip gerekmediğini bilmiyorum."

Mike'm asistanı tanıkların hepsinin ifade vermeye hazır olduğunu belirten bir not uzattı. Sonra mübaşir yüksek sesle "Herkes kalksın," dedi. Yargıç, kürsünün arkasındaki kapıdan mahkeme salonuna girdi. Jüri üyeleri daha önceden yerlerini almışlardı.

Alfred Brinkley davasının dördüncü günüydü ve oturum açılmıştı.

"Bay Sherman," dedi Yargıç Moore, "İlk tanışınız hazır mı?"

"Savunma Bay Isaac Quintana'yi çağırıyor."

Quintana kat kat acayip kıyafetler giymişti, gözleri pırıl pırıldı. Tanık kürsüsüne geçerken gülümsüyordu.

"Bay Quintana," diye başladı Sherman.

"Bana Ike deyin. Herkes öyle der."

"Ben de Ike diyeyim o zaman," dedi Sherman uysallıkla. "Bay Brinkley'i nereden tanıyorsunuz?"

"Napa State'de birlikteydik."

"Bu bir üniversite değil, değil mi?" dedi Sherman cebindeki bozuk paraları şıkırtırken, tanığa gülümseyerek bakıyordu.

"Hayır, bir tımarhane," dedi Ike sırtarak.

"Devlet Akıl Hastakları Hastanesi, doğru mu?"

"Evet."

"Fred'in neden Napa State'de olduğunu bikiyor musunuz?"

"Tabii. Depresyondaydı. Yemek yemiyordu, yataktan kalkmıyordu, çok kötü rüyalar görüyordu. Bikiyorsunuz Napa'ya geldiğinde kız kardeşi ölmüştü. Oraya gelmesinin sebebi yaşamak istememesiydi."

"Ike, Fred'in depresif ve intihara eğikmi olduğunu nereden bikiyordun?"

"Kendisi söylemişti. Ayrıca antidepresan aldığını biliyordum."

"Fred'le ne kadar birkkte kaldınız?"

"Yaklaşık iki yd."

"Onunla iyi geçinir miydiniz?"

"Elbette. Çok tatlı bir çocuktü. Bu yüzden onun feribottaki insanları öldürmek istemediğini biliyorum."

"İtiraz ediyorum Sayın Yargıç," diye adeta hırladı Yuki. "Bu cevap değil. Tanığın son cümlesinin kayıtlardan çıkarılmasını talep ediyorum."

"Kabul edildi. Kayıtlardan çıkarılsın."

"Ike," dedi Sherman güven verici bir tonla. "Fred Brinkley, onu tanıdığın günlerde saldırgan mıydı?"

"Hayır, asla. Kim söyledi bunu? Çok sakindi, ilaçlar insanı böyle yapar, bir hap atın artık çılgın değilsinizdir."

Bölüm 92

Yuki iddia masasından ayağa kalktı. Çizgili eteğinin kırıksıklıklarını düzeltirken Quintana'nın yüzündeki tuhaf gülümseyişi ve onu baştan ayağa hayır için yapılan kermeslerden giyinmiş gibi gösteren kıyafeti ile bir kuklaya benzediğini düşünüyordu.

Her şey onun lehineymiş gibiydi. Jüri üyeleri ona gülümsüyor, onu seviyordu. Toplu halde Brinkley'i seviyorlardı.

"Bay Quintana, neden Napa Devlet Hastanesi'ndeysiniz?" diye sordu Yuki.

"OCD'yim.¹⁵ Tehkkek bir şey değil. Sadece çok zamanımı alıyor. Sürekk bir şeyleri topluyor ya da kontrol ediyorum."

"Teşekkür ederim Bay Quintana. Aynı zamanda psikiyatr mısınız?"

"Hayır ama biraz bir şeyler biliyorum."

Jüridekiler kıkırdaşırken Yuki gülümsüyordu. Quintana'nın ifadesini, jüri üyelerini karşısına almadan çürütmek ustakk istiyordu.

"Ne iş yaparsınız Bay Quintana?"

15 OCD: Obsessive Compulsive Disorder: Obsesif Kompalsif Bozukluk.

"Bryant'taki Jade Cafe'de bulaşıkçıyım. Eğer gerçek temizlik istiyorsanız OCD'li birinden daha iyisini bulamazsınız."

"Ankyorum," dedi Yuki. Salondan kahkahalar yükseliyordu.

"Herhangi bir tıbbi eğitiminiz var mı?"

"Yok."

"Bugün dışında Bay Brinkley'i en son ne zaman gördünüz?"

"Yaklaşık on beş yıl önce. 1988 yılında ya da o aralar taburcu edilmişti."

"O zamandan bu yana kendisiyle herhangi bir bağlantı kurdunuz mu?"

"Hayır."

"Öyleyse o zamandan bu yana iki kez beyin, bir kez de kalp nakli amekyatı geçirdiğini bilmiyorsunuz."

"Ha-ha çok komik. Gerçekten mi?"

"Şunu vurgulamak istiyorum Bay Quintana, sizin 'çok tatlı bir çocuk' dediğiniz on altı yaşındaki delikanlı değişmiş olabilir. Siz on beş yıl önceki halinizle şimdi aynı mısınız?"

"Eh, şimdi daha çok şeyim var."

Salondan kahkahalar yükseliyordu, jüridekiler bile kıkırdıyorlardı. Yuki mizah anlayışını -Allah korusun- kaybetmediğini göstermek için gülümsedi.

Sessizkk sağlandığında "İke, Bay Brinkley'in çılgın olduğunu söylediğinizde bu sadece sizin arkadaşı olarak kişisel fikrinizdi değil mi? Ona resmen 'dek' tanısının konduğunu söylemek istemiyordunuz değil mi? Yani doğruyla yankşı ayırt edemediğini demek istiyorum."

"Hayır. Bu konuda bir şey bilmiyorum."

"Teşekkür ederim Bay Quintana. Başka sorum yok."

Bölüm 93

Sherman'ın bir sonraki tanığı Doktor Sandy Friedman, koltukların arasındaki boşluktan tanık kürsüsüne doğru yürüdü.

Harvard mezunu, marka gözlükleri, "Brooks Kardeşler" papyonu ve yüz ifadesiyle biraz Liam Neelson'ı çağrıştıran iyi bir dek doktoruydu.

Tanık yemin edip kim olduğuyla ilgili gerekli açıklamaları yaptıktan sonra Sherman sordu: "Dr. Friedman, Bay Brinkley'i muayene etme şansınız oldu mu?"

"Evet. Mahkeme gününü beklemek üzere hapse konulduğundan bu yana üç kez."

"Hastaklığına bir tanı koyabildiniz mi?"

"Evet. Bay Brinkley'in şizoeftif rahatsızlığı var."

"Bunun ne anlama geldiğini bize açıklayabilir misiniz?"

Friedman söyleyeceklerini toparlarken sandalyesinin arkasına yaslandı. Sonra devam etti. "Şizofreni, bir düşünce, ruh hak ve davranış bozukluğudur. İçinde paranoid şizofreni belirtileri de taşır. İki kutuplu bir hastalık olarak düşünülebilir."

"İki kutuplu' 'manik depresif mi demek?' diye sordu Sherman.

"iki kutuplu şizofreni hastalarının inişleri çıkışları vardır. Ümitsizlik ve depresyon, hiperaktivite ve mani. Fakat genelde toplum değerleriyle şu ya da bu şekilde bir uyum sağlayarak hastakklarını uzun bir süre saklayabilirler."

"Sesler duyarlar mı Dr. Friedman?"

"Evet. Çoğu duyar. Bu, hastalığın şizofrenik bekrtilerinden birisidir."

"Peki tehdit edici sesler?"

"Evet," diyerek gülümsedi Dr. Friedman. "Bu paranoyadır."

"Bay Brinkley, size hiç televizyon ekranındaki insanların kendisiyle konuştuğunu sandığını söyledi mi?"

"Evet. Bu da şizofren bozukluğun çoğunlukla biken bir bekrtilisidir. Gerçeklerden kopmaya bir örnektir. Paranoya yüzünden hasta, seslerin kendisini hedef aldığını düşünür."

"Gerçeklerden kopmayla' neyi kastettiğinizi açıklayabilir misiniz?"

"Elbette. Bay Brinkley'in hastalığının delikanlıkk çağındaki başlangıcına bakıldığında, düşünce ve davranışlarında, duygularını ifade ederken hep bir çarpıtma görölmektedir. Önemli nokta nasıl algıladıdır. Esas psikoz durumu bu: Neyin gerçek neyin hayali olduğunu söyleyememek."

"Teşekkür ederim Dr. Friedman," dedi Sherman. "Şimdi Bay Brinkley'i mahkemeye taşıyan şu son olaylara gekeyoruz. Bu konuda bize neler söyleyebilirsiniz?"

"Genelde şizoeftif rahatsızkk çılgınca davranışları artıran bir tetikleyici ile ortaya çıkar. Benim görüşüme göre bu tetikleyici Bay Brinkley'in işten atılması olmuş. Düzeninin bozulması, hemen ardından evinden çıkarılması, bütün bunlar hastakğıı şiddetlendirmiş."

"Anlıyorum Dr. Friedman. Bay Brinkley size hiç feribot cinayetinden söz etti mi?"

"Evet. Seanslar sırasında öğrendim ki Bay Brinkley on altı yaşındayken kız kardeşinin bir deniz kazasında ölmesinden sonra hiç gemiye binmemiş. Feribot olayının olduğu gün bir başka tetikleyici unsur

daha varmış. Bay Brinkley bir yelkenli görmüş. işte olayı başlatan bu olmuş. Halk diknde buna 'bardağı taşıran son damla' denir. Hayal ile gerçeği ayırt edemez durumdaydı."

"Bay Brinkley gemideyken sesler duyduğunu söyledi mi?"

"Evet. Ona öldürmesini söylediklerini anlattı. Şunu anlamamız gerek; Fred kız kardeşinin ölümüyle ilgik bastırılmış vahşi bir kızgınlık duyuyordu ve bu duygu kendisini infilak eden öfkede açıkça belk ediyor.

Feribottaki insanlar onun için gerçek değillerdi. Onlar sadece Brinkley'in hayalleri için bir zemindiler. Onun tek gerçeği, duyduğu seslerdi ve onları susturmanın tek yolu onlara boyun eğmekti."

Sherman işaret parmağının ucuyla üst dudağına dokunarak konuştu: "Dr. Friedman, Bay Brinkley'in bu seslere boyun eğerek gemideki yolcuları vurduğu zaman doğruyla yanlış ayırt edemez olduğunu tıbbi gerçeklere dayanarak beyan edebilir misiniz?"

"Evet. Bay Brinkley'le yaptığımız görüşmelere ve ruhsal bozukluğu olan birçok insanlarla uğraşmanın getirdiği yirmi yılkk deneyimlerime dayanarak diyorum ki; bence Alfred Brinkley feribot katliamı sırasında kendisini doğruyu yanlıştan ayırt etmekten akkoyan bir ruhsal bozukluk ya da kusurdan mustaripti. Bu konuda kesinkle ikna oldum."

Bölüm 94

David Hale, Yuki'ye bir not uzattı. Kâğıtta ağzından salyalar damlayan, tasmaşı çivik kocaman bir buldog resmi vardı. Karikatürün konuşma balonunda "Koş yakala onları!" yazıyordu.

Yuki gülümsedi ve bir an Len Parisi'yi, meşe kaplamak mahkeme salonunun ortasında ayakları iki yana açık durarak Mickey Sherman'm parayla tutulmuş şu deli doktorunu parça parça ederken düşledi.

Karikatürü yuvarlak içine aldı ve yazının altını çizdi. Sonra ayağa kalktı ve daha kürsüye yaklaşmadan konuşmaya başladı.

"Dr. Friedman oldukça biknen bir uzman tanıksın değil mi?"

Friedman öyle olduğunu, dokuz yık aşkın süredir hem savunma hem iddia makamları için ifade verdiğini söyledi.

"Bu davada savunma mı sizi tuttu?"

"Evet doğru."

"Size ne kadar ödendi?"

Friedman, yukarı Yargıç Moore'a doğru baktı. O da tam kürsüden aşağı merakla kendisine bakıyordu. "Lütfen cevap verin Bay Friedman."

"Yaklaşık sekiz bin dolar."

"Sekiz bin dolar. Pekâlâ. Ne kadar zamandır Bay Brinkley'i tedavi ediyordunuz?"

"Bay Brinkley teknik olarak benim hastam değildi."

"Yaa? O zaman izninizle şunu sormak istiyorum. Hiç tedavi etmediğiniz bir hastaya tanı koyabikir misiniz?"

"Bay Brinkley'le üç seans görüştük, bu süre içinde kendisine üç dizi psikolojik test uyguladım. Ve evet. Bay Brinkley'i tedavi etmeden değerlendirebikrim," dedi Friedman, alaycı bir şekilde burnunu bükererek.

"Yani üç görüşme ve bu testler sonucunda sanığın cinayet esnasında doğru yankşı ayırt edemez konumda olduğuna inandınız öyle mi?"

"Doğrudur."

"Sanığın röntgenini çekip beyninin bir lobuna baskı yapan bir ur falan bulmadınız?"

"Tabii ki hayır."

"Öyleyse Bay Brinkley'in cinayetten suçlu bulunmamak için test sonuçlarını çarpıtmadığını ve yalan söylemediğini nereden biliyoruz?"

"Böyle bir şey yapamazdı," dedi Friedman. "Bakın, test soruları saklanmış yalan dedektörü gibidir. Çeşitk yollardan defalarca tekrarlanır. Eğer cevaplar tutarkysa hasta doğru söylüyor demektir."

"Doktor, siz bu testleri hastanın aklında olanları gerçekten bilemediğiniz için uyguluyorsunuz değil mi?"

"Evet, aynı zamanda davranışlarına bakılarak da yargıya varılabikir."

"Dr. Friedman hukuki bir terim olan 'suç biknei'nden haberiniz var mı?"

"Evet. Kişinin yaptığı şeyin yankş olduğunu bildiği zamanlarda sergilediği davranışları ifade eder."

"İyi bir tespitti doktor," dedi Yuki. "Şimdi, eğer birisi Alfred Brinkley'in yaptığı gibi beş kişiyi vurur ve sonra kaçarsa bu 'suç biknei' değil midir? Bu, Alfred Brinkley'in yaptığının *yanlı* olduğunu

bildiğini göstermez mi?"

"Bakın Bayan Castellano, psikozlu durumdayken yaptığı her şey mantık dışı değildir. Gemideki insanlar çılgınlık atıyor, ona zarar vermek için üzerine yürüyorlardı. O da kaçtı. Bu durumdaki insanların çoğu kaçardı."

Yuki kendisine yüreklendirici bir baş işareti yapan David'in bakışını yakaladı. David'in Friedman'ı köşeye sıkıştırarak bir soruyu ona ıslınlamasını diledi, çünkü kendisinde yoktu.

Sonra aklına bir tane geldi.

"Dr. Friedman değerlendirmenizde *ıçgüdü*nün payı oldu mu?"

"Ee tabii, *ıçgüdü* ya da sezgi bir sürü deneyim katmanına dayanır. Bu yüzden evet değerlendirmemde resmi psikolojik protokol kadar *ıçgüdü*mü, de kullandım."

"Peki Bay Brinkley'in tehlike olup olmadığına karar verebildiniz mi?"

"Bay Brinkley'le Risperdal verilmeden önce de, sonra da görüş-tüm. Benim fikrim şudur ki uygun bir ilaç tedavisi uygulanırsa Bay Brinkley tehlikesizdir."

Yuki ellerini tanık bölmesine koydu, mahkeme salonundaki her şeyi ve herkesi yok sayarak Friedman'ın gözlerinin içine baktı ve Mickey Sherman'ın yanında oturan herife her baktığında duyduğu korkuyla konuştu.

"Dr. Friedman, Bay Brinkley'le parmaklıkların arkasından konuşunuz. Onunla aynı arabanın içinde eve giderken de kendinizi rahat hisseder miydiniz? Evine gidip güven içinde yemek yer miydiniz? Sadece onunla birlikte asansöre biner miydiniz?"

Mickey Sherman ayağa fırladı, "itiraz ediyorum Sayın Yargıç. Bu sorular tutanaklardan çıkartılmak."

"Kabul edildi," dedi yargıç.

"Bu tanıkla işim bitti Sayın Yargıç" dedi Yuki.

Bölüm 95

Pazartesi saat 8.30'da Miriam Devine, holdeki konsolun üstündeki mektup yığınının alarak kahvaltı köşesine götürdü.

O ve kocası, Pacific Heights'taki evlerine dün gece dönmüşlerdi. Akdeniz'de telefonlardan, gazetelerden, televizyondan ve faturalardan uzak on muhteşem gün geçirmişlerdi.

Miriam körfezdeki o gerçek dünyayı hiç olmazsa bir iki gün daha saklamak istiyordu. O tatil duygusunu biraz daha sürdürmek istiyordu. Ah keşke yapabilseydi.

Miriam filtre kahve yaptı, iki tarçınk çöreğin buzlarını çözdürüp onları kızarttı ve mektup yığınının saldırıya başlattı.

Katalogları masanın sağ tarafına, faturaları sola ve karışık olanları da fincanının karşısına yığıyordu.

Tyler'lara gelmiş düz beyaz zarfı bulduğunda onu da karışık yığının dibine doğru itti ve çalışmaya devam etti. Jim mutfağa geknceye kadar çekler yazdı, posta yığınının elden geçirdi.

Kocası kahvesini ayakta içiyordu. "Ofise gitmeyi istemiyorum. Kimse varlığını fark etmez bile, oraya gitmek kâbus gibi."

"Akşam yemeğine köfte yapacağım tatlım. Sen çok seversin."

"Tamam. Hiç olmazsa beklenecek bir şey var."

Jim Devine .evden çıktı, kapıyı arkasından kapattı. Miriam mektuplarla uğraşmayı bitirdi. Bulaşıkları duruladı, kapı komşusu Ekza-beth Tyler'ı aramadan önce kızıyla konuştu.

"Liz hayatım! Jim ve ben dün gece döndük. Burada size ait birkaç mektup var. Yanlışlıkla karışmış olmak. Neden hem onları getirip hem biraz muhabbet etmek için sana uğramıyorum?"

Bölüm 96

Conklin'le birlikte Tyler'larm oturma odasında duruyorduk. Komşuları Miriam Devine, çocuk hırsızlarının elle yazılmış notunu getirek sadece on beş dakika olmuştu.

Haber, Ekzabeth Tyler'ın üstünde duygusal bir nükleer bomba etkisi yapmıştı. Benzer duyguları ben de yaşıyordum.

Devine'lann evine kaçırılma olayı üzerine soruşturma yapmak için geldiğim günü anımsadım. Bitişikteki Tyler'larm evinin neredeyse aynısıydı; dış cephesi krem rengi tahtayla kaplanmış, Victorya tarzı bir evdi. Devine'lann hizmetçisi Guadalupe Perez ile konuşmuştum. Kırık dökük İngilizce'siyle Devine'lann evde olmadığını anlatmıştı.

Dokuz gün önce Guadalupe Perez'in kapının altından atılmış bir zarfı alıp Devine'lara gelen diğer postalar ile birlikte kaldırmış olacağım.hayal bile edemezdim.

Hiç kimse bilemezdi elbette ama ben yine de kendimi çok üzgün ve sorumlu hissediyordum.

"Devine'ları ne kadar iyi tanıyorsunuz?" diye sordu Conklin Henry Tyler'a. Tyler öfkeyle odanın çevresini arşınılıyordu. Her duvarda, her yerde Madison'ın fotoğrafları vardı; bebekkk fotoğrafları,

aile fotoğrafları, tatil enstantaneleri...

"Onlar değil tamam mı? Bu işi Devine'lar yapmadı," diye bağırdı Tyler. "Madison gitti!" diye haykırdı. Bir yandan yürürken diğer yandan iki ekyle başını tutuyordu. "Çok geç kaldık."

Gözlerimi indirip büfenin üstündeki kâğıda baktım. Düz beyaz mektup kâğıdına büyük harflerle yazılmış yazıları iki metre uzaktan bile rahatlıkla okuyabiliyordum.

KIZINIZ ELİMİZDE.

POLİSE BAŞVURURSANIZ ÖLÜR.

EN UFAK BİR ŞEYDEN KUŞKULANIRSAK, ÖLÜR.

ŞU AN MADISON SAĞLIKLI VE GÜVENDE.

SESSİZ KALDIĞINIZ SÜRECE ÖYLE KALACAKTIR.

HER YIL MADISON'UN YENİBİR FOTOĞRAFINI ALACAKSINIZ.

HATTA BELKİ TELEFONLA BİLE KONUŞABİLİRSİNİZ.

AKILLI OLUN. SESSİZ KALIN.

BİR GÜN MADISON SİZİ TEŞEKKÜR EDECEK.

Notla birkkte gönderilen fotoğraf kaçırıldıktan bir saat sonra çekilip ev tipi yazıcıda basılmış gibiydi. Kız tertemiz ve hırpalanmamış durumdaydı, mavi bir palto ve kırmızı ayakkabılar giyiyordu.

"Notu almadığımızı bilebilir mi acaba? Ona meydan okumak istemediğimizi bilebilir mi?"

"Bilmiyorum Bay Tyler, gerçekten tahmin bile edemiyorum."

Elizabeth Tyler sözümü kesti. Konuşmaya zorlanırken boynunun damarları fırkyordu. "Madison hayal edebileceğiniz en parlak, en güzel, en mutlu küçük kızdı. Şarkı söylerdi, müzik yapardı, dünyanın en muhteşem gülüşüne sahipti."

"Ona tecavüz mü edildi? Biri onu bodrumda bir yata a mı zincirledi? Aç mı? Üüyor mu? Canı acımı mudır? Korkmu mudur? Bizi ça ırıyor mudur? Yoksa çoktan ölmü , Tanrı nın ellerinde güvende midir?"

"Bütün düşündüğümüz bu sayın memurlar.

"Kızımıza ne olduğunu öğrenmemiz gerek. Yapabileceğinizden çok daha fazlasını yapmanız gerek" dedi Ekzabeth Tyler. "Madison'ı eve getirmeksiniz."

Bölüm 97

Çocuk hırsızlarının notu plastik bir torba içinde masanın üzerinde öyle bir yerde duruyordu ki Conklin de ben de onu okuyabiliyorduk.

POLİSE BAŞVURURSANIZ ÖLÜR.

EN UFAK BİR ŞEYDEN KUŞKULANIRSAK, ÖLÜR.

Hâlâ bu sözlerin etkisiyle sarsılmış durumdaydık ve Ricci/Tyler davasıyla uğraşmakla Madison'ın ölümüne sebep olabileceğimiz duygusunu bir türlü üzerimizden atamıyorduk.

Öğle vakti Dave Stanford geldiğinde çocuk hırsızlarının notunu FBI'ya teslim ettik. Jacobi, Presto Pizza'dan bir pizza söyledi, Conkkn Stanford'a bir sandalye çekti ve kartlarımızı açtık.

Bir saat sonra elde ettiğimiz tek ipucu *Boston'daki Whitten'larla Pacific Heights'taki Tyler'larm her ikisinin de Westwood ve çi Bulma Kurumuna ba vurmu olduklarıydı.*

Mary Jordan'm kayıtlardan çıkardığı müşteri isimlerini paylaştık ve telefonla aramaya başladık. Çıkmaz ayın son çarşambası geldiğinde hazır olacaktık.

Conkkn'le Mackkn, Stanford'un arabasıyla gittiler. Jacobi ve ben

yine eşleşmiş, bir günlüğüne de olsa ortak olmuştuk.

Jacobi'nin tanıdık suratını yanı başımda, koltuktan taşan bedenini sürücü yerinde görmek iyi bir şeydi.

"Kusura bakma ama dikkatimi çekti, fena hırpalanmış görünüyorsun," dedi.

"Bu lanet olasıca dava beni hasta ediyor. Jacobi konu açılmışken ben de bir şeyi merak ediyorum. Çok berbat görüldüğüm zamanlarda hiç bana yalan söyledin mi?

"Hiç sanmıyorum, hayır."

"Ah işte senin en sevdiğim yanlarından biri de bu."

"Haydi duygusallaşma," diye sırttı, sert bir sağ manevrayla Lombard'ı park etti.

Ondan sonraki beş saat boyunca dört Westwood İş ve İşçi Bulma Kurumu müşterisini bulduk, kendileri ve dadılarıyla görüşmeler yaptık. Güneş batıda, pamuk helvası pembesi bulutların arkasından başak sapı görüntüsünde ışıklar yaymaya başlamıştı ki, Mackkn ve ötekilerle Adkye'de buluştuk.

Kısa bir toplantı oldu, çünkü toplam yirmi beş iş saatinin sonunda Westwood İş ve İşçi Bulma Kurumu ve onun beş yıldızlı dadıları hakkında duyduğumuz övgülerden başka bir şey elde edememiştik.

Saat yedi sularında birbirimize bu konuya yarın devam edeceğimizi söyleyerek ayrıldık. Bryant'ı geçtim, arabamı park yerinden çıkardım ve Potrero Hill'e doğru yöneldim.

Nihayet evimin önüne park ettiğimde sokak lambaları bütün şehirde göz kırparak parkyordu.

Elim araba kapısının kolundayken bir şey yolcu tarafındaki pencereden gelen ışıkla arama girdi, beni gölgede bıraktı.

Kalbim gümbürdeyerek başımı çevirdim, gözlerimin önünde karanlık bir şekil belirdi. Beynimin olan biteni algılaması birkaç saniye sürdü. Ondan sonra bile gözlerime inanamadım.

Bu Joe'ydu.

Bölüm 98

Bu Joe'ydu. Joe'ydu.

Dünyada ondan daha çok görmek istediğim hiç kimse yoktu.

Kalbim hızla atarak arabanın cadde tarafından inip kapıyı çarptım.

"Sana kaç kere söyledim..."

"'Silahlı bir poks memuruna sessizce yaklaşma' diye mi?"

"Evet. Telefonlarla aranda bir sorun mu var? Fobi gibi bir şey mesela?"

Joe kaldırımda durduğu yerden utangaç bir gülümsemeyle bana baktı.

"Bir merhaba bile yok mu? Çetin cevizsin be sarışın."

"Öyle mi diyorsun?"

Oysa kendimi hiç öyle hissetmiyordum. Tükenmiş, kırılğan ve ağlamak üzereydim ama bunların hiçbirini açığa vurmamaya kararlıydım. Parmaklarımla arabanın motor kapağı üstünde trampet çalıp, kaşlarını çatmış ona bakarken bile Joe'nun ne kadar harika görüldüğünün farkındaydım.

"Özür dilerim, şansımı bir deneyeyim dedim," dedi, gülümseme-

si çoktan zaferi kazanmıştı. "Sadece seni görmeyi umuyordum. Neyse, nasılsın?"

"Daha iyi olmamıştım," diye yalan söyledim. "Bilirsin işte, meşgulüm."

"Evet biliyorum. Bütün gazetelerdesin, Süper Kadın."

"Bu davayı kazanmak için daha da süper olmam gerekecek," dedim kendime rağmen gülererek. "Ya sen?" dedim yavaş yavaş Joe'ya ısınarak. Parmaklarımla trampet çalmayı bıraktım ve biraz daha ondan yana yaslandım. "Senin işler nasıl gidiyor?"

"Ben de çok meşgulüm."

"Herhalde ikimiz de beladan uzak duruyoruz." Arabayı kilitledim ama hâlâ ona doğru bir adım atmamıştım. Aramızda bu koca metal yığınının olmasından memnundum. Explorer'im şaperonum gibiydi. Joe'yla ne yapacağımı düşünmek için bana zaman kazandırıyordu.

Joe gülümseyerek konuştu: "Evet muhakkak ama bir hayat kurmaya çalıştığım için çok meşguldüm."

Bu da neydi? Ne söylemi ti?

Kalbim tekledi sanki, dizlerimin bağı çözüldü. Birdenbire içimde bir ışık yandı. Joe böyle muhteşem görünüyor ve böyle muhteşem şeyler söylüyordu, çünkü başka birine anacadde olmuştu. Buraya da telefonda söyleyemeyeceği için gelmişti.

"Sonuç belk oluncaya kadar seni aramak istemedim." Sözleri beni yeniden şimdiki zamana çekiyordu. "Lanet olası dilekçe, sistemden yeterince hızlı geçmedi."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"San Francisco'ya transferimi istedim Lindsay."

Her yerimi bir rahatlık kapladı, Joe'ya bakarken gözlerim yaşla doldu. Önüne geçemediğim bir şekilde hayaller gözlerimin önünde canlandı.

Coşkulu, romantik aylarımızdan kısa parçalar anımsadım ama en çok hatırladığım romantik kısmı değildi. Evde geçen anlardı. Joe'nun duşta şarkı söylemesi, benim ona bakmadığımı sandığı anda aynadan gizkce saçlarının dökülmeye başladığı o ince çizgiyi gözetlemelerim,

mısırsı gevreği kâsesinin üzerine sanki biri gelip alıverecekmiş gibi çökmesi; çünkü altı kız ve erkek kardeşiyle birlikte aynı evde büyümüştü ve kimsenin bir ayrıcalığı yoktu. Joe, yanında kendimi sakınmadan içimi dökebileceğim hayatımdaki tek insandı. O hiçbir zaman benden sürekli güçlü olmamı beklemezdi. Seviştiğimiz zamanlarda vücuduma nasıl sarıldığını anımsayınca yüzüm kızardı. Bana dokunduğunda küçücük ve ağırlıksız oluverirdim. Kollarında uykuya daldığımda kendimi ne kadar da güvende hissederdim.

"Bana bir sürü garanti verdiler ama yine de hiçbir şey kesin değil." Bana bakarken sesi fısıltı haknde çıkmıştı. "Tanrım Lindsay," dedi. "Seni ne kadar özlediğimi bilemezsin."

Körfezden esen rüzgâr yanaklarımdaki gözyaşlarını kuruttu. Önümüzdeki gece ve hiç beklenmedik bir hediye gibi ziyareti için içim minnetle doldu. İçki dolabımda hâlâ açılmamış bir şişe Courvoisier konyağım vardı ve komodinin çekmecesinde masaj yağı... Birbirimize elimizi bile sürmeden sadece yan yana uzandığımız zaman bile aramızda oluşan sıcaklığı ve havanın şahane serinkğini düşündüm.

"Neden yukarı geliniyorsun?" diyebildim sonunda. "Sokakta konuşmak zorunda değikz."

Yüzünden karankk bir şeyler geçti, bana doğru yürüdü, nazik ve telaşsız, kocaman elleriyle omuzlarımı kavradı.

"Gelmek isterdim," dedi. "Ama uçağımı kaçıracağım. Sana sadece şunu söylemek zorundayım. Benden vazgeçme lütfen."

Joe kollarıyla sararak beni kendine çekti. İçgüdüsel olarak kaskatı kesilmiştim, kollarımı göğsüme kavuşturup yüzümü yere eğdim.

Yüzüne bakmak istemiyordum, etkilenmek, büyülenmek istemiyordum. Üç dakika içinde beni Joe, Moknari'deki bütün lunapark trenlerine bindirmişti.

Çok değil bir hafta kadar önce kendimi bu sihir numaraları, bir varmış bir yokmuşlar yüzünden ondan ayrılmak için çelik gibi güçlendirmiştim.

Hiçbir ey de i memi ti!

Çok kızgındım. Joe'nun beni tekrar yere atmak için havaya kal-

dirmasına izin verecek değildim. Son kez yüzüne baktım ve iterek ondan uzaklaştım.

"Özür dilerim. Gerçekten. Bir an senin başka biri olduğunu sanmıştım. Şimdi gitsen iyi olur," dedim kekeleyerek. "İyi uçuşlar."

Binanın merdivenlerine doğru olabildiğince hızla koşarken arkamdan ismimi seslendiğini duyuyordum. Anahtarı kilide soktum, tek hareketle topuzu çevirdim. Sonra arkamdan kapıyı hızla çarpıp koşarak merdivenleri çıkmaya devam ettim. Daireme girince pence-reye koştum.

Perdeyi araladım, Joe'nun arabasının ayrıldığını ancak görebildim.

Bölüm 99

Perdeyi elimden bırakmadan telefonum çalmaya başladı. Bikyordum, Joe arabadan arıyordu ve benim ona söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

On beş yirmi dakika süren uzun bir duş yaptım. Duştan çıktığımda telefon hâlâ çalıyordu. Ona da aldırmadım. Telesekreterin ışığı çılgınca yanıp sönerken ceketimin cebindeki cep telefonu sesi de beni çağırıyordu.

Akşam yemeğimi mikrodalgaya koydum. Courvoisier'ı açtım, koca bir su bardağı doldurdum ki lanet cep telefonum yeniden çalmaya başladı. Ceketimin cebinden hırsla çıkarıp açtım. "Boxer," diye hırladım. "Joe beni rahat bırak tamam mı" demeye hazırlanıyordum ki açıklanamaz bir hayal kırıklığı hissettim. Kulağımdaki ses ortağı-mıkiydi.

Rich, "Telefonuna bakmam engelleyen işin ne Lindsay?" diye sordu. Bana sinirlenmişti ama aldırmadım.

"Duştaydım," diye cevap verdim. "Bildğim kadarıyla yasak değil, değil mi? Neler oluyor?"

"Blakely Arms'ta yeni bir saldırı olmuş."

Nefesimi tuttum.

"Cinayet mi?"

"Oraya gider gitmez sana bildiririm, iki blok uzaktayım."

"Binayı kapatın, her çıkışını. Kimse ayrılmamasın."

"Merak etmeyin Çavuş."

Birden koşu bandı kurbanını hatırladım. *Onu nasıl unutabili -
tim.*

"Rich, Ben Wyatt'i kontrol etmeyi unuttuk."

"Hayır unutmadık."

"Hastaneyi mi aradın?"

"Evet."

"Wyatt uyanmış mı?"

"İki saat önce ölmüş."

Rich'e hemen geleceğimi söyleyip Cindy'yi aradım. Cevap vermedi. Telefonun kapağını sertçe kapatıp pencereden fırlatmamak için mutfak tezgâhının üstüne koydum. Mikrodalga beş kez biyledi. Akşam yemeğim hazırды.

"*Aklımı* kaçıracağım!" diye bağırdım fırının saatine. Allah kahretsin, *aklımı* kaçıracağım." Her şeyi berbat etmişim. Tezgâhın üstündeki konyağa, mikrodalgadaki yemeğe elimi sürmeden öylece bıraktım. Çabucak giyindim, tabancalığımı taktım, üzerine ceketimi geçirdim. Cindy'yi tekrar aradım, bu sefer açtı, ona neler olduğunu anlattım.

Sonra Townsend ve Üçüncü Caddeye doğru yola koyuldum.

Blakely Arms'ın lobisine girerken Cindy'le bir sonraki konuşmamı hayal ediyordum. Artık onun saçma laflarını dinleyecek değildim.

Kendine ya ayacak güvenli bir yer bulana kadar benimle oturmak zorundaydı.

Bölüm 100

Cindy beni Blakely Arms'ın girişinde bekliyordu. Röflele sarı bukletleri karmakarışık. Ruju yenmiş gibi duruyordu.

"Aman Allah'ım," dedi "Yine mi? Her şey yeniden mi başlıyor?"

"Cindy," dedim birlikte lobiye girerken. "Apartmanda hiç konuşmalar oldu mu? Herhangi bir dedikodu? Bir ismi işaret eden parmaklar?"

"Duyduğum tek şey insanların sinirlerinin çatırdayarak koparken çıkarttığı iğrenç sesler."

Birlikte asansöre bindik. Ve ben bir kez daha Freaky Arms'ta üniformalı polislerin doluştuğu bir apartman dairesinin önündeydim.

Conklin, Cindy'yi başıyla selamladıktan sonra beni Aiden Blaustein'la tanıştırdı. Yaklaşık yirmi iki yaşında, uzun boylu, beyaz bir çocuktü. Hepsi siyah olmak üzere eskitilmiş bir kot, mistik desenli bir tişört, yelek, yamak bir deri ceket giyiyordu. Arkası kısa dalgalı siyah saçları, korkuya kapılmış kahverengi gözlerinin üzerine düşüyordu.

Conklin, "Bay Blaustein olayın kurbanı," dedi. Cindy'nin, "Cindy

Thomas, Chronicle'dan, adınızı heceler misiniz lütfen?" dediğini duydum.

Derin bir nefes aldım. Çocuk yaşıyordu ama aldım kaçırmış gibiydi.

"Neler olduğunu anlatabilir misiniz?" diye sordum Blaustein'a.

"Biliyorsam ne olayım. Saat beş sularında altılı bira almak için dışarı çıkmıştım. Eski bir kız arkadaşıma rastladım, bir şeyler yedik. Eve geldiğimde dairem çöplüğe dönmüştü."

Conkkn, Blaustein'ın kapısını iterek açtı ve stüdyo daireye girdim. Cindy arkamdan gekyordu.

"Yanımda dur ve..." diye başladım.

"Ve hiçbir şeye dokunma," diye bitirdi Cindy.

Daire çıldırılmış bir gergedanın yerle bir ettiği bir elektronik eşya dükkânı gibiydi. Çabucak bir masaüstü bilgisayar, üç monitör, bir ses sistemi, 105 cm.lik plazma televizyon parça parça edilmişti. Çaknıma-
mıştı, parçalanmıştı. Masa devrilmiş, aynı şekilde tahrip edilmişti.

Blaustein, "Bütün bunları istediğim gibi bir araya getirmek yıllarımı almıştı," dedi.

"Ne iş yapıyorsunuz?" diye sordu Cindy.

"Web siteleri ve bilgisayar oyunları programlıyorum. Bütün bunlar neredeyse yirmi beş bine mal olmuştu."

"Bay Blaustein, dışarı çıktığınızda kapınızı açık mı bıraktınız?"

"Asla kapımı açık bırakmam."

"Bay Blaustein dairesinden çıkarken müziği açık bırakmış," dedi Rich. Sesi her zamanki gibiydi ama yüzüme bakmıyordu.

"Hiç kimse müzikten şikâyet etmiş miydi?"

"Bugün mü?"

"Evet," dedim.

"Sadece bir kişiden pis bir telefon aldım," dedi Blaustein.

"Kimdi bu?"

"Adını söyledi mi demek istiyorsunuz herhalde? Merhaba bile demedi. Açılış konuşması 'Eğer o piskği kısmazsan seni öldürürüm' diye başlıyordu. Bu ilkiydi. Bu karşıkkk bağrıışma seanslarımız haftada

iki kez olmak üzere bir süre devam etti. Her defasında bana, çocuklarıma küfür ediyordu."

"Çocuklarınız mı var?" diye sordum, bunu hayal etmek bile imkânsızdı.

"Hayır. Gelecekteki olası çocuklarıma küfrediyordu."

"Peki siz ne yapıyordunuz?"

"Ben mi? Bu herifin ömründe duymadığı küfürler biliyorum. Ama sorun şu ki herifin sesini daha önce duymuş olsaydım kesin tanırdım. Kulaklarım Londra Lloyd's Şirketi tarafından sigortalanacak kadar iyidir. Ama onu tanımıyordum. Ben bu apartmanda yaşayan herkesi tanırım. Hatta onu bile tanıyorum," dedi Cindy'yi işaret ederek. "Üçüncü kat değil mi?"

"Yani apartmandaki kimsenin ses sisteminizden şikâyetçi olmadığını söylüyorsunuz."

"Evet. Çünkü A, ben sadece gündüzleri çakşırım, B gece on bire kadar müzik dinlememize izin var, C ben yüksek sesle müzik dinlemem."

içimi çekerek cep telefonumun kapağını açtım ve suç laboratuvarını aradım. Gece nöbeti şefini buldum ve kendisine ihtiyacımız olduğunu anlattım.

"Bu geceyi geçirebileceğiniz bir yer var mı?" diye sordu Rich, Blaustein'a.

"Olabılır."

"Burada kalamazsınız. Dairen bir süreliğine suç mahalli konumunda."

Blaustein bir süre harabeye dönmüş dairesine baktı. Akkndan yıkımın kstesini çıkarırken yüzü çökmüştü. "Üstüne para verseniz burada kalmazdım zaten."

Bölüm 101

Cindy, Rich ve ben asansörle aşağı inerken noktaları birleştirmeye çalışıyorduk.

"Köpekler, piyano, koşu bandı..." diyordu Rich.

"Bilgisayar programcısının dairesi..." diye ekledi Cindy.

"Hepsinde aynı şey," dedim. "*Gürültü.*"

"Evet," diyerek onayladı Rich. "Bu manyak her kimse gürültü onu biraz kudurtuyor."

"Rich," dedim. "Sana kötü davrandığım için özür dilerim, kötü bir gün geçirmiştin."

"Unut gitsin Lindsay. Bu davayı tamamlayınca ikimiz de daha iyi hissedeceğiz."

Asansörün kapıları açıldı ve yeniden lobiye indik. Yaklaşık iki yüz kadar sinirleri bozulmuş apartman sakini mekânı tıka basa doldurmuştu.

Cindy bloknotunu çıkarıp apartman yöneticisine doğru yöneldiğinde Conkkn ona yolu açtı, ben de hemen arkasından yürüyerek resepsiyon masasına ulaşabildim.

Biri "Susun!" diye bağırды. Gürültü hafifleyince, "Ben Çavuş

Boxer. Bu binada seri halinde rahatsız edici olaylar olduğunu söylemememe gerek yok sanırım," diye ekledi.

Bir süre poksın görevini yapmadığı konusundaki müdahaleler yüzünden bekledim, sonra devam ettim. Binadaki herkesle yeniden görüşmeler yapacağımızı, biz tamam diyene kadar da kimsenin binadan ayrılmayacağını söyledim.

Altmış yaşlarında, kır saçk bir adam elini kaldırdı. Kendini Andy Durbridge olarak tanıttı.

"Çavuş, size verilecek bazı faydalı bilgilerim olabilir. Bu öğleden sonra çamaşırhanede daha önce hiç görmediğim bir adamla karşılaştım. Kollarında köpek ısırığına benzeyen diş izleri vardı."

"Adamı tanımlayabır misiniz?" diye sordum, karnımda yeni bir çeşit gerginlik hissettim. İyi bir çeşit.

"Aşağı yukarı 170 cm boyunda, adaleli, dökülmeye başlamış kah-verengi saçlı, otuzlarında bir adamdı. Etrafıma baktım da, şu an burada yok."

"Teşekkürler Bay Durbridge. Bu tanıma uyan birini tanıyor musunuz?" diye sordum.

Ufak tefek, karamel renkk, kıvrıcık saçk bir kadın güçlükle yol açarak yanıma gelebildi. Gözleri kocamandı, cildi doğal olmayan bir beyazlıktaydı. Bir şey onu öldüresiye korkutmuştu.

"Ben Portia Fox," dedi. Sesi titriyordu. "Çavuş sizinle özel olarak konuşabilir miyim?"

Bölüm 1 02

Blakely Arms'tan Portia Fox'la birlikte çıktık.

"Sanırım Bay Durbridge'in tarif ettiği adamı tanıyorum," dedi Bayan Fox. "Gündüzleri benim dairemde yaşayan adama benziyor."

"Ev arkadaşınız mı?"

"Resmen değil," dedi kadın gözlerini kaçırarak. *Yemek odamı* kiraladı. Ben gündüz çalışıyorum, o gece çakşıyor. Karşıkkk geçen iki gemi gibiyiz. Ankyor musunuz?"

"Sizin daireniz ve bu adam da ikinci dereceden kiracı. Bunu mu söylüyorsunuz?"

Başını hafifçe salladı.

"Adine?"

"Garry, iki r ile, Tenning. Çeklerin üstünde böyle yazıyor."

"Peki Bay Tenning şimdi nerede?" diye sordum.

"Bir inşaat şirketindeki işinde."

"İnşaat şirketinde gece mi çakşıyor?" diye sordum. "Sizde cep telefonu numarası var mı?"

"Hayır. Yaklaşık bir sene boyunca sokağın karşısındaki Starbucks'ta onu her gün görürdüm. Bazen selamlaşır, gazeteyi payla-

sırdık, iyi birine benziyordu. Ucuza kiralayabileceği bir yer bilip bilmediğimi sorduğunda... ee paraya da ihtiyacım vardı."

Bu *çocuk* bir yabancıyı dairesine almıştı. Onu sarsmak istiyordum. Annesine şikâyet etmek istiyordum. Onun yerine sadece sordum. "Bay Tenning eve kaçta gekyor?"

"Sabah sekiz buçuk sularında. Dediğim gibi her zaman ben işe giderken o eve geliyor olurdu. Şimdi işte bir kahve makinem var o yüzden Starbucks'a hiç uğramıyorum."

"Dairenizi aramak isteyeceğiz."

"Elbette," dedi çantasından anahtarlarını çıkarıp bana uzatırken. "Gerçekten bunu yapmanızı istiyorum. Aman Tanrım, ya evimi bir katille paylaşıyorsam?"

Bölüm 1 03

"Aynı benimki gibi," dedi Cindy, birlikte Portia Fox'un dairesine girerken. On kapı caddeye bakan geniş bir oturma odasına açıkyordu. Ferah, güneşk, modern bir çakşan kıza göre döşenmişti.

Odanın sağında açık bir mutfak vardı. Cindy'nin dairesinde açık olan yemek odası, Bayan Fox'un dairesinde alçı duvarlarla ve içeri gömük bir kapıyla ayrılmıştı.

"Burada kakyor," dedi Bayan Fox.

"Odada pencere var mı?"

"Hayır. O böyle seviyor. Anlaşmada da böyle yazıyor."

Yemek odasının duvarla ayrılmış olması kötüydü, çünkü içeri girmek için ya Tenning'in bize izin vermesi ya da savcılıktan yeni bir arama izni almamız gerekiyordu. Her ne kadar Tenning, Fox'un kontratında yazılı değilse de ona kira ödediği için bazı yasal hakları vardı.

Ekmi Tenning'in kapı tokmağına koydum, şans eseri belki açıkr diye düşündüm ama yanılmamıştım, kapı kilitliydi.

"Bu gece yanında kalabileceğiniz bir arkadaşınız var mı?" diye sordum Bayan Fox'a.

Bayan Fox eşyalarını toplarken apartman kapısına iki devriye polisi koydum.

Cindy'ye evimin anahtarlarını vererek benim eve gitmesini söyledim. Hiç karşı çıkmadı.

Sonraki iki saat Rich'le birlikte Blakely Arms'ın öteki sakinlerini sorguladık. Gece onda merkeze döndük.

Ekip odası geceleyin gündüz olduğundan daha iğrenç görünüyordu. Tavan lambası ölü beyaz bir aydınlık veriyordu. Oda gün boyu çöp kutusuna atılan yiyecek artığı kokuyordu.

İçinde soğumuş kahve olan bardağı çöpe atarak bilgisayarımı açtım. Rich de bana uydu. Bir veri tabanına başvurdum, Garry Tenning'in hayat hikâyesini araştırmanın uzun süreceğine kendimi hazırlamışken ihtiyacımız olan her şey birkaç dakika içinde ekranda açıldı.

Tenning'in tutuklanabilmesi için çok önemk bir deki vardı. Bu ödenmemiş bir trafik cezasıydı. Zaten herhangi bir tutuklama emri onun işini bitirebikrdi.

Dahası da vardı.

"Garry Tenning, Conco İnşaat'ta çalışıyormuş," dedi Rich. Yüzlerce siteden birinde gece bekçikği yapıyordu herhalde. "Yarın sabah Conco'nun ofisi açılana kadar yerini bulmamız imkânsız."

"Taşıma izni var mı?"

Rich'in parmakları klavyenin üzerinde dolaştı.

"Evet, geçerli ve güncellenmiş."

Garry Tenning'in bir silahı vardı.

Bölüm 1 04

Ertesi gün San Francisco'yu tufanın kırkinci günü gibi ağır, gri bir sel bastı.

Conklin ekip arabasını Townsend Caddesi'nde boş bir inşaat sahasında 2. Beacon kulesinin önüne park etti. Burası üst katları ev, zemin katında Tenning ve Fox'un karşılaştıkları Starbucks gibi mağazaların bulunduğu bir binaydı.

Açık havada kırmızı tuğladan yapılmış altı katlı Blakely Arms'ın giriş kapılarıyla Townsend Caddesi'nden başlayıp binanın sağ tarafını takiben arka bahçe ve arka giriş kapısına dönen dar patika net bir şekilde görülebikrdi.

Fakat bugünkü yağmur, arabanın ön camından akarak görüşümüzü tamamen kapatıyordu.

Müfettiş Chi ve McNeil de arkamızdaki arabada, sağanak yağmurun izin verdiği kadar etrafı gözetliyorlardı. Bölgeyi beyaz, 170 cm boyunda, dökülmeye başlamış kahverengi saçk, muhtemelen üniforma giyen ve Colt tabanca taşıyan bir adamı bulmak için tarıyorduk.

Eğer programda bir değişiklik olmazsa Tenning Starbucks'a uğradıktan sonra Townsend Caddesi'nden geçerek saat 8.30-9.00

arası evine varacaktı.

Tahminimize göre Tenning binanın arka girişine giden patikayı takip edecek, arka kapıyı anahtarıyla açacak ve kiracılarla karşılaşmak için yangın merdivenini kullanacaktı.

Bulanık pencerelerden yağmurluk giymiş, yüzlerini siyah şemsiyelerle korumaya almış yayaların Walgreens'te durmaları, Fanta kuru temizlemeye çamaşırlarını bırakmalarını, Caltrain'e telaşla koşuşturmalarını izliyordum.

Rich ve ben tehlikeli boyutlarda uykusuzduk, bu yüzden Tenning'in tarifine uyan bir adamın Townsend Caddesi'nden elinde kahve olmadan karşıya geçtiğini gördüğümde aradığımız adam olup olmadığından emin olamadım. Acaba o olmasını çok istediğim için mi benzetmiştim? Ah evet, evet ne kadar çok istiyordum.

"Gri rüzgârkı, siyah şemsiyesi var," dedim.

Birden yeşil yandı ve akan trafik şüpheknin yaya kalabalığına karışıp cadde boyunca uzaklaşmasına yetecek bir süre görüşümüzü engelledi. Belki de şu anda Blakely Arms'ın arka bahçesine giden patikaya sapmıştır diye düşündüm.

"Evet, evet bence de öyle," dedi Conklin.

Chi'yi arayarak harekete geçeceğimizi bildirdim. Bir iki dakika bekledik, sonra Conklin'le birikte kurşun geçirmez yeleklerimizi giyip Blakely Arms'm ön kapısına doğru yürüdük.

Asansörle beşinci kata çıktık. Sonra ben, Portia Fox'un anahtarıyla kapıyı açmadan kıkırdı çevirdim.

Silahımı çektim.

Chi ve McNeil geldiğinde Conklin, Fox'un dairesinin kapısını iterek açtı. Dördümüz birden içeri girdik. Tenning'in özel odasına gelmeden önce öteki odaları kontrol ettik.

Kulağımı ince kapıya dayayarak dinledim. Kapanan bir çekmece sesi, tek tek haksız yere düşen ayakkabıların sesini duydum.

Conklin'e başımla işaret ettim, o da Tenning'in kapısına vurdu.

"SFPD Bay Tenning. Hakkınızda tutuklama emrimiz var."

"Canınız cehenneme!" diye kızgın bir ses cevap verdi. "Böyle bir

emriniz yok. Haklarımı biliyorum ben."

"Bay Tenning arabanızı yangın bölgesine park etmişsiniz, hatırlıyor musunuz? Geçen sene on beş ağustosta. Mahkemeye gelmemişsiniz."

"Beni bunun için mi tutuklayacaksınız?"

"Kapıyı açın Bay Tenning."

Kapı tokmağı döndü ve kapı gıcırdayarak açıldı. Ekmizde göğsüne çevrilmiş silahları gördüğü zaman Tenning'in ifadesi rahatsızlıktan öfkeye dönüştü.

Kapıyı yüzümüze çarptı.

"Tekmele," dedim.

Conklin kapı tokmağının hemen yanına iki kez tekme attı ve parçalanan kapı menteşelerin üstünde dönerek açıldı.

Kapının iki tarafını da tutmuştuk. Tenning üç metre ileride sırtını duvara yaslamış duruyordu. 38'kk Colt'unu iki ekyle birden kavrayarak bize doğrultmuştu.

"Beni içeri alamayacaksınız. Çok yorgunum ve şu an buna hazır değilim."

Bölüm 105

Kalp atışlarım tavan yaptı. Ter gömleğimden içeri süzülüyordu. Ağırlığımı sağ ayağımın üstüne vererek kapı ağzındaki duruşumu sağlamlaştırdım.

Bacaklarım arakk, yerimi aldım. Glock'um Tenning'i hedef almıştı. Çelik yelek giyiyor olmama rağmen başımdan tek kurşunla beni öldürebilirdi. Kâğıt gibi ince duvarlar da kesinlikle takım arkadaşlarımı koruyamazdı.

"At silahını piskk," diye bağırdım. "Kalbine bir dekk açmaya sadece bir saniyem var."

"Dört silahk poks, bir trafik cezası için öyle mi? Ben bu işe gülerim! Beni aptal mı sanıyorsunuz?"

"Sen bir aptalsın Tenning. Elli dolarlık ceza yüzünden ölmek istiyorsun."

Tenning'in gözleri benim silahımdan kendisine nişan almış uçnamluya çevrildi. Ağzının içinden söylendi. "Sizi baş belaları..."

Sonra silahı gürültüyle yere düştü.

Anında hepimiz birden küçük odaya doluştuk. Bir sandalye devrildi. Masanın üst kısmı yere düşerek parçalandı.

Tenning'in silahını kapıya doğru tekmeledim, o sırada Conkkn kollarını bükerek onu duvara fırlattı ve kelepçeledi.

"Mahkemeye gelmeme suçundan tutuklusun," dedi Conklin nefes nefese. "Bir de poks memuruna karşı koymaktan."

Tenning'e haklarını okudum. Sesim stresten ve biraz önce yaptığım şeyin dehşetinden boğuk boğuk çıkıyordu.

"iyi işti millet," derken bayılmak üzereydim.

"iyi misin Lindsay?" diye sordu McNeil, tombul ekni omzuma koyarak.

"Evet. Teşekkürler." Bu tutuklamanın ortalığı nasıl bir kan gölüne çevirebileceğini düşünerek ürperdim. Ve şu anda Tenning'e karşı elimizdeki tek koz trafik suçuydu.

Tenning'in kirakk odasında etrafa baktım. Üç dört metre boyunda bir hücreydi. Tek kişilik bir yatak, küçük, çam bir şifonyier, birinin bir zamanlar masa ayağı olarak kullandığı iki dosya dolabı vardı. Masaüstü olarak kullanılan geniş beyaz tahta bilgisayar ve dağılmış kâğıt tomarlarıyla birlikte yere düşmüştü.

Kavga sırasında birçok şey yer değiştirmişti. Bir boru parçası yatağın altından odanın ortasına yuvarlanmıştı. Dört santimetre çapında, 45 santim uzunluğundaydı. Bir ucuna bir bilye vidalanmıştı. Golf sopasına benzeyen iki parçalı bir şeydi.

Daha dikkatle incelemek için eğildim. Bilyenin boruya vidalandığı yerde açıkça görünen kahverengi lekeler vardı. Duruşum Conklin'in dikkatini çekmişti, o da eğildi, bir an birbirimize baktık.

"Cop gibi kullanılmış sanki," dedi.

Bölüm 1 06

Merkezdeki sorgulama odalarının küçüğü olan iki numaralı görüşme odasında idik. Tenning'in yüzü aynak duvara dönük masada oturuyordu. Ben de karşı idaydım.

Kot pantolonla beyaz bir tişört giymişti. Dirseklerini masaya dayamıştı. Yüzünü aşağı doğru eğdiğinden tavan lambası kelleşmiş saç derisinde yıldıza benzer bir şekil oluşturmıştı.

Konuşmuyordu, çünkü avukat talep etmişti.

Bu talebin kamu avukatına iletilmesi yaklaşık on beş dakika akırdı. Bir başka on beş dakika da atanan avukatın gekp müvekkikni bizim sorgulama odasında bulması akırdı.

Bu zaman zarfında Tenning'in söyleyeceğı hiçbir şey aleyhine kullanılamazdı.

"İznimiz sadece evinizi aramak içindi," dedim. "O boruyu **irene** Wolkowski ve Ben Wyatt'i öldürmek için kullandınız değil mi? Şu anda laboratuvar da. Senin PD gelmeden önce sonuçları alabiliriz."

Tenning zorla gülümsedi. "Öyleyse lanet olsun, o **gelene** kadar beni yalnız bırakın tamam mı? Beni düşüncelerimle **baş başa** bırakın."

"Ama ben senin düşüncelerinle ilgileniyorum," dedim Tenning'e. "Dairende gördüğüm kâğıtlardaki bütün o istatistikler... Ne anlama geliyor?"

"Bir kitap yazıyorum. Ve asknda bir an önce işime dönmek istiyorum."

Conklin elinde pilli bir radyoyla döndü. Odanın kapısını hızla çarptı, sonra radyoyu açtı. Hoparlörlerden yüksek elektronik bir ses gelmeye başladı. Rich radyonun düğmesiyle oynarken sesi biraz daha açtı.

"Buradan biraz zor çekiyor. Yağmurun ne zaman hafifleyeceğini merak ediyorum gerçekten," dedi Tenning'e.

Parazit, elektronik bir fırtınaya dönüşürken Tenning'in gözlerinde beliren alarmı gördüm. Conkkn'in düğmeyi çeviren başparmağını izlerken şakır şakır terkordu.

"Hey," dedi Tenning sonunda. "Şu şeyi kapatır mısın?"

"Bir dakika, bir dakika," dedi Conklin. Düğmeyi kapattı, radyoyu masanın üstüne koydu. "Sana bir fincan kahve getireyim mi Garry? Starbucks gibi olmaz ama içinde istediğin kadar kafein var."

"Bakın," dedi Tenning. Gözleri yuvalarında fıldır fıldır dönerken radyoya bakıyordu. "Avukatım olmadan beni sorgulayamazsınız. Beni bir hücrede bekletmeniz gerekirdi."

"Seni *sorgulamıyoruz* dostum," dedi Conklin. Madeni bir sandalye aldı, büyük bir gürültüyle Tenning'in yanına koydu ve oturdu.

"Sana *yardım etmeye* çalışıyoruz- Bir avukat istiyorsun. Güzel," dedi Conkkn, doğrudan Tenning'in kulağına konuşuyordu. "Ama *itiraf etme* şansını kaybediyorsun. Uzlaşma fırsatını kendin yok ediyorsun. Bizim için hava hoş değil mi Çavuş?"

"Bana uyar," dedim parazit sesleri arasından. Düğmeyle biraz oynayıp 80'lerin heavy metal müziği yapan bir istasyon buldum, sesi öyle açtım ki düzensiz elektronik tıngırtılar masayı titretiyordu.

"Öldürdüğün köpekleri mezarlarından çıkaracağız Garry," dedim müziğin sesini bastırarak. "Dişlerini kolundaki yara izleriyle karşılaştıracamız. Ayrıca golf sopandaki kan DNA'larını kurbanları-

mnkilerle karşılaştıracamız."

"Ve sonra Mufettiş Conkkn ve ben önümüzdeki yirmi sene içinde bir gün idamını seyretmek için ön sıralardaki yerimizi alacağız. Tabii Bölge Savcısı'nı aramamı istemezsen. Belki o zaman ölüm cezası konusunda bir şeyler yapabikriz." Saatiime baktım. "Karar vermek için on dakikan var."

"Gross Receipts" diye bir grup "Brain Buster" adlı şarkıyı sinir bozucu bir gürültüyle yorumluyordu. Tenning birden bir top gibi büzüldü, kollarıyla kulaklarını kapattı.

. "Durun, durun. Avukatı geri gönderin, neler olduğunu anlatacağım. Lütfen, *sadece u eyi kapatın.*"

Bölüm 1 07

Arabamı Claire'in SUV'unun arkasına park ederken yağmur hâlâ bardaktan boşanırcasına yağıyordu.

İnsanın yüzünü kamçılayan yağmurda karşıya geçtim. Susie'nin Yeri'nin kapısına varmak için elli metre kadar koştum. Kapı çelik davulların çınlayan vuruşları ve körili tavuk kokusuyla açıldı.

Paltomu kapının arkasındaki askıya astım. İçerde Susie devamlı müşterilerini çalan orkestra eşliğinde Limbo yarışmasına ikna etmeye çalışıyordu.

Susie bana seslendi. "Lind-say, çıkar ıslak ayakkabılarını. Haydi gel, bunu yapabilirsin."

"Mümkün değil Suz," diye güldüm. "Unutma ben bunu daha önce görmüştüm." Arka odaya gittim, Lorraine'in yakasına yapışıp bir Corona ısmarladım.

Yuki arkalardan el salladı, sonra Cindy bana bakarak sırttı, ben de en yakın arkadaşım Claire'in yanı başına, tek kollu sedire ikştim. Grup halinde dışarı çıkmayak çok olmuştu. Fazla *uzun* olmuştu.

Biram geldiğinde Cindy, Garry Tenning'in yakalanması şerefine bana kadeh kaldırdı.

Kadeh kaldırırken güldüm. "Çok heveslenmişim, Cindy. Ben bir ev arkadaşı istemiyordum ve eğer o pisliği yakalamasaydım sonsuza kadar yanımda kalacaktın." Yuki ve Claire ayrıntıları bilmiyorlardı, onlara da anlattım.

"Bir kitap yazıyor adı 'Muhasebe'," diye anlattım. "Alt başlığı da *Yirminci Yüzyılın istatistiksel Özeti*."

"Haydi yapma! Son yüzyıl içinde olan *her şey* mi yazıyor yani?"

"Evet sayfalar dolusu istatistiğe 'yazmak' diyorsanız tabii. Mesela her eyalette ne kadar süt ve tahıl üretildi, kaç çocuk ortaokula devam etti, mutfak kazalarının sayısı..."

"Yok canım. Bunların hepsine Google'dan ulaşabilirsin," dedi Yuki.

"Ama Garry Tenning'e göre 'Muhasebe' bir ihtiyaç," dedim, Lorraine bira ve mönülerini getirirken. "Maaşı gece bekçisi olarak çalıştığı inşaat şirketi tarafından ödeniyor. Bu konumun 'büyük şeyler' düşünmek için kendisine zaman kazandırdığını anlattı bize."

"O küçük odasında o kadar insanı ve gürültülerini nasıl dinleyebildi acaba?" diye sordu Claire.

"Ses su boruları ve lavabo deliklerinden geçer," dedi Cindy. "Garip yerlerden geke. Mesela ben şarkı söylediklerini havalandırma penceresinden duyarım. Kimdirler, nerede otururlar bilmem."

"Acaba adamın 'hiperakusis'i mi var?" dedi Claire.

"Bir daha şöyle bakayım?" dedim.

"Bu hastalık, beynin işitme merkezinde gürültünün algılanması konusunda bir sorun yaşandığında ortaya çıkar," diye anlattı Claire, arka odadaki gürültüler ve mutfaktaki bulaşık makinesinin çıkardığı sesler arasından. "Normal insanların güçlkle duyabilecekleri sesler, hiperakusisi olanlar için dayanılmaz oluyor."

"Peki etkileri neler?"

"İnsanı dış dünyadan soyutlar. Bütün bunları patlamaya hazır sinir bozukluğu ve sosyopatolojiyle harmanla, işte sana Garry Tenning."

"*Blakely Arms'ın Hayaleti*," dedi Cindy. "Lütfen bana kefaletle

serbest bırakılmayacağını söyle."

"Hayır. İtiraf etti. Elimizde cinayet kozumuz var. Şu anda içerde ve işi bitik," dedim.

Lorraine yemeklerimizi getirirken Yuki, "Ee, eğer bu adamın gerçekten bir işitsel bozukluğu varsa hapishanede tamamen aklını kaçıırır artık," dedi.

"Duyuyorum, duyuyorum." Kulaklarını işaret ederek dalga geçti Cindy.

Sohbeti koyulttuk, yaşadıklarımızdan, sorunlarımızdan bahsettik, Claire iş yükünün ikiye katlandığını anlattı. "Bu gece Dr. G için bir veda toplantımız var. Reddedemeyeceği bir iş teklifi almış. Ohio'da bir yerlerden."

Dr. Germaniuk'un şerefine kadeh kaldırdık. Claire, Yuki'ye son günlerde nasıl olduğunu sordu.

"Kendimi biraz iki kutuplu hissediyorum," dedi Yuki gülerек. "Bazen Fred-a-kto-kndo'nun jüriyi yasal bir psikopat olduğuna inan-dıracağını düşünüyorum. Ertesi gün uyandığımda Mickey Sherman'ın kışına tekme basmış olmayı umuyorum."

Claire'in doğmamış çocuğuna isim bulmak için kendi aramızda bir yarışma düzenlemiştik. Cindy, kız olursa Margarita diyerek bir sonraki içkisini bedavaya getirmişti.

Yemek tabakları boşalmış, kahve servisi yapılmış, yeni gelen aç müşteriler kapıda görünmeye başlamıştı.

Hesabın üzerinde duran bozuk parayla kimin önce çıkacağına karar vermek için yazı tura attık. Kapıdan en son çıkan bendim.

Sileceklerin ritmi ve dışarıdan yansıyan ışıkların oluşturduğu halenin büyüüne kapılmış bir şekilde Potrero Hill'e doğru arabamı sürdüm.

Bu gürültülü günün arkasından gelen sessizliğin yarattığı boşlu-ğun ve arkadaşarımla paylaştığım o dostluk duygusunun beni kendi-me getirdiğini fark ettim.

Eve vardığımda Joe merdivenlerde beni bekliyor olmayacaktı.

Martha da hâlâ tatildeydi.

Daireme çıkan merdivenleri tırmanırken gök gürledi. Tek başıma yatağa girerken yağmur hâlâ yağıyordu.

Bölüm 1 08

Rich ve ben ertesi sabah Mary Jordan 'ın kapıdan içeri girmesini, masalarımızda sinir ve öfke içinde bekkyorduk. On dakika geç geldi, kafası karışık gibi görünüyordu.

Westwood İş ve İşçi Bulma Kurumu'nun müdürünü yemek odası dediğimiz penceresiz hücreye bize katılması için davet etmiştim. Rich bir sandalye çekti. Ben de sütsüz, iki şekerli bir kahve- onu son gördüğümüzde böyle içiyordu- hazırladım.

"Madison için dua ediyorum," dedi Jordan, ellerini kucağına kavuştururken. Gözlerinin altında mor halkalar oluşmuştu. "Ben Tanrı'nın benden yapmamı istediği şeyi yaptım. Bütün kalbimle buna inanıyorum."

Sözleri karın boşluğumda küçük bir endişe girdabı yarattı.

"Ne yaptın Mary?"

"Bay Renfrew bugün dışarı çıktığında ofisine yeniden girdim. Biraz daha araştırma yaptım."

Deriye benzer bir şeyden yapılmış bir el çantasını kaldırıp masanın üstüne koydu. İçinden kurşuni renkli, bez ciltli eski moda bir muhasebe defteri çıkardı. Üstünde Queensbury İş ve İşçi Bulma

Kurumu yazılı bir etiket vardı.

Jordan muntazam dizilmiş harf ve rakam sütunlarını göstererek "Bay Renfrew'in kendi yazısı," dedi. "Bunları Renfrew'larm iki yıl önce Montreal'de yaptıkları işin kayıtları."

Defteri iki sayfanın arasına kakn katlanmış kâğıt bir dörtgenin bulunduğu yerden açtı. Jordan o dörtgeni aldı ve bize gösterdi.

inanılmaz mavi gözlü, sarı saçk, dört yaşlarındaki bir çocuğun fotoğrafıydı bu.

"Birkaç dakikanız var mı?" diye sordum Jordan'a.

Başını salladı.

Asansöre ADA Kathy Valoy ile binmiştik. Onun için yerinde olduğunu biliyordum. Onu aradım ve Queensbury' fotoğrafından söz ettim.

"Renfrew'ler bu kayıtları bir açıp bir kapayarak kıtanın her yanında seksek oynuyorlar. Kathy öyle sanıyorum ki *u anda ba ka bir kurbanın foto rafına bakıyoruz,*" dedim.

Kathy basamakları ikişer ikişer çıkmış olmalıydı ki daha beş ahi-zeyi yerine koymadan yemek odasının kapısında belirdi.

Mary Jordan'a bu bilgileri kendi başına mı bulduğunu yeniden sordu ve Jordan bizim ajanımız olmadığına dair yeniden yemin etti.

"Hâkim Murphy'ye bir çağrı göndereceğim," dedi Valoy. Ellerini kısa siyah saçlarının arasında gezdirirken gözlerini fotoğrafa dikmişti. "Bakalım ne yapabileceğiz."

Jordan'ı asansöre kadar geçirdikten birkaç dakika sonra Kathy Valoy hattın diğer uçundaydı. "Arama emrini şimdi size fakskyorum."

Bölüm 1 09

Westwood İş ve işçi Bulma Kurumu'nun kapısını Paul Renfrew açtı. Elde dikilmiş gri takım elbisesi içinde tiril tiril gömleği, papyonu ve iyi kesimk buğday renkk saçlarıyla çok şık görünüyordu. Dağınık kaşlarını çerçevesiz gözlüklerinin üstünden yukarı kaldırdı, gülümse-mesi yüzüne yayıldı.

Bizi görmekten son derece memnun görünüyordu.

"İyi haberler mi getirdiniz? Madison'ı mı buldunuz?" diye sordu.

O sırada gözü ekip otosundan çıkmakta olan dört üniformalı memura ilişti.

"Arama iznimiz var Bay Renfrew." Conkkn üniformalılara işaret etti, adamlar ellerinde karton köklerle gürültüyle merdivenlerden çıktılar. Renfrew'in ofisine giden koridoru birlikte yürüdük.

Çakşma odası derli toplu görünüyordu. Masanın üstünde bir fincan çay ve bir grup açık dosyanın yanında bir tabağın içinde yarısı yenmiş bir parça kek vardı.

"Neden bize Queensbury İş ve işçi Bulma Kurumu'ndan bahset-miyorsunuz?" diye sordum Renfrew'e.

"Oturun, oturun lütfen." Odanın sağ köşesinde duran iki kane-peden birini gösteriyordu. Bir yere oturdum. Renfrew da çalışma masasının arkasındaki sandalyeye oturup bana döndü. Bu arada pokslere emirler yağdıran Conkkn'e endişeli bakışlar fırlatıyordu. Memurlar dosyaları kutulara dolduruyorlardı.

"Queensbury bir sır değil," dedi Renfrew. "Size söz etmiş olamam gerekirdi ama başarısız olduğu için biz bu işi kapatmıştık."

Gömlek kollarının içinde hiçbir şey olmadığını kanıtlamak istiyormuş gibi avuçlarını bana gösterdi.

"Birçok konuda berbat bir işadamıyım," dedi Renfrew.

"Karınızla konuşmamız gerek," dedim.

"Tabii, tabii. O da sizinle konuşmak isteyecektir. Bu akşam Zürih'ten uçuyor."

Renfrew'in rahat tavırları ona üstünlük sağlamıştı. Kazandığını düşünmesine izin verdim. Gülümseyerek sordum: "Bu çocuğu tanıyor musunuz?"

Renfrew sarı saçlı, yeşil mavi gözlü çocuğun fotoğrafını aldı, dikkatle inceledi.

"Tanımıyorum. Tanımak mıyım?" Conklin peşinde bir polis ve kolunun altında mavi kapk birkaç büyük hesap defteriyle çıkageldi.

"Bay Renfrew yetmiş iki saatkğine herhangi bir iş yapmanız yasak. İş telefonunu kullanmanız da buna dahil. Bu memur Pat Noonan. Görevi, arama bitene kadar işinizle ilgili hiçbir şey yapmadığınızdan emin olmak."

"Burada mı kalacak?"

"Sekiz saat sonra nöbetini devredinceye kadar. Futbol hakkında bir şeyler bikiyor musunuz? Pat koyu bir "Savaşan İrlandaklar" taraftarıdır. Eğer izin verirseniz kafanızı şişirene kadar konuşur."

Noonan gülümsedi ama Renfrew'in yüzü anlamsızlaştı.

"Bay Renfrew şehri terk etmeye kalkmayın. Sizin için gerçekten kötü olur."

Bölüm 110

Tracchio'nun ofisindeki gerginlik dayanılmaz hale gelmişti. Doymak bilmez medya canavarı bir haftadan fazladır hiç ara vermeden üzerimize saldırmaktaydı. Radyolarla, akk başında gazetelerle, süpermarketteki skandal gazeteleriyle... Ve bizim ekmizde bunları yalanlayacak hiçbir delil yoktu.

On dokuz yaşında bir kız öldürülmüştü. Ünlü bir ailenin çocuğu kayıptı ve öldüğü tahmin ediliyordu.

Çok korkunç bir duyguydu. Tracchio'nun ofisindeki herkes bunu kendi sorunu gibi algılıyordu.

"Boxer şefe durumu açıkla," dedi Jacobi.

"Ben ne yapacağımı biliyorum Teğmen," der gibi bir bakış fırlattım Jacobi'ye.

Delilleri teker teker masanın üzerine bırakırken elimdekilerin hepsini açıkladım.

Önce fidyecilerin notlarının kopyalarını sonra Erica Whitten, Madison ve adı bilinmeyen mavi yeşil gözlü çocuğun fotoğraflarını.

"Bu küçük oğlanın kimliğini bilmiyoruz," dedim. "Renfrew onu tanımadığını söylüyor ama çocuğun fotoğrafı onun hesap defterlerin-

den birinin içinden çıktı."

Rich üzerinde Queensbury İş ve işçi Bulma Kurumu yazan defteri, masadaki iki Westwood İş ve İşçi Bulma Kurumu yazan defterin yanına koydu.

"Renfrew'lann dadı bulma şirketi zincirleri var. Uç tane. Biri Boston'da, birisini burada çalıştırıyorlar, biri de daha önceden Montreal'deki Queensbury İş ve işçi Bulma Kurumu.

"Montreal polisinde kapanmamış bir dava dosyaları var," diye devam ettim. "Andre Deveraux adında küçük bir oğlan çocuğu iki yıl önce evinin yakınlarındaki bir parktan kaçırılmış. *Çocu un bir dadısı varmı .*"

"Queensbury İş ve İşçi Bulma Kurumu'ndan mı geliyormuş?"

"Evet efendim," dedi Conklin. "Bu defterleri inceledim, kira, yeni kaydedilen üyelerin ve denizaşırı ülkelerden getirilen kızların masrafları, ofis ve diğer yasal giderler ve hatta işe yerleştirmek için ödenen ağır ücretler... Renfrew'ler kara para akıyorlar."

"Ve hâlâ bu konuda çakşıyorlar," dedim. "Neden diye düşünmeniz gerek. Karşılığı nerede?"

Teğmen Macklin, Tracchio'ya kaçırılmış Kanadalı çocuğun yazıcından çıkarılmış fotoğrafını uzattı.

"Bu Andre Deveraux." Queensbury kayıtlarının içinde fotoğrafı bulunan çocuğa tıpa tıp benziyordu.

"Andre'nin dadısı Britt Osterman, isveç vatandaşı, Oueensbury İş ve işçi Bulma Kurumu tarafından işe alınmış. Andre Deveraux'un kaçırılmasından bir hafta sonra kafasında bir kurşunla yan yollardan birinde bir çukurda ölü bulunmuş.

Oueensbury İş ve işçi Bulma Kurumu kendilerine John ve Tina Langer adını veren iki Amerikalıya ait görünüyor." Mackkn devam etti. "Langer'lar Deveraux/Osterman'in kaçırılmasından sonra ortadan kaybolmuşlar. Kanada polisi Langer'ların bir fotoğrafını yollamış e-postayla.

Macklin, Tracchio'nun masasına bir başka çıktısı aknmış fotoğraf koydu. Bir erkek, bir kadın, beyaz, kırkk yaşlarının sonlarında.

Resmi olmayan bir tatil partisinde çekilmiş bir enstantaneydi. Güzel bir oda. Oymak kapı panoları. Adamlar akşam yemeği giysileri içinde. Kadınlar kokteyl giysileriyle.

Maddin parmağıyla fotoğraftaki ellisine yakın, kısa etekk, bronz renkk bir elbise giymiş esmer bir kadını işaret etti. Kollarını beline dolamış, gülümseyen bir adama yaslanmıştı.

Kadını güçlükle tanıyabildim ama adamı tanımıyordum. Saçları siyah, dümdüz, arkaya taranmıştı. Küçük bir keçi sakak vardı, gözlük takmıyordu.

Ama bu yüze çok kısa bir süre önce bakmıştım, onu tanıyorum.

John hanger, Paul Renfrew'di.

Bölüm 111

O günün öğleden sonrası Conklin ve ben, Çin MahaUesi'nde Uncle Cafe'deydik. ikimiz de çarşamba spesiyaknden ısmarlamıştık. Güveçte et, patates püresi ve yeşil fasulye. Conkkn püreye coşkuyla saldırdı ama benim hiç iştahım yoktu.

Pencere camından dümdüz bir manzara görünüyordu. Kasvetk sokak, bir dizi tuğla ev ve Westwood İş ve işçi Bulma Kurumu'na doğru uzanıyordu.

Saçları örgülü hamile bir Çink kadın fincanlarımıza yeniden çay doldurdu. Bir saniye sonra gözlerimi pencereye çevirdiğimde sözde Paul Renfrew kapıdan çıkmış merdivenlere yönekyordu.

"Şuna bak," dedim çatalımla Conkkn'in tabağına vurarak. Cep telefonum çaldı, arayan Pat Noonan'dı.

"Bay Renfrew öğle yemeği için dışarı çıkıyor. Bir saate kadar dönecekmiş."

Bundan şüphekydim.

Renfrew kaçacaktı ve kaç gözün onu izlediğinden haberi yoktu,

Conklin hesabı ödedi, ben de Stanford ve Jacobi'yi aradım. Yeleğimin üstüne ceketimi giydim, fermuarını çektim ve Renfrew'in

çevik yürüyüşüyle baharatçı dükkânlarını ve hediyelik eşya satan dükkânları geçerek Waverly ve Clay sokaklarının köşesine doğru yönelmesini izledim.

Renfrew gece mavisini BMW Sedan 'inin kapısını açarken, Conkkn ve ben de Crown Vic'imize binmiştik. Omzunun üzerinden etrafa baktı, sonra arabasına bindi ve güneye doğru yol almaya başladı.

Renfrew, Sacramento Caddesi'ne ulaştığı zaman Dave Stanford ve ortağı Heather Thomson tam onun arkasına geçtiler. Bu arada Jacobi ve Mackkn de Broadway'e doğru kuzeyden ilerlemeye başladılar. Telsizlerimiz bipkyor, takım elemanları sürekli kendilerinin ve BMW'nin mevkilerini, takip ettiklerini, geriye düştüklerini, zikzak yaptıklarını sonra toparlanıp yeniden yola döndüklerini bildiriyorlardı.

Kalbim Paul Renfrew'in bizi kim bıkır hangi cehenneme sürükleyen kaçışını izlerken sabit bir tempoda gümbürdüyordu.

Bay köprüsünü geçtik, 24 No'lu otobanda ilerledik, sonunda Contra Costa kasabasına girdik.

Renfrew, Altarında Yolu'ndan sapıp Orinda'nın -Orinda sakin, seçkin insanların yaşadığı, etrafını çevreleyen tepelerin adeta gözden sakladığı bir kasabaydı- dar yollarından birine girdiğinde hemen arkasmdaydık.

Radyodan Jacobi'nin sesi duyuldu. Yerel pokse halen devam eden bir cinayet soruşturması kapsamında bir takip harekâtı yürüttüğümüzü bildiriyordu.

Macklin, eyalet polisinden destek istedi ve sonra Oakland Poks Departmam'nı arayarak hekkopterle takip talep etti. Duyduğum ikinci ses Stanford'unki idi. Ağır silahlar ve FBI saldırı timini istiyordu.

"SFPD bu işte kontrolü kaybetti," dedim Conkkn'e. Tam o sırada Renfrew'in BMW'si yavaşladı, mavi panjurlu, çok tepelikli beyaz evin araba yoluna girdi. Conklin sıradan bir şeymiş gibi evi geçti. Yolun sonundaki kavşaktan "U" dönüşü yaparak geri geldik ve tam Renfrew'in mavi BMW'sini siyah Honda minibüsün yanına park etti-

ğı yerin karşısına, burnumuzu ağaçların gölgelediğı bir noktaya sokarak park ettik.

Bu bir rastlantı olamazdı. Bu Madison Tyler ve Paola Ricci'nin kaçırılmasında kullanılan kamyonetti.

Bölüm 112

Kamyonetin plakasını arabadaki bilgisayardan arattım. Kamyonet için bir arama emri alabilmeyi umut ediyordum. Bu da benim döşeme dikişlerinde Paola Ricci'nin bir damla kanını bulma ümitlerimi körüklüyordu. İşte bu, Renfrew'in, Paola Ricci ve Madison Tyler'ın kaçırılmalarıyla ilgilik olduğunu gösteren müthiş bir kanıt olurdu.

Sonraki bir saat içinde iki tane görüş sahasını ölçme aleti konuldu, içteki alet tepekkk evi çevreleyecekti. Dıştaki ise evin etrafındaki iki bloka ayarlanmıştı.

Evin içinde herhangi bir hareket yoktu. Bu da beni meraklandıırıyordu. *Renfrew e yalarım mı topluyordu? Yoksa evraklarını mı yok ediyordu?*

Beş siyah SUV yolun başından görüldüğünde saat öğleden sonra dört olmuştu. Arabalar, kaldırımında evin ön yüzüne dikey olarak park etmişlerdi.

Dave Stanford arabanın benim bulunduğum penceresine doğru yürüdü. Bana bir megafon verdi. At kuyruğu, FBI standartlarına uygun bir şekilde arkada toplanmıştı, gözlerindeki neşeli ifade kay-

bölmüştü. Dave artık gizk görevde değildi.

"Nişancıları çağırıyoruz Lindsay. Renfrew seni tanıyor. Bu yüzden onu evden sen çıkartmaya çakş."

Conkkn anahtarı çevirdi ve hareket ettik, caddenin karşısına geçip Renfrew'in araba yolunun önünde durduk. Böylece hem kamyonetin hem BMW'nin yolunu kesmiş oluyorduk.

Megafonu aldım. Arabanın açık kapısının arkasında durarak seslendim. *"Paul Renfrew, ben Çavuş Boxer. Ekmizde cinayet zankısı olarak tutuklanmanız için emir var. Lütfen ellerinizi havaya kaldırarak yavaşça dışarı çıkın."*

Sesim sakın bankyönün bloklarında yankılandı. Kuşlar, helikopter pervanelerinin sesini boğarak uçuştular.

Conkkn, "ikinci katta hareket var," dedi.

Vücudumdaki bütün kaslar gerilmişti. Gözlerim hızla evin ön yüzünü taradı. Hiçbir şey göremedim. Sonra tüylerim diken diken oldu. Bana doğrultulmuş bir silahı hissedebikyordum.

Megafonu yine kaldırdım, düğmesine bastım.

"Bay Renfrew bu sizin en son ve en büyük şansınız. Etrafınızda evinizi yerle bir etmeye hazır ağır silahlar var. Onları kullanmaya mecbur etmeyin bizi."

On kapı gıcırdayarak açıldı. Gölgelelerin içinde Renfrew göründü. Seslendi: *"Dı arı geliyor. Ate etmeyin. Lütfen ate etmeyin."*

FBI saldırı timinin nasıl davranacağını görmek için sol tarafıma kısaca bir göz attım. Bir düzine ya da daha fazla M16 tüfek hâlâ ön kapiya çevrilmiş duruyordu. Ayrıca biliyordum ki çatıda bir yerlerde en fazla otuz metre uzaklıkta bir keskin nişancı elindeki hassas dürbünlü Remington M700 tüfeğini Renfrew'in alnının ortasına doğrultmuştu.

"Seni görebileceğimiz bir yere çık," diye bağırdım kapının eşiğindeki adama. "Yerinde bir karar Bay Renfrew. Şimdi arkamı dön ve sesimin geldiği yere doğru *geri geri yürü.*"

Renfrew kapı alınlığının altında, evin girişinde duruyordu. Aramızda on metrelik yeni biçilmiş çim saha vardı.

"Yapamam," dedi Renfrew zayıf, nerdeyse yalvaran bir sesle.
Buradan dışarı çıkarsam, o beni vurur."

Bölüm 113

Renfrew korkmuş görünüyordu ve bunda da hakkydı. Yankş bir hareket yaptığında yaşam süresinin iki saniyenin altına düşeceğı kesindi.

Ama korktuğı biz değildik.

"Seni vurmak isteyen kim?" diye bağırdım.

"Karım Laura. Elinde bir yarı otomatikle yukarıda. Onu dışarı çıkmaya ikna edemedim. Korkarım benim teslim olmamı engellemeye çakşacak."

işler kötüye gidiyordu. Madison Tyler'a ne olduğunu öğrenmek istiyorsak Paul Renfrew! sağ ele geçirmek zorundaydık.

Bağırdım: "Söylediklerimi harfi harfine yerine getir. Ceketini çıkar ve mümkün olduğu kadar uzağı at. Tamam. Güzel. Pantolonun ceplerini dışarı çıkart!"

Radyonun mikrofonu açıldı, bu yüzden bu kanaldaki herkes söylediklerimi duyabikrdi.

"Kemerini çöz Bay Renfrew ve pantolonunu indir."

Renfrew bana kötü bir bakış fırlattı ama sözümü dinledi. Pantolon aşağı düştü, gömleğı kalçalarını örttü.

"Şimdi yavaşça dön. Üç yüz altmış derece. Gömleğini yukarı topla ki belini görebileyim," dedim. Emirlerime uyarken zorlanıyordu. "Tamam pantolonunu çekebikrsin."

Aceleyle çekti.

"Şimdi pantolonun paçalarını dizlerine kadar kıvrır."

"Bir erkeğe göre çok güzel bacakları var," dedi Conklin arabanın üzerinden. "Haydi, şimdi onu buraya alalım."

Başımı salladım. Düşünüyordum da eğer kadın alt katta konuşlandıysa, adamı açık kapıdan dışarı uçururdu. Renfrew'e pantolonunun paçalarını indirmesini, dışarı çıkıp duvara yapışmasını söyledim.

"Eğer söylediklerimi yaparsan kılma bile dokunamaz," dedim, "iki elini de duvarın üstünde tut. Evin güney köşesine doğru kay sonra yere yat, ellerini başının arkasında birleştir.

Renfrew yere yatınca siyah bir SUV çimlerde bekrdi. iki FBI ajanı Renfrew'in üzerine atlayıp onu kelepçelediler.

Onu tam aracın arka koltuğuna yerleştiriyorlardı ki tepekkk evin ikinci kat pencerelerinden bir cam sesi geldi. *Lanet olsun.*

Pencerede bir kadının yüzü göründü. Elinde bir silah vardı ve namlunun ucunu küçük bir kızın başına dayamıştı. Küçük kızın ağzı yarı açık, korkudan donakalmıştı.

Küçük kız Madison Tyler'dı.

Onu esir alansa Tina Langer namı diğer Laura Renfrew'di. Katil gibi görünüyordu. Yüzü öfkeyle kasılmıştı ama korkudan eser yoktu.

Pencereden bağırdı: "Oyunun sonu en heyecank kısmı değil mi Çavuş Boxer? Güvenli bir yol istiyorum. Yani benim ve Madison için. Şu hekkopter uygun bir başlangıç olur mesela. Biri pilotu arasa iyi olur. Onu çimenlerin üstüne indirsin. Haydi. Hemen şimdi.

Ah, bu arada eğer içinizden biri bana doğru bir hareket yapacak olursa, bu küçük kıızı..."

Sokağın karşısındaki çatılardan birinden ateş eden Remington'un yankılanan çatırtısından önce Tina'nın alnında oluşan kara deliği gördüm. "

Kendisine Laura Renfrew adını veren kadın pencerenin önünde
bir an için çerçeveleenmiş gibi dururken Madison bir çığlık attı.

Tina yere düşerken kızı bıraktı.

Bölüm 1 14

Madison Tyler iyi miydi? Conklin'le birlikte ikinci katın ön tarafındaki yatak odasına daldığımızda düşünebildiğim tek şey buydu.

"Madison?" diye yüksek sesle bağırdım. Kapıya bitişik duvarın önünde dağınık tek kişilik bir yatak vardı. Yatağın üstündeki açık bavula kızın eşyaları aceleyle tıktırılmış gibiydi.

"Neredesin tatlım?" diye sordu Rich Conklin dolaba yaklaşırken. "Bizpolisiz."

İkimiz de aynı anda dolaba vardık. "Madison, tamam hayatım," dedim tokmağı çevirerek. "Hiç kimse seni incitemez artık."

Kapağı açtım, yerdeki elbise yığımı birinin solumasıyla kımıldıyordu.

Görebileceklerimden endişelenerek eğildim. "Maddy," dedim. "Adım Lindsay. Polisim. Seni eve götürmek için buradayım."

Dolabın dibindeki elbise yığımını biraz aralayınca sonunda küçük kıızı gördüm. Alçak sesle inliyordu, kollarını vücuduna sarmış, gözleri kapak ileri geri sallanıyordu.

Tanrıya ötür Madison'dı.

"Tamam hayatım," dedim sesim titreyerek. "Her şey düzelecek."

Madison gözlerini açtı, kollarımı uzattım, bana doğru atıldı, ona sıkıca sarılıp yanağımla saçlarına dayadım.

Cep telefonumu çıkarıp daha önce telefonun hafızasına kaydettiğim bir numarayı aradım.

ikinci çalışta açıldı.

"Bayan Tyler. Ben Lindsay Boxer. Müfettiş Conkkn'le birlikteyiz. Madison yanımızda." Telefonu Madison'ın yüzüne yaklaştırarak fısıldadım. "Annene bir şeyler söyle."

Bölüm 115

O akşamın erken saatlerinde Conkkn'le ben Golden Gate Caddesi'ndeki FBI merkez bürosunun on üçüncü katındaydık.

Dave Stanford ve ortağı Heather Thomson, Renfrew'i sorgularken biz yaklaşık on beş ajan ve poksle birlikte bir odada oturmuş sorguyu monitörden izliyorduk.

Ben Conklin'in yanına oturmuş Stanford ve Thomson'ın, Paul Renfrew'in, diğer adıyla John Langer, diğer adıyla David Cornwall, doğduğunda kendine verilen isimle Josef Waller 'in gerçekleştirdiği terör eylemlerini tek tek ele alıp irdelemelerini izliyordum.

"Dikkat dağıtmaya çalışıyor," dedim Conkkn'e.

"Allah'tan ben orada değikm," dedi Conklin. "Yoksa kesinlikle buna dayanamazdım."

"Bu" dediği Waller'in şıklığı ve alçakgönüllülüğüydü. Sanki Stanford ve Thompson meslektaşlarıymış da hikâyesini zekice anlatmayı bitirdikten sonra aralarındaki ikşkinin devam etmesini beklemiş gibiydi.

Macklin,. Conklin ve ben sandalyelerimize adeta çivilenmiştik. Waller isimleri şefkatle sayıyordu; Andre Devereaux, Erica Whitten,

Madison Tyler, bir de Mexico City'den Dorothea Alvarez adında bir kız...

Hakkında bir ey bilmedi imiz bir çocuk.

Hâlâ sa olması olası bir çocuk.

Waller kahvesinden bir yudum alarak Stanford ve ThomsonV dünyanın dört bir yanındaki zengin adamların evlerinde seks oyuncağı olarak yaşayan üç kayıp çocuğun nerede olduklarını anlattı.

Waller devam etti: "Avrupa'dan güzel kızları ithal edip zengin evlerine dadı olarak yerleştirmek karımın fikriydi. Sonra çocuklar için aileler bulundu. Bu konuda dadılarla birkkte çakıştım. Benim işim de buydu. Seçtiklerim en güzel, en akıllı, en yetenekli, en gururlu olanlardı. Ve dadıları onlar hakkında her şeyi anlatmak için zorladım."

"Yani dadılar çocukları işaret ediyorlar ama onlara ne olacağını kesinlikle bilmiyorlar öyle mi?" diye sordu Thompson.

Renfrew gülümsedi.

"Akaları nereden buluyorsunuz?" diye sordu Stanford.

"Sözlü olarak," dedi Renfrew. "Müşterilerimizin hepsi çok zengin ve kaliteliydiler. Her zaman çocukların emin ellerde olduklarını hissetmişimdir."

Birden midem bulandı, kusmak istedim ama kendimi tuttum, koltuğun kollarım sımsıkı kavrayarak gözlerimi ekrana diktim.

"Madison'ı yaklaşık iki hafta eknizde tuttunuz. Riskli değil miydi?" diye sordu Thompson.

Waller pişmanlıkla, "Para transferi için bekliyorduk," dedi. "Madison için bir buçuk milyon taahhüt etmişlerdi ama anlaşma bozuldu. Sonra başka bir teklif aldık. Önceki kadar iyi değildi. Sonra ilk akı yeniden sahneye çıktı, işte bu birkaç ekstra gün her şeyi mahvetti."

"Madison ve Paola'nın kaçırılmasından söz edebilm biraz," dedi Stanford, "O gün parkta bir sürü insan vardı. Hava aydınlıktı. Çok etkileyici bir kaçırma olayı, itiraf etmekteyim. Nasıl becerdiğinizizi gerçekten bilmek isterdim."

"Evet ama şunu söylemekteyim ki bir cehenneme dönüştü," dedi

Waller iç çekerek. Hikâyeyi nasıl anlatacağını planlıyormuş gibiyek.

"Alta Plaza oyun parkına minibüsle gittik," dedi el yapımı gri bakksırtı takımı içindeki psikopat.

"Madison ve Paola'ya bizimle gelmelerini söyledim. Gördüğünüz gibi çocuklar dadılara güveniyor, dadılar da bize..."

"Harika," dedi Stanford.

Renfrew başını salladı, bu kadar yüreklendiriknce de devam etmek istiyordu. "Paola ve Madison'a Tyler makkanesinde acil bir durum olduğunu, Elizabeth Tyler'ın düştüğünü söyledim.

Arka koltukta Madison'ı kloroform ile bayılttım. Öteki kaçırma-larda uyguladığımız planın aynısı. Ama Paola direksiyona yapışmak istedi. Hepimiz birden ölebikrdik. Bir an önce onu halletmeliydim. Siz olsaydınız ne yapardınız?" diye sordu Renfrew, Dave Stanford'a.

Stanford, "Ben olsaydım seni doğarken boğardım," dedi Stanford. "Tanrı'dan bunu yapabilmeyi diyorum."

Beşinci Kısım

Fred-A-Lito-Lindo

Bölüm 1 1 6

Mahkeme salonu avukatlar, adliye muhabirleri, kurbanların aileleri ve Alfred Brinkley'in ölümcül atışlarını yaptığı gün *Del Norte*'da bulunan düzinelerce insanla tıklım tıklım dolmuştu.

Brinkley iki gardiyanın arasında mahkeme salonuna getirirken mırıltılar yüksek perdeden gürültüye dönüştü.

te oradaydı.

Feribot katili.

Mickey Sherman, Brinkley'in kelepçeleri ve bel zincirleri açırken bekledi. Müvekkik için bir sandalye çekti. Brinkley sordu: "Şansımı deneyebilecek miyim?"

"Düşünüyorum," dedi Sherman müvekkiline. "Bundan emin misin Fred?"

Brinkley başını eğdi. "İyi görünüyor muyum?"

"Evet, iyi görünüyorsun." Mickey arkasına yaslandı ve soluk benizli, bir deri bir kemik müvekkikne baktı. Adamın saçları gelişigüzel kesilmiş, suratında ustura izleri vardı ve üzerindeki korkuluğa geçirilmiş gibi duran, ütuden parlayan bir takım vardı.

Genelde avukatlar, müvekkikerini boğazlarına kadar çamura

batmamışlarsa ya da kişi, jüriyi etkileyebilecek kadar sempatik ve düzgün görünüşlü değilse tanık sandalyesine çıkartmazlardı.

Oysa Fred Brinkley son derece içe kapanık ve donuktu.

Öte yandan kaybedecek neleri vardı ki? Davada görgü tanıklarının yemink ifadeleri, video görüntüleri, bir de sanığın *itirafı* vardı. Bu yüzden Sherman aklına gelen her fikri değerlendirmeye çalışıyordu. Fred-a-lito-lindo'nun o zavalk insanlara ateş ettiği gün kafasının içindeki gürültünün dayanılmaz hale geldiğini, o yüzden akknın başında olmadığını söyleyerek jüri üyelerini ikna etme şansını yok etme riskini de bertaraf ediyordu.

Fred'in savunması sırasında tanıklık etmeye hakkı vardı ama Sherman onu fikrinden caydırabileceğini umuyordu.

Jüri üyeleri yerlerini alıp yargıç kürsüsüne otururken o hâlâ kararsızdı. Mübaşir herkesi oturuma çağırdı ve lambri kaplı mahkeme salonunun üzerine umut dolu bir sessizlik çöktü.

Yargıç Moore kalın gözlüklerinin siyah çerçevesinin üzerinden etrafa baktı ve "Hazır mısınız Bay Sherman?" diye sordu.

"Evet Sayın Yargıç," dedi Sherman, ayağa kalkıp ceketinin ortadaki düğmesini iliklerken. Sonra müvekkiline döndü: "Fred..."

Bölüm 117

"Kız kardeşinizin kazasından sonra Napa Devlet Hastanesi'ne mi gittiniz?" diye sordu Sherman. Fred tanık sandalyesinde umduğundan daha rahattı.

"Evet. Ben kendim istedim. Akkmı kaçıırıyordum."

"Ankyorum. Napa'da tedavi edildiniz mi?"

"Elbette. On altı yaşında olmak, gözlerinizin önünde kız kardeşiniz ölmemiş bile olsa yeterince zordur."

"Kız kardeşiniz seren direğinin çarpmasıyla denize düştüğünde onu kurtaramadığınız için mi depresyona girdiniz?"

"Sayın Yargıç!" dedi Yuki ayağa kalkarak. "Bay Sherman'ın tanıklarına bir itirazımız yok. Ama hiç olmazsa yemin ettirilmekydi."

"Başka bir soru soracağım," dedi Sherman, gülümseyerek sakini bir edayla, sadece müvekkikyle konuşuyordu. "Fred, kafamın içindeki sesleri kız kardeşinin kazasından önce mi duymaya başladın?"

"Hayır, ben onu kazadan sonra duymaya başladım."

"Fred, kimden söz ettiğini jüriye de açıklar mısın?"

Brinkley ellerini başının üstünde birleştirdi. Derin derin içini çekti, sanki o sesi tarif ederse gerçek olacakmış gibi gekyordu.

"Dinleyin, birden fazla ses var," diye açıkladı Brinkley. "Bir kadın sesi var. Böyle tekdüze, şarkı söyler gibi, ama *onu* boş verin. Asıl öteki ses var. Çok kızgın. Kontrolden çıkmış, çığkk çığkğa bağırıyor. Ve beni *o* yönetiyor."

"O gün feribotta ateş etmeni söyleyen bu ses miydi?"

Brinkley üzgün üzgün başını salladı. "Haykırıyordu. '*Öldür, öldür, öldür* ve ondan başka hiçbir şeyin *önemi yoktu*. Duyabildiğim tek şey onun sesiydi, yapabildiğim tek şey onun bana yapmamı söylediği şeydi. Sadece o vardı. Onun dışında her şey korkunç bir düş gibiydi."

"Fred, eğer kız kardeşinin kazasından sonraki on beş yıl boyunca seni yöneten o sesler olmasaydı, asla ve asla kimseyi öldürmeyeceğini söylemek doğru olur mu?"

Sherman birden müvekkilinin dikkatinin dağıldığını fark etti. Fred dinleyici sıralarına doğru bakıyordu.

"O benim *annem*" dedi Brinkley, sesinde büyük bir hayret ifadesiyle. "O benim *annem*"

Bütün başlar arkada sıraların arkasından yan yan yürümeye çıkarken oğluna gerginlikle gülümseyerek yerine oturan, ellili yaşlarında açık terdi Afro Amerikan kadına döndü.

"Fred!" dedi Sherman.

"Anne! Söyleyeceğim!" Brinkley seslendi. Sesi heyecandan titriyor, yüzü acıyla kasıyordu.

"Dinliyor musun anne? Gerçeği duymaya hazır ol! Siz de Bay Sherman, siz de yanıldınız. *Kaza kaza* deyip tutturdunuz. Lily'nin ölümü kaza değildi."

Sherman yargıca döndü: "Sayın Yargıç sanırım bir ara vermek için uygun..."

Brinkley avukatının sözünü keserek sertçe: "Araya ihtiyacım yok. Ve doğrusunu isterseniz Bay Sherman, sizin yardımınıza da ihtiyacım yok artık."

Bölüm 118

"Sayın Yargıç!" diye başladı Sherman sakince, sanki müvekkili raydan çıkmamış ve kendini uçurumdan atmaya hazırlanmıyormuş gibi davranmaya çakşıyordu.

"Sayın Yargıç, Bay Brinkley'in ifadesinin dikkate alınmamasını talep ediyorum efendim."

"Neye dayanarak Bay Sherman?"

"Onunla sevişiyorduk anne!" Brinkley odanın karşı tarafına doğru bağırdı. "Daha önce de yapmıştık. Seren direği çarptığında bikinisinin üstünü çıkarıyordu."

Salondan birinin inlemesi duyuldu. "Aman Tanrım!"

"Sayın Yargıç," dedi Sherman. "Bu ifade bir soruya cevap vermiyor."

Yuki ayağa fırladı. "Sayın Yargıç, Bay Sherman bu kapıyı aynı zamanda müvekkili olan tanığına kendisi açtı."

Brinkley annesinden çevirdiğı keskin değışken bakışlarını jüri üyelerini koltuklarına çiviledi sanki.

"Gerçeğı söylemeye yemin ettim," derken mahkeme salonunda büyük bir kargaşa oluştu.

Yargıcın şiddetle vurduğu tokmağının sesi bile gürültü içinde kaybolup gitmişti.

"Ve gerçek şu ki kız kardeşimi kurtarmak için parmağımı bile kıpırdatmadım," dedi Brinkley, ağzından tükürükler saçarak. "Feribottaki o insanları da *ben* öldürdüm, *o* söylediği için. Çok tehlikeli bir adamım ben."

Sherman savunma masasındaki yerine oturdu ve sakın sakın evraklarını akordeon biçiminde bir dosyanın içine yerleştirmeye başladı.

Brinkley bağıırıyordu: "O gün feribotta o adamları silahımın menziline arka arkaya dizdim ve tetiği çektim. Yine yapabilirim."

Alfred Brinkley avuçlarıyla göçmüş yüzündeki yaşları silerken, jüri üyeleri büyümüş gözlerle onu izliyorlardı.

"Bu kadar yeter Bay Brinkley!" dedi yargıç bağıırarak.

"Sizler adaleti yerine getirmeye yemin ettiniz," dedi ritmik bir şekilde dizlerine vurarak. "Beni idama mahkûm etmeisiniz. Bir daha yapmayacağımı garantilemek için tek yol bu. Eğer bana ölüm cezası vermezseniz yemin ederim *yine yaparım*."

Mickey Sherman akordeon dosyayı parlak metal evrak çantasına koydu ve kilitledi. Dükkânı kapamıştı.

"Bay Sherman!" dedi Yargıç Moore, öfkeden yüzü koyu somon rengi olmuştu. "Tanışınıza soracak başka sorunuz var mı?"

"Aklıma gelen hiçbir şey yok Sayın Yargıç."

"Bayan Castekano? Devam etmek istiyor musunuz?"

Yuki'nin Brinkley'in kendi sözleri üzerine söyleyecek bir şeyi yoktu. "Eğer beni ölüme mahkûm etmezseniz yine yaparım."

"Başka sorum yok Sayın Yargıç," dedi Yuki.

Ama yargıç, Brinkley'e ayağa kalkmasını söylerken Yuki'nin kafasında kırmızı bir ışık yanıp sönmeye başladı.

Brinkley ölüm fermanını kendisi mi imzalamı tı?

Yoksa Mickey Sherman yapabilece i ya da söyleyebilece i her eyden daha etkili bir biçimde jüriyi deli oldu una ikna etmeye mi çalı - mı tı?

Bölüm 119

Fred Brinkley, Adliye Sarayı'nın onuncu katındaki üçe iki metre büyüklüğündeki hücresinde sert yatağının üstünde oturuyordu.

Her yerden gürültüler geliyordu, öteki mahkûmların sesleri, yemek arabasının tekerleklerinin gıcirtısı, kapanan kapıların çıkardığı madeni sesler, hepsi koridor boyunca yankılanıyordu.

Brinkley'in yemeği kucağındaki tepsideydi, kupkuru tavuk göğsü, sulanmış patates püresi ve taş gibi ekmek dün akşam yediklerinin aynısıydı ve hepsini hiç zevk almadan çiğneyerek yuttu.

Kahverengi kâğıt peçeteye ağzını sildi, sonra onu küçük sert bir bilye hakne getirip tabağın ortasına bıraktı.

Sonra plastik çatal kaşığı özenle tabağın yanma yerleştirdi. Yataktan kalktı, iki adım atıp tepsiyi kapının altından itti.

Sonra tekrar ranzaya döndü, arkasını duvara yasladı, ayaklarını sallandırarak oturdu. Bu şekilde otururken solundaki lavabo komodin benzeri nesneyle karşısındaki boş briket duvarı görebiliyordu.

Griye boyalı duvarın üstüne de kazınmış duvar yazıları, telefon numaraları, küfürler, çete isimleri ve anlamadığı bazı işaretler vardı.

Karşısındaki duvardaki briket bloklarını saymaya başladı, sanki

blokları birleştiren imento bir labirentmiş ve çözümü blokların arasına sakıyormuş gibi bakıyordu.

Hücrenin dışında bir gardiyan tepsiyi aldı. Yaka kartında Ozzie Quinn yazıyordu.

"Haç zamanı Fred-o" dedi Ozzie.

Brinkley parmaklıkk kapıya yürüdü, ekni uzattı ve ilaçlarının bulunduğu küçük kâğıt bardağı aldı. Gardiyan, Brinkley'in bardağın içindekileri ağızına boşaltmasını izledi.

"Aferin," diyerek parmaklıkların arasından bu kez su dolu bir kâğıt bardak uzattı. Brinkley yutana kadar bekledi.

"Işıkların sönmesine on dakika var," dedi Fred'e.

"Dikkat et de tahtakuruları yemesin," dedi Fred.

Sonra yatağına döndü. Sırtını duvara dayadı. Bir şarkı mırıldanmaya akştı. Ay, ay, ay, ay, Mama-cita-lindo.

Sonra ranzanın kenarını sıkıca kavradı, başını briket duvara vurdu.

Ve sonra bir daha vurdu.

Bölüm 1 20

Yuki mahkeme salonuna yeniden girdiğinde patronu Leonard Parisi savunma masasında David Hale'in yanında oturuyordu. Yuki Brinkley'in intihar teşebbüsünü duyar duymaz Len'i aramıştı ama açıkçası onu mahkemede görmeyi ummuyordu.

"Leonard, seni görmek ne güzel," dedi. Bir yandan da *"Kahretsin! Davayı benden almaya mı geldi acaba, bunu bana yapabilir mi?"* diye düşünüyordu.

"Jüri üyeleri tamam mı?" diye sordu Parisi.

"Yargıca öyle söylediler. Hiç kimse bir hata yüzünden davanın yeniden açılmasını istemiyor. Mickey erteleme bile talep etmedi."

"İyi. Severim o kendini beğenmiş piçi," diye mırıldandı Parisi.

Sıralar arasındaki boşluğun karşı tarafında Sherman müvekkiliyle konuşuyordu. Brinkley'in gözleri siyah maviydi. Alnının ortasında sargı bezinden kocaman bir bandaj vardı. Çizgik pijamalarının üstüne açık mavi ketenden hastane gömleği giymişti.

Sherman konuşurken Brinkley gözlerini masaya dikmiş kollarındaki tüylerini yoluyordu. Mübaşir, "Herkes ayağa kalksın," diye bağırdığında bile gözlerini kaldırmadı.

Yargıç oturdu. Kendisine bir bardak su doldurdu ve Yuki'ye kapanış konuşması için hazır olup olmadığını sordu.

Yuki hazır olduğunu bekrtti.

Kürsüye doğru yürürken nabzının kulaklarında attığını duyuyordu, *ka-dum-ka-dum-ka-dum*. Boğazını temizledi, jüri üyelerini selamladı ve kapanış konuşmasına başladı.

"Biz Bay Brinkley'in psikolojik sorunları olup olmadığına karar vermek üzere burada değiliz," dedi Yuki. " Hepimizin sorunları var. Bazılarımız bunlarla diğerlerinden daha iyi başa çıkabiliyor. Bay Brinkley kafasının içinde kızgın bir ses duyduğunu söyledi. Duymuş olabilir.

Bunu bilemeyiz, hem bunun bir önemi yok.

Akıl hastalıkları öldürmek için izin belgesi değildir hanımlar beyler. Kafasının içinde birtakım sesler duyması, Alfred Brinkley'in içlerinde dokuz yaşında masum bir çocuğun da bulunduğu dört kişiyi kurşuna dizerken *yanlı* yaptığını bildiği gerçeğini değıştirmez.

Bay Brinkley'in yaptığının suç olduğunu bildiğini nasıl anlıyoruz? diye sordu jüriye. Çünkü *davranı ları* onu ele veriyor."

Yuki yaptığı etkiyi güçlendirmek için durakladı. Bütün salona göz gezdirdi. Bu arada hem Parisi'nin hantal ve gergin ifadesi, Brinkley'in çılgınca öfke bakışları dikkatini çekti. Jüri üyelerinin hepsi dönmüş devam etmesini bekliyorlardı.

"Bay Brinkley'in davranışlarına bir göz atalım," dedi. "Önce dolu bir Smith ve Vesso Model 10 tabancayı gemiye getirdi. Sonra geminin rıhtıma yanaşmasını bekledi, böylece körfezin ortasında, kaçacak hiçbir yer bulamadan sıkışıp kalmayacaktı.

Bu davranışlar önceden düşünülmüştür. Bu davranışlar 'önceden tasarlanmış cinayet' demektir."

"*Del Norte* rıhtıma yanaşırken," diye devam etti Yuki gözlerini jüriden ayırmadan. "Alfred Brinkley dikkatle nişan aldı ve silahını bu dört insanın üstüne boşalttı. Sonra kaçtı. Rüzgâr gibi koşuyordu, "işte bu suç bilincidir. *Yaptı mın yanlı oldu unu biliyordu*.

Bay Brinkley teskm olup suçunu itiraf etmeden önce iki gün

kanundan kaçtı. *Yaptı ının yanlış oldu unu biliyordu.*

Kasımın birinde Bay Brinkley'in kafasının içinde neler olduğunu bilemeyiz ama o gün ne yaptığını biliyoruz.

Bay Brinkley'in dün öğleden sonra kendi sözleriyle anlattıklarını da biliyoruz.

Silahını kurbanlarına doğrulttu, nişan aldı..."

Yuki elini tabanca gibi yapıp, omuzları dik, yavaşça yarım daire çizerek dinleyici sıraları ve jüri bölmesini taradı.

"Altı kez tetiğe bastı. *Tehlikeli bir adam* olduğu konusunda bizi uyarmıştı.

Yani Bay Brinkley'in aklı başındakğmın en iyi kanıtı bu iki noktada bizimle aynı fikirde olmasıdır.

O suçludur.

Yasaların izin verdiği en ağır cezaya çarptırılmakdır. Ona istediği şeyi verin. Verin ki bir daha dolu bir silahla dolaşıp dolaşmadığını merak etmeyelim."

Yuki, Len Parisi'nin yanına otururken heyecandan kıpkırmızı olmuştu. Len fısıldadı: "Harika bir kapanış Yuki. Birinci sınıf."

Bölüm 121

Mickey Sherman hemen ayağa kalktı. Jüriye döndü, basit ve trajik bir hikâyeyi annesiyle ya da kız arkadaşıyla konuşuyormuş gibi anlatmaya başladı.

"Sizlere şunu söylemek isterim ki dostlarım," dedi. "Fred Brinkley silahını o insanların üstüne boşaltmayı *istedi* ve *yaptı*. Bunu asla inkâr etmedik ve etmeyeceğiz.

Peki sebep neydi?

Kurbanlarından herhangi biriyle bir sorunu mu vardı? Bu bir soygun ya da bozulan bir uyuşturucu anlaşması mıydı? Ya da bu insanları kendini korumak için mi öldürmüştü?

Hayır, hayır, hayır ve hayır.

PoHs, Fred Brinkley'in bu insanları neden vurduğuna dair mantıklı bir sebep bulamadı, çünkü *sebe*p yoktu. Eğer bir suçta sıfır sebep varsa hâlâ 'niçin' sorusuyla karşı karşıyasınız demektir.

Fred Brinkley'in şizoeftif rahatsızlığı vardır ki bu lösemi gibi, multiple skleroz gibi bir *hastalıktır*.

Bu hastakğa yakalanmak için yanlış hiçbir şey yapmamıştı. Böyle bir hastakğı olduğunu bile bilmiyordu.

Fred o insanları vurduğunda onları vurmanın yanlış olduğunu bilmiyordu. Hatta onların *gerçek* olduklarını bile bilmiyordu. Bildiği tek şey kafasının içinde yüksek tonda cezalandırıcı bir sesin kendisine *öldür* dediğiydi. Ve bu sesi susturmanın tek yolu da dediklerini yapmaktı.

Fakat Fred Brinkley'in yasal olarak dek olduğunu kanıtlamaya çalıştığımızı sanmayın.

Fred Brinkley'in akıl hastakğı, on beş yıl önce bir akıl sağlığı merkezinde tedavi olduğu zamana dayanır.

Düzinelerce tanık, Bay Brinkley'in televizyonla konuştuğunu, kendi kendine şarkı söylediğini, kafasındaki sesi susturmaya çakşırken alnına çok sert vurduğu için parmak izlerinin uzun süre geçmediğini doğrulamışlardır.

Adk tıp ve kknik psikiyatrların aranan ismi Sandy Friedman da Bay Brinkley'i üç kez muayene etmiş, ona şizoeftif rahatsızkk tanısı koymuştur.

Doktor Friedman bize Fred Brinkley'in suç anında psikozlu ve dekk içinde olduğunu anlattı. Fred'in davranışlarının toplum kural-larına uygun olmasını engelleyen bir akıl hastakğı ya da kusuru vardır. Ve bu yasal deklğin tanımıdır. Bu avukat uydurması bir hastakk değildir," dedi Sherman. İki adım atarak savunma masasına geldi ve oradan ağır, ciltli bir kitap aldı.

"Bu bir DSM-IV, psikiyatri ilminin tanı İncil'idir. Bu kitabı karar odasında da bulacaksınız. Şizoeftif rahatsızlığının ciddi bir akıl hastakğı olduğunu ve hastanın hareketlerini yönlendiren bir psikoz olduğunu göreceksiniz.

Müvekkim takdire şayan biri değildir. Ona madalya takmaya çakşmıyoruz. Fakat Fred Brinkley 'suçlu' değildir ve geçmişindeki hiçbir şey bunun aksini söyleyemez. Dünkü davranışı da hastakğının bir göstergesidir. *Hangi akıllı adam jüriden kendisini ölüme mahkûm etmesini ister?"*

Sherman savunma masasına geri döndü, kitabı yerine bıraktı ve kürsüsüne dönmeden önce bir yudum su içti.

"Deliliğin kanıtı bu davada çok açıktır. Red Brinkley aşk için, nefret için, para için, heyecan için öldürmemiştir. O kötü değildir. O hastadır. Bugün burada sizden sadece doğru olanı yapmanızı rica ediyorum.

Fred Brinkley'i deliliği yüzünden 'suçsuz' bulun.

Ve sosyal sistemimizin diğer vatandaşları bu adamdan koruyacağına güvenin." '

Bölüm 1 22

"Yuki'nin kapanış konuşmasını kaçırmamız ne kötü oldu," dedi Cindy, Yuki'ye sevgiyle sarılırken masanın öteki tarafındaki Claire ve bana ışık saçıyordu.

"Bu senin tarafsız gazeteci bakış açın oluyor değil mi?" diye sordu Yuki. Saçlarını kulaklarının arkasına atarken hafifçe kızarak gülümsüyordu.

"Hay Allah, hayır," diye güldü Cindy. "Konuşan benim. Kayıt dışı olarak."

Adliyenin karşısındaki MacBain'in Yeri'ndeydik. Dördümüzün de cep telefonları masanın üzerindeydi. Mekânın sahibinin kızı ve garsonumuz Sydney MacBain, dört bardakla iki büyük şişe soda getirdi.

"Yer gök su. Neler oluyor hanımlar? Burası bar demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Dördümüzü de işaret ederek cevap verdim. "Şöyle anlatayım Syd. Çakşıyor, çakşıyor, çakşıyor." Claire'i göstererek "Hamile ve çakşıyor," dedim.

Sydney güldü, Claire'i kutladı, siparişlerimizi aldı ve mutfağa gitti.

"Yani gerçekten sesler mi duyuyor?" diye sordum Yuki'ye.

"Olabilir. Ama bir sürü insan sesler duyuyor. Sadece San Francisco'da beş on bin tane vardır. Büyük ihtimalle birkaçı şu anda bu bardadır. Hiçbiri kalkıp mekân taramıyor. Fred Brinkley de sesler duyabilir. Ama o gün? O gün yaptığının suç olduğunu biliyordu."

"O piç," dedi Claire "*Ben* taraflı bir görgü tanığı ve bir kurban olarak konuşuyorum, kayıtlara geçsin."

O günün anıları mide bulandırıcı bir açıklıkla sel gibi üstüme üşüştü. Kandan kayganlaşmış güverte, çığlık çığkğa yolcular ve Claire'in ölmüş olabileceğinden duyduğum müthiş korku. Wilke'ye sarıkıp Brinkley son atışını ıskaladığı için Tanrı'ya şükredişini...

"Sence jüri 'suçlu' mu diyecek?" diye sordum Yuki'ye.

"Bilmiyorum. *Pekâlâ* demekler. Şu dünyada o iğneyi hak eden birisi varsa odur." Yuki bunları söylerken kızarmış patateslerini sinirle tuzluyordu, saçları yüzüne döküldüğü için hiçbirimiz yüzündeki ifadeyi göremiyorduk.

Bölüm 1 23

Jürinin karar tartışmalarına başlamasının üçüncü günü, öğleden sonra saat iki gibi Yuki'yi aradılar. Yuki'yi elektrik çarpmış gibiydi.

i te bu kaddı.

Bir an sandalyesinde kazık gibi sadece gözlerini kırparak oturdu, sonra ayağa fırladı.

Leonard'a mesaj attı, Claire, Cindy ve Lindsay'i hızlı arama tuşuyla aradı, hepsi de birkaç dakika içinde mahkeme binasındaydılar. Sonra masasından kalktı, holü geçerek David'in küçük odasının kapısına yaslandı.

"Geri döndüler."

David ton bakkı sandviçini bırakarak Yuki'nin arkasından asansöre yürüdü, birlikte zemin kata indiler.

Ana lobiye geçtiler, iri başlı çivilerle süslü çift kanatlı deri kapıdan geçip ikinci lobiye geldiler, mahkeme binasının dışındaki güvenliklikten geçtiler, camı geçitten geçtikten sonra masanın arkasındaki yerlerini aldılar.

Mahkeme salonu söylentiler yayıldığı için ağzına kadar doluydu. Mahkeme televizyonu kameralarını kurmuştu. Yerel gazetelerden

muhabirler, magazin ekibindekiler, haber ajansları, ulusal haber kanalları arka sıraları doldurmuştu.

Cindy sıraların arkasındaki koridordaydı; Yuki, Claire ve Lindsay'in orta bölümde oturduğunu gördü. Ama sanığın annesi, Elena Brinkley hiçbir yerde yoktu.

Mickey Sherman gösterişli koyu mavi bir takımila kapıdan girdi. Metakk evrak çantasını önüne koydu, Yuki'ye başıyla selam verdi ve bir telefon görüşmesi yaptı.

Yuki'nin telefonu çaldı. Ekrandaki ismi okuduğunda "Len," diye cevapladı. "Karar açıklanacak."

"Kahrolası kalp doktorumdayım," dedikten sonra "Bana haber ver," dedi.

Kürsünün yan tarafındaki kapı açıldı ve mübaşir, Alfred Brinkley' le içeri girdi.

Bölüm 124

Brinkley'in sargıları çıkarılmıştı. Alnının ortasında, saç diplerine dikey olarak uzanan dikişleri görünüyordu. Gözlerinin etrafındaki çürükler solmuş, çok kaynamış yumurta sarısı rengine, sarımsı yeşile dönmüştü.

Mübaşir, Brinkley'in bel zincirlerini ve kelepçelerini çıkardı ve sanık avukatının yanına oturdu.

Jüri, locasının sağındaki kapı açıldı ve on iki jüri üyesi ile iki yedek üye mahkeme salonuna girdiler. Hepsi giyinip süslenmişlerdi, saçları yapılmış ve spreyliydi, kadınların boyunlarındaki ve ellerindeki mücevherler ısıltılar saçıyordu. Yuki'ye hiç bakmadılar, sanığa da hiç bakmadılar. Aslında gergin görünüyorlardı, bir saat öncesine kadar karar hakkında epey savaş vermiş benziyorlardı.

Kürsünün arkasındaki kapı açıldı ve Yargıç Moore, mahkeme salonuna girdi. Mahkeme oturuma davet edilirken gözlüklerini sildi ve "Sayın jüri başkanı, jüri bir karara vardı mı?" dedi.

"Evet Sayın Yargıç."

"Lütfen kararınızı mübaşire verir misiniz?"

Omuzlarına kadar inen sarı saçlı, parmakları nikotin lekeli baş-

kan marangozdu. Ekndeki katk kâğıdı kürsüye götürmek üzere mübaşire uzatırken başkan çok heyecanlı görünüyordu.

Yargıç Moore kâğıdı açtı ve baktı. Salondaki izleyicilere mahkemenin düzenine uymalarını, karar okunduğunda aşırı tepkide bulunmamaları söyledi.

Yuki ellerini önünde, masanın üstünde sıkıca kavuşturmuştu. Yanı başındaki Dave Hale'in nefes akslarını duyuyordu, kısacık bir an için onu sevdiğini hissetti.

Yargıç Moore okumaya başladı: "Andrea Canello'nun birinci dereceden cinayet davasında jüri, sanık Alfred Brinkley'i aidi rahatsızlık ya da kusur nedeniyle 'suçsuz' bulmuştur."

Bir bulantı dalgası Yuki'yi sarstı.

Sandalyesine güçlükle oturabildi. Yargıcın bütün isimleri teker teker okuyup bütün davalarda 'dekkk' sebebiyle 'suçsuz' kararını açıklayan sesini güçlükle duyabıyordu.

Claire ile Lindsay onunla birkkte olabilmek için yanına geldiklerinde Yuki ayağa kalktı. Kızlar Yuki'nin yanında duruyorlardı. Zincirleri ve kelepçeleri takılan Brinkley'in ona nasıl baktığını gördüler.

Acayip bir bakıştı. Biraz küstah, biraz gizkden gülümsüyormuş gibi...

Yuki, Brinkley'in niyetinin ne olduğunu anlayamadı ama ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

Ve Brinkley konuştu: " İyi denemeydi Bayan Castellano, çok iyi bir deneme. Fakat bilmiyor musunuz? Birileri bunun hesabını verecek."

Gardiyanlardan biri dürtünce Brinkley, Yuki'ye son bir bakış fırlattıktan sonra muhafızların arasında ayaklarını sürüyerek çıktı.

Hasta ya da akk başında Alfred Brinkley uzun bir süre sokaklarda olamayacaktı. Yuki bunu biliyordu.

Ama yine de korkuyordu.

Bölüm 125

Bir ay sonra Conklin ve ben, Alta Plaza Parkı'nda her şeyin başladığı yerdeydik.

Henry Tyler'ın paltosunun etekleri bacaklarına dolanarak patikadan bize doğru gekşini izkyorduk. Ekni Conklin'e uzattı, sertçe sıktıktan sonra bana uzattı.

"Yaşamlarımızı bize geri verdiniz. Size nasıl teşekkür edeceğimizi bilemiyorum."

Tyler karmakarışık altıgen bir yapıda oynayan kızına ve karısına seslendi.

Madison, yüzü şaşkınlıkla aydınlanarak oynadığı barlardan aşağı atladı ve bize doğru koştu. Henry Tyler, kızını kucağına aldı. Madison babasının omuzlarının üzerinden uzanarak bir kolunu benim, diğerini Richie'nin boynuna sararak üç tarafk bir kucaklamayla bizi bir araya topladı.

"Benim en sevdiğim insanlarsınız," dedi.

Henry Tyler, Madison'ı yere indirip ışıklar saçan yüzüyle bize baktığında ben hâlâ gülümsüyordum. "Size minnettarız. Ben, Liz, Maddy, ömür boyu dostlarıңызız."

Gözlerim dolar gibi oldu.

Polis olmak için harika bir gündü. Richie'yle arabaya doğru yürürken bir davayı çözmek için içine dalmak zorunda olduğumuz cehennem hakkında konuştuk. Ağır ve sıkıcı işler, katillerle, uyuşturucu bağımlıklarıyla yakın ilişkiler, yanlış yönlendirilmeler...

"Ve sonra," dedim. "Bir dava böyle sonuçlandığında ne kadar güzel oluyor."

Rich durdu, ekni koluna koyarak, "Burada bir dakika duralım," dedi. Güneşten ısınmış geniş basamaklardan birine oturdum, Rich de yanıma geldi. Akknda bir şeylerin olduğunu görebiliyordum.

"Lindsay, senden hoşlandığımı düşünüyorsun ama inan bana bu kadar basit değil."

İlk kez Rich Conklin'in yakışıklı yüzüne bakmak canımı acıyordu. Los Angeles'ta bir oteldeki sarılmalarımızın düşüncesi bile utançla titrememe neden oluyordu.

"Bize bir şans verecek misin?" dedi. "izin ver seni yemeğe çıkarayım. Seni hiçbir şey için zorlamayacağım Lindsay. Sadece ikimizin... of..."

Rich duygularımı yüzümden okuyunca sustu. Başını sallayarak "Çenemi kapatacağım şimdi," dedi sonunda.

Uzanıp ekni tuttum.

"Özür dilerim," dedim.

"Dileme... Neyse, unut bunu Lindsay. Söylediğim her şeyi unut, tamam mı?" Gülümsemeye çalışıyordu. "Terapide birkaç yıl da bu meseleyle uğraşırım."

"Terapiye mi gidiyorsun?"

"Faydası oluyor mu? Hayır." Güldü. "Ben sadece... bak sana karşı olan duygularımı bikiyorsun. Bu her şeye bedel."

Adliyeye dönüşümüz sıkın tık bir yolculuk oldu. Zorla bir iki kekme konuştuk ta ki Tenderloin'da bulunan bir ceset hakkındaki ihbara cevap vermemiz konusunda bir çağrı alana kadar. Dava üzerinde birlikte çakışırken zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştık bile. Sanki yıllardır birkkte çakşıyormuş gibiydik. Nöbetimiz bitti. Saat

dokuzu biraz geçe Rich'e yarın sabah görüşmek üzere diyerek kalktım.

Telefonum çaldığında arabamın kapısını açıyordum.

"Yine ne var," diye söylendim.

Önce elektronik bir ıtırıtı, sonra geceyi gündüze eviren, derin, yankılanan bir ses geldi telefondan.

"Silahk bir polis memuruna kapısının önünde sürpriz yapılmayacağıım bikiyorum Sarışın. Şimdi... Dürüstçe bir uyarı: bu hafta sonu şehirde olacağım. Haberlerim var. Seni gerçekten görmek istiyorum. "

Bölüm 1 26

Kapının zili çaldı.

Otomatiğe basıp "Geliyorum," dedim ve merdivenlerden koşarak indim. Martha'nın köpek bakıcısı Karen Triebel kapıda duruyordu. Ona sarıldıktan sonra tatlı Martha'yı kollarıma almak için eğildim.

"Seni gerçekten özlemiş Lindsay," dedi Karen.

"Öyle mi diyorsun?"

Martha inleyerek, havlayarak beni yere serdiğinde gülüyordum. Martha omuzlarıma bastırıp suratımı öpücükleriyle sırlıslam ederken eşiğe güçlkle oturabildim.

"Ben şimdi gidiyorum. Görüyorum ki siz ikinizin baş başa kalmaya ihtiyacınız var," dedi Karen, merdivenlerden inip eski Volvo'suna doğru yürürken.

"Bekle Karen, yukarı gel. Sana bir çek yazmıştım."

"Tamam canım, bir dahaki sefere akrım." Arabasına bindi, kapısını bir bez parçasıyla bağladıktan sonra motoru çalıştırdı.

"Teşekkür ederim," diye bağırdım önümden geçerken, el salladım. Sonra bütün dikkatimi en iyi arkadaşşıma çevirdim.

"Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyor musun?" diye fısıldadım Martha'nın ipeksi kulağına.

Bikyormuş gibi görünüyordu.

Birkkte koşarak yukarı çıktık. Montumu ve şapkamı giyip ayağıma koşu ayakkabılarımı geçirdim. Çok sevdiğimiz sokaklardan geçtik. On Dokuzuncu Cadde'den aşağı Rec Center Parkı'na doğru koştuk. Kendimi bir banka atıp Martha'nın o İskoç çoban köpeklerine has hareketlerini yapmasını izledim. Neşeyle daireler çiziyor, öteki köpekleri koyunlar gibi güdüyor ve doğrusu çok iyi vakit geçiriyordu.

Bir süre sonra geldi, bankın üstüne yanıma oturdu, başını dizlerime dayayarak iri kahverengi gözleriyle bana baktı.

"Eve dönmek güzel ha? İyice tatil yap ün mı?"

Daha yavaş bir tempoda daireme döndük, merdivenleri tırmandık. Martha'ya et sulu mamasından koca bir kâse dolusu verdim ve duşa girdim. Kurulanıp saçlarımı kuruturken Martha yatağımın üstünde uyuyordu.

Tamamen kendinden geçmişti. Göz kapakları ürperiyor, çenesi titriyor, patileri harika bir köpek rüyasının içinde kımıldıyordu.

Ben Joe'yla randevum için giyinip hazırlanırken bile hiç uyanmadı.

Bölüm 1 27

Büyük 4 Restoranı, Nob HiU'in tepesinde Grace Katedralinin karşısındaydı. Dört Merkezi Pasifik Demiryolu kraknın adını almıştı, koyu renk tahtadan duvar panoları, muhteşem aydınlatması ve çiçekleri vardı. Ve bir düzine tirajı yüksek parlak magazin dergisine göre şehrin en iyi aşçılarından biri Büyük 4'teydi.

Başlangıçlar servis edildi, Joe elma soslu kaz ciğeri, ben de tereyağlı Fransız armudu ve Parma jambonu ısmarlamıştık. Ortam ve manzaradan o kadar etkilenmişim ki Joe'nun gözlerindeki utangaç ifadeyi ve gözlerini benden alamadığını fark edememişim.

"Bir sürü romantik fikrim vardı," dedi. "Ama ne olduklarını sormayacaksın tamam mı Linds?"

"Hayır, tabii ki sormam," dedim gülümseyerek.

Bir parça fındıklı keçi peynirini, bir çatal armudun üstüne koyup ağzımda eridiğini hissettim.

"Birçok derin düşünceden sonra -hayır gerçekten sarışın, gerçekten derin düşüncelerdi— bir şeyi anladım ve sana ondan söz edeceğim şimdi."

Çatalımı bıraktım, garson tabağımı götürdü.

"Dinlemeyi çok isterim. "

"Peki," dedi Joe. "Altı kardeşimi ve hepimizin bir arada Queens'teki sıra evlerden birisinde büyüdüğümü biliyorsun. Ve babamın da her zaman uzakta olduğunu."

"Gezici satıcı."

"Doğru. Kumaş ve dikiş malzemesi satardı. Yedi günün altısını doğu sahilinde aşağı yukarı seyahat ederek geçirirdi. Bazen yedisini de. Hepimiz onu çok özlerdik. Ama annem hepimizden çok özlerdi.

Onun gerçek mutluluğu babamdı. Sonra bir gün gitti ve kayboldu," dedi Joe. "Her zaman gece biz yatmadan önce telefon ederdi ama o gece etmedi. Bu yüzden annem jandarmayı aradı. Ertesi gün onu Tennessee eyaletinde, bir kasabanın dışında bir araba tamir atölyesinde, arabasının içinde uyurken buldular."

"Arabası mı bozulmuş?"

"Evet. O zamanlar cep telefonu da yoktu tabii. Aman Allah'ım ondan bir haber alıncaya kadar neler çektiğimizi hayal bile edemezsin. Arabasının bir hendeğin dibinde sular altında olduğunu düşündük. Başka bir hayatı olabileceğini düşündük.."

Başımı salladım. "Ah Joe anlıyorum." Joe durakladı, sonra yeniden başladı.

"Annem hepimizin ne kadar sıkıntı çektiğini görünce babamın işinden istifa edeceğini söylerdi. Ama yapamadı ve yine bizim geçimimizi istediği gibi sağlamaya devam etti. Sonra bir gün ben lise ikideyenken istifa etti, artık temeUi evdeydi."

Joe şarap kadehlerimizi yeniden doldurdu, ikimiz de garson arasıcakları önümüze yerleştirirken şaraplarımızdan birer yudum aldık. Joe'nun ses tonundan anladığım ve içimde büyüyen o garip duygu yüzünden bütün iştahım kaçmıştı.

"Ne oldu Joe?"

"O evde kaldı. Sonra biz teker teker evden ayrıldık. Annemle babam daha az parayla geçinmek zorunda kaldılar ama daha mutluydular. Hâlâ da çok mutlular. Bunu gördüğüm zaman kendi kendime söz verdim. Babamın bizden ayrı kalarak aileme yaşattıklarını ben

kendi aileme yaşatmayacaktım.

Sonra son görüşmemizde yetişmek zorunda olduğum bir uçağım olduğunu söylediğimde yüzüne baktım. Ve o zaman söylediğin her şeyi açıkça anladım.

Babamın yaptıklarının aynısını yapmıştım. Ve şimdi Lindsay işte sana vermek istediğim haber. Artık temerk evdeyim."

Bölüm 128

San Francisco'ya taşınacağını söylerken Joe'nun ekni tutuyordum. Bir yandan dinliyor, bir yandan da benim için duyduğu aşkla dolu yüzünü izkyordum. Ama akkmın çarkları da dönüyordu öte yandan.

Joe ve ben daha önce aynı zamanda aynı yerde olmanın nasıl bir şey olacağını konuşmuştuk. Ve ben bu konuşmanın gerçekleşmesi için bir plan yapacağımıza sadece boş laf ürettiğimiz için Joe'dan ayrılmıştım.

Şimdi bu adama bu kadar yakın otururken düşünüyordum. Sorun gerçekten Joe'nun işi miydi yoksa gerçek ve uzun süre olacağı belli bir ilişkiye güvenk bir uzakkkta kalmak için ikimizin birlikte hazırladığı bir komplo muydu?

Joe kahve kaşığını aldı ve ceketinin göğüs cebine koydu. Kaşığı okuma gözlükleri sandığından emindim. Sonra ceketinin ceplerini karıştırarak bir mücevher kutusu çıkardı.

iki tarafı da beş santim siyah kadife kapk bir kutuydu.

"Senin almanı istediğim bir şey Lindsay."

Aramızdaki güllerle dolu vazoyu çekerek kutuyu uzattı.

"Aç bunu lütfen."

"Yapabileceğimi hiç sanmıyorum."

"Sadece kapağı kaldıracaksın. Arkasında menteşesi var merak etme."

Şakasına güldüm ama söylediğini yaparken nefesim kesilmişti. Kutunun içinde kadifenin üzerine yerleştirilmiş platin bir yüzük vardı. Üzerinde üç kocaman pırlanta ve yanlarında daha küçük taşlar sanki kıvılcımlar çıkarıyordu.

Sonunda nefes alabildim. Almak zorundaydım. Yüzük nefes kesiciydi. Masada karşımda oturan Joe'nun gözlerine baktım. Kendi gözlerime bakmak gibiydi. Onu o kadar iyi tanıyordum ki.

"Seni seviyorum Lindsay. Benimle evlenir misin? Karım olur musun?"

Garson yanımıza geldi ve hiçbir şey söylemeden sessizce uzaklaştı. Kutuyu kapattım. Soğuk bir tık sesi çıktı ve yemin ederim ki oda bir anda loşlaştı.

Güçlkle yutkundum. Kafamın içindeki çarklar hâlâ dönüyordu, oda da dönüyor gibiydi.

Joe da ben de daha önce evlenmiştik.

Ve ikimiz de boşanmıştık.

Yeniden denemeye hazır mıydım?

"Linds?"

Sonunda kendimi toparlayabildim. "Ben de seni seviyorum Joe. Ve ben... ben... çok şaşkınım." Konuşmakiçin zorlandığımdan sesim çatal çataldı.

"Kendi kendime enine boyuna düşünebilmek için zamana ihtiyacım var. Bu sende kalsın olur mu?" dedim küçük kutuyu masanın üzerinden ona doğru iterken.

"Bir süre nasıl olacağını görem bakakm. Yalnız günlük, normal şeyleri yaparak," dedim Joe'ya. "Çamaşır, sinema, arabaya binip hava alanına gidişlerle bitmeyen hafta sonlan."

Hayal kırıklığı Joe'nun yüzünün her noktasından okunuyordu ve bunu görmek fena halde canımı acıtiyordu.

"Sende kalsın Lindsay. Ben fikrimi değiştirmeyeceğim. Birlikte kaç kez çamaşır yıkamamız gerekirse, kaç kez araba yıkamamız gerekirse, kaç kez çöpü çıkarmamız gerekirse hatta çöp çıkarma sırasının kimde olduğunu tartışsak da kabul, ben kendimi sana adamışım. Gerçekten bunları dört gözle bekliyorum."

inanılmaz bir şekilde oda yeniden aydınlandı. Joe ellerimi ellerinin arasına alırken gülümsüyordu artık. "Hazır olduğunda bana haber ver ki bu yüzüğü parmağına takabileyim. Ve aileme kocaman bir italyan düğünü yapacağımızı söyleyebileyim."

Bölüm 129

Jacobi, beni ve Rich'i çağırdığında haziranın akışıydı. Gerçekten öfkeden çıldırmış gibiydi. Onu hiç böyle görmemiştim.

"Kötü haberlerim var. Alfred Brinkley kaçmış," dedi.

Ağzım açık kaldı.

Atascadero'dan kimse kaçamazdı. Orası akıl hastası suçlular için kurulmuş bir enstitüydü. Ve bu yüzden de sıradan bir hastaneden çok, en üst düzey güvenlikle korunan bir *hapishane* gibiydi.

"Nasıl olmuş?" diye sordu Conkkn.

"Kafasını hücresinin duvarına vurmuş."

"İlaç verilmiyor muydu? İntihar ihtimaline karşı gözlem altına almamışlar mıydı?"

Jacobi omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Her neyse genelde doktor hücrelerin blokuna gider ama Carter denilen bu doktor hastanın gardiyan eşliğinde, kendi ofisine getirilmelinde ısrar etmiş. Güvenğin en az olduğu kanatta."

"Yo, olamaz," dedim. Olanları o söylemeden anlamıştım. "Ve gardiyanın silahı vardı."

Jacobi, Conkkn'e açıkladı. "Gardiyanlar sadece mahkûmları bir

kanattan ötekine götürürken silah taşırılar. Neyse, doktor nörolojik test uygulanması için Brinkley'in prangasız olarak getirilmesini istemiş."

Jacobi devam etti. "Brinkley daha önce gasp ettiği küçük bir bıçakla gardiyanı saf dışı ederek silahına el koymuş. Sonra üzerine doktorun giysilerini giymiş, gardiyanın anahtarlarını kullanarak dışarı çıkmış ve doktorun arabasını almış..."

"Bunlar iki saat önce oldu," dedi Jacobi. "Dr. Carter'ın mavi Subaru Outback L.L. Bean seri arabasında APB var."

"Şimdiye kadar çoktan ucuza okutmuştur onu," dedi Conkkn.

"Herhalde," dedi Jacobi. "Bütün bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum," diye ekledi. "Ama nöbetçiye göre Brinkley son zamanlarda okuduğu Edmund Kemper adındaki seri katil yüzünden böyle davranıyormuş."

Conkkn başını eğdi. "Adam altı genç kadını öldürmüş, annesiyle yaşıyordu."

"Evet işte o" dedi Jacobi. "Bir gece randevusundan döndüğünde annesi şöyle demiş: 'Herhalde bütün gece neler yaptığını anlatarak benim canını sıkacaksın.'"

"Yani annesi cinayetleri bilyor muymuş?" diye sordum.

"Hayır Boxer bilmiyormuş. O sadece bir ömür törpüsüymüş. Bakın telefon geldiğinde hapishaneye gitmek üzereydim, şimdi hikâyeyi bitirebikr miyim izninizle?"

Sırıttım. "Devam et patron."

"Evet. Anne Kemper 'Canımı sıkacaksın.' dedi değil mi? Bu yüzden Edmund Kemper annesi yatana kadar beklemiş, sonra kafasını kesip şöminenin rafına yerleştirmiş ve annesinin kafasının karşısına geçip o gece olanları anlatmış. En uzun versiyonunu anlattığından eminim."

"Hatırladığım kadarıyla o sapık teslim olmuştu," dedi Conklin. Sinirlendiği zaman yaptığı gibi parmaklarını çıtırdatıyordu.

Brinkley'in iri, silah ve ciddi psikotik hakni düşünmek bile tüylerimi diken diken yapmıştı. Brinkley'in mahkemeden sonra Yuki'ye

bakarkenki yüz ifadesini hatırladım. Ona öfkeyle bakarken "Birileri bunu ödeyecek," demişti.

"Evet. Kemper teskm olmuştu. Mesele şu ki pokslere itiraf ederken o kızları asknda annesinin yerine öldürdüğünü söylemiş. Anladın mı?" Jacobi şimdi bana anlatıyordu. "Sonunda doğru kişiyi öldürdü."

"Ve gardiyan, Brinkley'in Kemper'dan etkilendiğini söyledi öyle mi?"

"Doğru," diye onayladı Jacobi, pantolonunun kemerinden tutup yukarı çekerken. Conkkn'in uzun bacaklarının etrafından dolaşıp kapıya doğru yürüdü. "Brinkley, Edmund Kemper'a kafayı takmıştı."

Bölüm 130

Fred Brinkley, Dr. Carter'ın beyzbol şapkasının siperinin altından doğruca önüne bakarak Scott Caddesi'nde yürüyordu. Sokağın sonundaki marinada demirk yelkenlerin küçük direk uçlarını izleyerek körfezden gelen havayı içine çekiyordu.

Başı hâlâ acıyordu fakat ilaçlar kafasının içindeki sesleri azalttığından *dü ünebiliyordu*. Kendini güçlü, kuvvetli hissediyordu. Tıpkı Bucky'le feribottaki zavalkları geberttiğinde olduğu gibi.

Yürürken Dr. Carter'ın ofisinde olanlar yeniden gözünün önünden geçti. Kelepçeleri çıkartırken nasıl birden harekete geçmişti, sanki bir süper kahramandı.

Burnuna dokun.

Ayak parmaklarına dokun.

Bıça ı al.

Doktorun şahdamarına daya ve gardiyandan silahını iste. Doktorla ikisini çırılçıplak birbirine bağlarken, ağızlarına gazk bez tıkip dolaba kilitlerken o aptal gardiyanın kendisine nasıl hırladığını düşünerek gülüyordu.

"Geri döneceksin çatlak!"

Fred, doktorun ceketinin cebindeki silaha dokunarak aklından geçirdi.

Dönece im, tamam.

Onu planlıyorum.

Ama henüz de il.

Scott Caddesi'ndeki küçük sıvak evler yalaktan su içen inekler gibi birbirine yapışık, yoldan beş altı metre içere sıralanmışlardı. Fred'in aradığı güneşten solmuş koyu kahverengi panjurlu, ikinci kattaki oturma odasının altında bir arabalık garajı olan evdi.

Ve işte buradaydı. Bakım çimleri ve limon ağacı tıpkı hatırladığı gibiydi. Araba garajdaydı ve garajın kapısı açıktı. Bu harikaydı. *Zamanlama da harikaydı.*

Fred Brinkley altı metrekk asfalt araba yolunu yürüdü ve garaja süzüldü. 95 model, üstü açılabilir bebek mavis BMW'nin yanından geçip alet rafından çivi tabancasını aldı. Bir kartuş yerleştirdi ve aletin çakşıp çakşmadığından emin olmak için duvara ateş etti. *Tam isabet.*

Sonra kısa merdivenleri çıktı, kapı tokmağını çevirdi ve sert tahta döşemek oturma odasına girdi. Bir an ibadet yerinin önünde durakladı.

Sonra konsolun üstünden deri kapk fotoğraf albümlerini, şövaledeki suluboya resmini aldı ve hepsini mutfığa taşıdı.

Kadın masadaydı fakat faturaları ödemekle uğraşıyordu. Rafli dolabın üstündeki küçük televizyon açıktı, televizyonda Dava Ateşi programı vardı.

"Hola Mamacita"¹⁶ dedi neşeyle. "Ben geldim. Ve işte Fred Elena Brinkley. Şov zamanı."

16 **Hola Mamacita: Merhaba anneciğim.**

Bölüm 131

"Burada olmaman gerekirdi Alfred," dedi annesi. Fred ekndeki çivi tabancasını tezgâhın üstüne bıraktı ve arkasındaki mutfak kapısını kilitledi. Sonra albümün sayfalarını karıştırarak Lily'nin bebek arabasında, annesiyle, minicik mayosuyla fotoğrafların annesine gösterdi.

Elena'nın dehşetle açılan gözlerinin önünde Lily'nin suluboya tablosunu tezgâha vurarak kırdı.

"Hayır."

"Evet anne. Evet tabii. *Bunlar kirli foto raflar.* İğrenç, kirli fotoğraflar."

Bulaşık makinesinin kapağını açtı, albümleri alt rafa, fotoğrafı üst rafa tıktı. Kapağı 'azize kız kardeşine' ait fotoğrafların tümünün üstüne hızla çarptı, makineyi beş dakikaya ayarladı.

Makinenin saatinin sesi duyuldu.

"Alfred," dedi annesi ayağa kalkmaya çalışarak. "Bu hiç *komik* değil."

Fred onu sandalyesine itti.

"Su beş dakika gelmeyecek. Senden tek istediğim bütün dikkati-

ni dört dakikalığına bana vermen, sonra değerli fotoğraflarını, albümlerini serbest bırakacağım."

Fred bir sandalye çekip annesinin yanına oturdu. Kadın ona "iğrençsin" der gibi baktı. Bu aşağılayıcı bakış, oğlunun kendisinden ömür boyu nefret etmesine sebep olmuştu.

"O gün mahkemede sana söylediklerimi *bitirmedim* daha," dedi Fred.

"Yalan söylediğin günü mü demek istiyorsun?" dedi. Kadın bunları söylerken başını hafifçe çevirerek tık tıklayan bulaşık makinesine ve kilitli mutfak kapısına baktı.

Fred gardiyanın Beretta'sını ceketinin cebinden çıkardı. Emniyetini açtı.

"Seninle konuşmak istiyorum anne."

"Dolu değil bu."

Fred gülümsedi, döşemeye doğru ateş etti. Annesinin yüzü yemyeşil oldu.

"Kollarını masanın üstüne koy. Koy anne. O fotoğrafları geri istiyorsun değil mi?"

Fred annesinin kollarından birini burkarak çekti, masanın üstüne koydu. Çivi tabancasının namlusunu elbisesinin koluna dayadı, tetiği çekti.

Tak! Manşetin öteki tarafını da çiviledi. Tak, tak.

"Gördün mü? Ne düşündün anne? Seni inciteceğimi mi? Bkıyor-sun ben dek değilim."

Birinci kolu garantiye aldıktan sonra elbisenin ikinci kolunu da masaya çiviledi. Annesi her tak sesiyle irkilirken ağlayacakmış gibi görünüyordu.

Bulaşık makinesinin zaman göstergesindeki topuzcuk her dakika geçtiğinde bir diş atıyordu.

Tik tik tik.

"Fotoğraflarımı ver Fred. Onlar sahip olduğum tek şey..."

Fred ağzını annesinin kulağına yaklaştırdı. Alçak tiyatroyu bir fısıltıyla: "Mahkemede yalan söyledim, çünkü seni incitmek

istedim. Bütün *ömrüm boyunca* nasıl hissettiğimi bilmeni istedim," dedi.

"Seni dinlemeye vaktim yok benim," dedi Elena Brinkley. Bir yandan da kumaşı zorlayarak çivilerden kurtulmaya çalışıyordu.

"Ama vaktin var anne. Bugün tümüyle benim. Görüyor musun?" derken elbisesinin kollarını dirseklerine kadar on santimkk çerçeve çivileriyle masaya çiviledi.

Tak tak tak.

"Gerçek şu ki o işi Lily'yle yapmak *istedim* ve bu *senin suçundu* anne. Kısacık etekleri, ojek tırnakları, yüksek topuklu ayakkabılarıyla onu sen küçük bir düzülecek bebek hakne getirdin, daha on iki yaşındaydı. Ne düşünüyordun? O böyle görünecek ve kimse onu düzmek istemeyecek miydi?"

Telefon çaldı, Elena Brinkley özlemle başını o tarafa çevirdi. Fred yerinden kalktı ve telefonun kablosunu duvardan çekti çıkardı. Sonra tezgâhtan bıçak setini aldı ve sertçe masanın üstüne bıraktı. BAM.

"Telefonu unut. Kimseyle konuşmaya ihtiyacın yok. Senin dünyadaki en önemli kişi benim."

"Ne yapıyorsun Alfred?"

"Sence?" dedi uzun bıçaklardan birini ekne akrken. "Dikni mi keseceğimi sanıyorsun? Nasıl bir sapık olduğumu düşünüyorsun sen?"

Annesinin yüzünü kaplayan dehşete güldü.

"Sorun şu anne. Lily'yi şu marinada çalışan çocuk Peter Ballantine ile gördüm."

"O öyle şeyler yapmaz."

Brinkley on beş santim uzunluğundaki bıçağı bileyiciye sürtmeye başladı. Bu tatmin edici bir sestti.

"Artık gitmeksin buradan. Poks her yerde seni..."

"Daha *bitirmedim*. Şu sefil hain hayatında bir kerecik beni dinle..."

Tik tik tik.

Kafasının içinde bir ses sürekli tekrarkyordu. *Öldür onu, öldür onu.*

Fred bıçağı masaya bıraktı. Avuçlarındaki teri Dr. Carter'ın haki ceketine sildi. Sonra bıçağı yeniden aldı.

"Ne diyordum? Lily ortalarda yarı çıplak dolaşarak bana eziyet ediyordu anne. Sonra bir bakıyorsun Ballantine'in aleti Lily'nin ağzında. Fotoğrafları unut, beni dinle.

"Lily ve ben bir gün denize açılmıştık. Kimsenin göremeyeceği bir yere demir attık. Ve Lily üstünü çıkardı."

Yalancı. Korkak. Onu suçluyorsun.

"Sonra ben de ona doğru uzandım. O küçük göğüslerine dokundum ve o da tıpkı şu anda senin bana baktığın gibi baktı. Köpek bokuymuşum gibi..."

"Bunları duymak istemiyorum."

"Dinleyeceksin," dedi Brinkley, ekndeki bıçağı annesinin kırışık boğazına hafifçe sürerken.

"Sonra orada, o minicik bikinisinin yarısı üstündeyken bana deli olduğumu söyledi ve ekledi 'Anneme söyleyeceğim.'

Bunlar onun *son sözleri* oldu anne. 'Anneme söyleyeceğim.'

Tam bana arkasını dönüyordu ki onu serenin üstüne çektim ve kürekle vurdum. Kürek tam başının arkasına çarptı ve..."

Birden kırılan camın sesi duyuldu, arkasından kulakları sağır edici bir darbe ve ateş topu gibi bir ışık.

Fred Brinkley dünyanın yerle bir olduğunu düşündü.

Bölüm 1 32

Küçük mutfak penceresinden Brinkley'in keskin bıçağım annesinin boynuna sürüşünü dehşetle izledim. Silahk ve hazırkkkydık, tek ihtiyacımız hedefe giden yolun açık olmasıydı. Oysa Bayan Brinkley ateş etmemizi engelliyordu. Kapılardan birinden girmek de ona kadını öldürmek için yeterli zamanı kazandıracaktı.

Kadın için duyduğum korku, havai fişek fitili gibi omurgamdan yukarı tırmandı. Çığkk atmak istiyordum.

Onun yerine SWAT timinin başı olan Ray Quevas'a döndüm. Başını salladı. Hayır. Hedefi vuramayacağını söylemek istiyordu. Ne yaparsak yapalım bir anda durum sarpa sarabilirdi. O yüzden ani bir saldırı için izin istediğinde tamam dedim.

Maskelerimizi, gözlüklerimizi taktık, Ray silahının namlusuyla camı kırdı ve fırlattı. Gaz bombası mutfağın uzak duvarına çarptı ve sağır edici, kör edici bir gürültüyle patladı.

SWAT timi yarım saniyede kapıyı indirdi ve duman dolu odaya girdik. O anda tek amacımız Brinkley'i kafasını toparlayıp silahını almadan ele geçirmektir.

Brinkley'i yerde bacakları masanın altında, yüzükoyun yatarken

buldum. Dizlerimi sırtına dayayıp kollarını arkaya bktm.

Tam kelepçeleri takıyordum ki kayarak beni üstünden attı. ıldırımış bir boğa kadar güçlüydü. Kendimi toparlamaya akşırken Brinkley yere düşmüş olan silahını kaptı.

Conklin maskesini sıyırarak bağırdı: *"Ellerim grebilece im bir yere koy."*

Berabereydik.

Bölüm 1 33

Lazerler Brinkley'in kafasına nişan almış durumdaydı. Fakat o iki eliyle silahına sımsıkı sarılmış, aldığı askeri eğitimin alışkanklığıyla ateşe hazır yüzükoyun yatıyordu. Beretta'sı Conkkn'e doğrultulmuştu. Rich'in silahı da Brinkley'e.

Ben de tam oradaydım.

Glock tabancamı iyice hissetsin diye sertçe omurgasına bastırarak maskenin altından haykırdım: *"Kimıldama. Bir santim bile kimıldama yoksa ölürsün."*

Richie, Brinkley'in silahına bir tekme vurarak onu uzaklaştırdı.

Altı silah Brinkley'e doğrultulmuşken kelepçeleri taktım. Her yanıma bir neşe, cankkk kapladı. Brinkley bile bize güldü.

Maskemi çıkardım. Havadaki fosfor biraz midemi bulandırdı. Brinkley'in neyi bu kadar komik bulduğunu anlamamıştım.

Onu yakalamı tık. Onu canlı yakalamı tık.

"Beni öldürecekti," diye bağırdı Elena Brinkley, Jacobi'ye. "Onu hapse tıkamaz mısınız?"

Brinkley omzunun üzerinden bakarak sordu. "Ne oldu?"

"Beni hatırladın mı?"

"Ah, evet," dedi. "Arkadaşım Lindsay Boxer."

"İyi. Hapisten kaçtığın için tutuklusun," dedim. "Sanırım kasten hayati tehke yaratmaktan da suçlanacaksın. Belki bir de cinayete teşebbüs olur."

Arkamda Jacobi, Elena Brinkley'e sakın olmasının, onu sandalyeden kurtaracağını söylüyordu.

"Sessiz kalma hakkına sahipsin," dedim Brinkley'e.

Elena dikişlerini sökerek bir kolunu, bluzunu yırtarak ötekini kurtardı. Oğluna doğru yürüdü.

"Senden nefret ediyorum. Keşke seni öldürselerdi," dedi ve bütün gücüyle suratına vurdu.

"Vay be... Ne şok ama," dedi şeytanca.

"Söyleyeceğin her şey aleyhine delil olarak kullanılabilir ve kullanılacaktır," diye devam ettim.

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" diye bağırdı Brinkley. O anda bu piskği benzetmeyi dünyada her şeyden çok isteyen bir oda dolusu poksi umursamaz görünüyordu.

"Yapabileceğiniz tek şey beni Atascadero'ya geri götürmek," dedi Brinkley. "Bunun dışında yapacağınız hiçbir suçlama bana koymaz."

"Kes sesini piskk," dedim. "Şükret ki seni ceset torbasına tıkmıyoruz."

"Hayır. Sen kes sesini," dedi Brinkley bağırarak. Ağzından tükürükler saçılıyor, şeytani bir ışık yüzünü aydınlatıyordu. "Ben hiçbir şeyin suçlusu olamam. Bunu biliyorsun. Ben yasal olarak *deliyim*."

Birden Elena Brinkley'in çılgılığını duydum. "Hayır!" Bulaşık makinesi içindekileri yıkamaya başlamıştı.

Bölüm 1 34

Doğum günü elbiseleri içinde Claire'in masasında yatan zavallı adamı tanımıyordum. Sadece ölümünün *Del Norte* trajedisiyle bağlantılı olduğunu biliyordum. Claire cesedin kafa derisini soymuş, yüzünün ortasında çorap koncu gibi katlamıştı. Testereyle kafasının tepesini açmış, beynini dışarı çıkartmıştı.

Başparmağı ile işaret parmağı arasında bir kurşun parçası tutuyordu.

"Daha önce başka bir yerden geçmiş şekerim," dedi Claire bana. "Bir tahta parçası olabikr. Her ne ise kurşunun hızını ve şiddetini azaltmış ama sonunda bir şekilde adamımızı öldürmüş."

Jacobi'yi aradım. O da, "Ne yapacağını biliyorsun Boxer. Ona hikâyeyi anlat ama basit olsun," dedi.

Sonra telefonu şefe verdi. Tracchio'ya hikâyenin en basite indirgenmiş hakni anlattım. Otuz iki yaşında inşaat işçisi Wei Fong'un o sabah öldüğünü. Aylardır Laguna Devlet Hastanesi'nde yoğun bakımda, kafasında ameliyat edilemez bir kurşun yarasından dolayı bitkisel hayatta olduğunu ve bu kurşunu Alfred Brinkley'in *Del Norte'daki* yolcuları öldürdüğü gün yediğini söyledim.

"Brinkley'in altıncı raundu gerçekten vahşî geçti," dedim. "Eninde sonunda Wie Fong'u öldürdü."

"Sende cep numaram var mı?" diye sordu Tracehio.

Claire'in normalde hiç titremeyen elleri, parçalan şeffaf torbaya koyarken titriyordu. Sonra ikimiz de kâğıtları imzaladık, ben de suç laboratuvarını aradım.

Claire'in masada yatan adama "Bay Fong, hayatım, biliyorum beni duyamazsın ama sana teşekkür etmek istiyorum," dediğini duydum.

Claire'in Pathfinder'ı ambulans parkının hemen dışındaydı. Kuru temizleme torbasını yolcu koltuğundan alarak oturdum, kemerimi taktım.

"Manşon cinayetlerindeki gibi," dedi Harriet Caddesi'ne çıkarırken.

"İki dizi cinayet Tate ve La Bianca, cinayetleri aynı katilin işlediğini anlamadan, haftalarca yan yana çakşan iki poks ekibi. Şimdi de bu. Wei Fong davası ile uğraşan Macklin'in tayfası da elleri boş dönüyor."

"Ta ki o ölene kadar. Her şeyi aldın mı?" diye sordu Claire.

"Evet aldım."

Kurşun parçası göğüs cebimde duruyordu. Mühürlü bir torbadaki silaha ayaklarımın arasında. Cesar Chavez'e gitmek için 280 No'lu yolu geçtik, oradan da içinde kriminal laboratuvarın yer aldığı mavi ve gri mermerden yapılmış binanın bulunduğu Hunters Point Naval Shipyard'a gittik.

Claire arabayı park alanında nöbetçi gibi duran Feniks palmyesinin altına park etti.

Claire el frenini çekmeden ben arabadan atlamıştım bile.

Bölüm 1 35

Kriminal laboratuvarın müdürü Jim Mudge ofisinde bizi bekliyordu. Selamlaştık, kâğıt torbayı benden aldı ve Alfred Brinkley'in ölümcül arkadaşı "Bucky"yi çıkardı.

Mudge'ın arkasından koridorda sağdan ikinci kapıya gecip içeri girdik. Mudge burada silahı, ateşli silahlar müfettişine teslim etti. Müfettiş biz girdiğimizde bir Smith ve Wesson Model 10 tabancayla su dolu uzun bir bölmeye ateş ediyordu. 38'lik kurşunu bulup bana uzattı.

"Buyurun Çavuş, iyi şanslar. Alaşağı edin o piçi."

Mudge, Claire ve beni holün sonundaki bir odaya götürdü. Masalar ve tezgâhlar at nak şekknde düzenlenmişti ve uzun bir duvar boyunca karşılaştırma mikroskopları dizilmişti.

Genç bir kadın bizi karşıladı. "Ben Petra. Bakalım elimizde ne var.

Alfred Brinkley'in silahından çıkan 38'lik kurşunla, Claire'in Bay Fong'un beyninden çıkardığı kurşun parçasını uzattım, içimden parmaklarımı çaprazlayıp nefesimi tuttum.

Claire ve ben, teknisyen her bir parçayı mikroskobun altındaki

tablaya yerleştirirken başında bekledik.

Petra bir adım geri çekildiğinde gülümsüyordu. "Bir de kendiniz bakın."

Mikroskobun merceğinden bakıp iki kurşunu karşılaştırdığımda gördüğüm durum benim için bile son derece açıktı.

Kurşun parçasının üzerindeki paralel çizgiler, düzlükler, yivler Alfred Brinkley'in silahından biraz önce atılmış kurşunla tam bir benzerlik gösteriyordu.

Kurşun Alfred Brinkley'in Claire'in oğluna atıp ıskaladığı altıncı atıştan çıkan kurşundu.

Aynı kurşun Alfred Brinkley'i yeniden mahkemeye çıkaracaktı.

Claire'e döndüm. Kocaman bir "çak" mı yapayım yoksa sarılayım mı diye bir an duraksadım. Önce birincisini, sonra ikincisini yaptım.

"Onu yakaladık," dedi Claire birbirimize sarılırken.

Bölüm 1 36

Bir saat sonra Rich Conklin ve ben Atascadero'da küçük masalar ve sandalyelerle dolu gri bir odada oturuyorduk. Brinkley içeri girdi, yanakları pembe pembe ve iyi beslenmiş görünüyordu.

Beni gördüğü için o kadar mutlu görünüyordu ki bir an beni dansa kaldıracakmış gibi geldi.

"Beni özledin mi Lindsay? Çünkü seni son gördüğüm anı hep düşünüyorum."

"Zahmet edip oturma Fred," dedim. "Seni tutuklamaya geldik. Adam öldürmekten suçlanıyorsun."

"Şaka yapıyorsun. Benimle dalga geçiyorsun değil mi?"

Kafamın içinde patlayan havai fişekler yüzünden zaptedemediğim bir gülümsemeyle baktım ona. O kadar mutluydum. *"Del Norte'daki o büyük günü hatırlıyor musun?"*

"Ee, ne olmuş ona?"

"Attığın son kurşun Wikie Washburn'u iskaladı ama başka bir hedefi vurdu. Biz seni Wei Fong'u öldürmek suçundan tutuklamak için buradayız Fred-o. İkinci dereceden cinayetle suçlanıyorsun."

"İmkani yok Lindsay," dedi Brinkley, umursamazca omuzlarını

silkerek. "Yani sen şimdi bana görmediğim birini mi vurduğumu söylüyorsun?"

"Evet. Müthiş bir atıcısın."

"Rüya görüyorsun- küçük hanım. *Del Norie* cinayetlerinden aklandım. Yasal olarak deliyim hatırlıyor musun? Senin bu söylediğin aynı suçtan ikinci defa yargılanmaya girer."

"Mahkemede Wei Fong'u öldürmekten yargılanmadın Fred. Bu yeni bir dava. Yeni kanıtlar. Yeni jüri. Ve öyle sanıyorum ki bu kez annen de bu dava için tanık yapacak."

Arkasını dönmesini söylerken Brinkley'in gülümsemesi yüzünde dondu. Kelepçelerini taktım, Conklin haklarını okudu.

Rich ve ben, Alfred Brinkley'i arabamıza götürdük. Onu arka koltuğa, güvenkk ağının arkasına yerleştirir yerleştirmes suratı değışti. Yüzündeki o acık ifadeden, onun eskilere, daha bir çocukken başına kötü şeyler gelmeye başladığı zamanlara geri döndüğünü düşündüm.

Ama yola çıktığımızda Fred şarkı söylüyordu. "*Ay, ay, ay, ay çanta y no llores/ Porque cantando se alegre/ Cielito Undo.*"

"Bunu sana annen mi öğretti Fred?" diye sordum. Bu eski şarkının sözlerini biliyordum. Şarkı söyle, ağlama. Çünkü şarkı söyledikçe gökyüzü aydınlanır ve güzelleşir.

Dikiz aynasına bir göz attım. Brinkley'in aynadan gözlerime baktığını görmek beni çok şaşırttı.

Şarkı söylemeyi kesti, hafif tiyatrovvari bir fısıltıyla sordu, "Hey, Lindsay, gerçekten beni yakaladığımı mı sanıyorsun?"